

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

E K S E N Y A Y I N C I L I K

TKİP Kuruluş Kongresi
Belgeleri

Örgütsel güvenlik
sorunları

EKSEN

YAYINCILIK

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Laleli Caddesi, No:52/5

Aksaray/İstanbul

Tel/Fax: (212) 638 58 13

Baskı tarihi : Ekim 2000

Baskı : Kayhan Matbaacılık

ISBN : 975-7271-29-2

TKİP Kuruluş Kongresi
Belgeleri

**Örgütsel güvenlik
sorunları**

İÇİNDEKİLER

- 7 **Önsöz**
- 9 **Sunuş Yerine**
- Devirmeyen Darbe Güçlendirir**
- 19 **Örgütsel Güvenlik Sorunları-1**
(Ön Değerlendirmeler)
- 56 **Örgütsel Güvenlik Sorunları-2**
(Ön Değerlendirmeler)
- 85 **Örgütsel Güvenlik Sorunları-3**
(Kongre Değerlendirmeleri)
- 107 **Siyasi Poliste, Mahkemede ve**
Zindanlarda Tutum

ÖNSÖZ

Elinizdeki derleme, TKİP Kuruluş Kongresi'nin örgütsel güvenlik sorunlarına ilişkin değerlendirme ve tartışmalarından oluşmaktadır. Bu metinler daha önce TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'de yayınlanmışlardı (201 ve 202. sayılar, Şubat-Mart '99). "*Sunuş*" olarak konulan "*Devirmeyen darbe güçlendirir*" başlıklı metin, *Ekim*'in Mart '99 tarihli 202. sayısının başyazısıdır. Derlemenin sonuna ise, TKİP Kuruluş Kongresi'nin "*Siyasi poliste, mahkemede ve zindanlarda tutum*" başlıklı metni konuldu.

Örgütsel güvenlik, illegal temeller üzerinde örgütlenmek zorunda kalan her devrimci parti için temel önemde bir sorunlar alanıdır. Siyasal yaşamımıza egemen sistematik baskı ve terör rejimi, Türkiye'de bu temel soruna apayrı bir önem ve anlam kazandırmaktadır. MİT'in ve siyasal polisin en temel uğraşı, tümenden tasfiye edemeseler bile sürekli darbelerle devrimci örgütleri mümkün mertebe güçten düşürmek, sürekli bir savunma konumuna iterek onları rahat çalışamaz koşullara mahkum etmektir. Siyasal polisin bu çabasını boşa çıkarmaya, örgütsel ve dolayısıyla da siyasal faaliyette sürekliliği güvence altına almaya yönelik tüm ilke ve kurallar, buna dayalı örgütsel düzenlemeler ve çalışma tarzı, "örgütsel güvenlik sorunları" denilen konunun genel kapsamını verir bize.

Temelde siyasal olan, sağlıklı ve kalıcı çözümünü de ancak siyasal zeminde, kitlelerle birleşme çabası ve başarısı

İNİNDE bulabilen bu sorun, bunun henüz başarılmadığı bir evrede teknik ve pratik yönleriyle de apayrı bir önem kazanabilmektedir.

Bir kuruluş kongresinde, bu kuruluşun temellerini oluşturan program ve tüzük gündemlerini bile önceleyen bir konu olarak örgütsel güvenlik sorunlarının ele alınması yoluna gidilmesi, bu sorunun belli durumlarda kazanabildiği çok özel öneme somut pratik bir gösterge sayılmalıdır.

Hareket noktası parti öncesi örgütsel sürecin somut sorunları olsa bile, bu sorunların dünya ve Türkiye deneyimlerinden süzölmüş bir bakışaçısıyla ele alındığını bu kitabı inceleyecek olan herkes açıklıkla görebilecektir. Bu, yapılan değerlendirmelerin en temel üstünlüğüdür. Bu üstünlük sayesinde ki, TKİP Kuruluş Kongresi'nin konuya ilişkin değerlendirme ve tartışmaları, illegal örgütsel yaşam ve faaliyetle doğrudan ya da dolaylı olarak ilişkili her devrimci militan için aydınlatıcı, eğitici ve yolgöstericidir.

Öte yandan bu değerlendirmeler, döneme özgü sorunlardan hareketle yapılmış somut ve canlı tartışmaların ürünü olmak gibi bir üstünlüğe de sahiptir. Bu ise sorunların anlaşılmasını, deneyimlerin özömsenmesini kolaylaştırmaktadır.

Bu kitabı inceleme yoluna gidecek her devrimci militan ondan ele alınan konu çerçevesinde gerekli yararı fazlasıyla sağlayacaktır. Gerek temel bakışaçısı, gerekse somut deneyim yönünden... Çalışma alanından bağımsız olarak, Parti'nin saflarında mücadele eden her komünist militanın bunu yapması ise, ihtiyaçtan da öte bir zorunluluktur. Konuya ilişkin temel bakışaçısı sorunları ve paha biçilmez canlı yaşam deneyimleri saflarda yerleşip kökleştiği ölçüde, Parti de düşman karşısında yıkılmaz kalacaktır.

1 Ekim 2000

Devirmeyen darbe güçlendirir

Kuruluş Kongresi'ni izleyen haftalardan itibaren partimiz bir dizi saldırıyla yüzyüze kaldı. Siyasi polis partimizin kuruluşu ve ilanıyla yapılan büyük tarihi çıkışı, bir saldırılar dizisiyle karşıladı. Bunu kurulu düzen bekçilerinin partimizin kuruluşuyla atılan bu adımın politik anlamını isabetle değerlendirdiklerine bir gösterge sayıyoruz. Bu nedenle buna şaşırıyoruz, tersine olağan bir davranış tarzı olarak değerlendiriyoruz.

Saldırlara ve sorgulamalara ilişkin bilgiler gösteriyor ki, sınıf düşmanlarımız örgütsel varlığımızdan çok büyük moral gücümüzü, saflarımızdaki kökleşmiş özgüveni hedef alıyorlar. Buna da şaşırıyoruz, bunu da düşmanın bilincine, deneyimine ve değerlendirme isabetliliğine bir gösterge sayıyoruz. Birbirini izleyen iki yenilginin yarattığı güçsüzlük ve umutsuzluk atmosferinde, biz yoktan komünist bir hareket yarattık ve onu

partiye büyüttük. Geleneksel sol akımların son birkaç yıldır maddi ve moral açıdan geriledikleri, güç kaybettikleri bir evrede, biz parti inşa sürecimizi başarılı bir kuruluş kongresiyle taçlandırdık. Böylece en yüksek bir moral ve özgüven duygusuyla, partili döneme adım attık.

Elbette ki bu, deneyimli ve bilinçli sınıf düşmanlarımızın dikkatini herkesten çok çekecek, onları fazlasıyla rahatsız edecekti. Elbette ki adına siyasi polis denilen ve düzenin bekçi köpekliğini yapan işkenceci-katliamcı çete takımı harekete geçecekti. Ve elbette ki, onlar örgütsel varlığımıza yönelirken, bu alandaki bazı başarılarını bize karşı moral ve psikolojik bir saldırının zemini olarak kullanacaklardı. Olanaklı olursa eğer, bazı oyun ve provokasyonlarla saflarımızda karışıklık yaratmayı deneyeceklerdi.

Bütün bunlara şaşırıyoruz; bütün bunları olağan sayıyor, büyük bir sükunetle karşılıyoruz. Bu sükunetin gerisinde de bizim sınıf bilincimiz, ideolojik görüş keskinliğimiz, yüksek moral gücümüz ve kendimize duyduğumuz derin özgüven duygusu var. Düşmanımızın bizi bu açıdan henüz yeterince tanımadığı anlaşılıyor. Ama tanıyacaklar, buna vakitleri olacak; karşılarında alışıldık türden bir hareket olmadığını görecekler, bunu yaşayarak öğrenecekler.

İşkenceci güruhun şefleri, “parti oldunuz da ne oldu, size aman vermeyeceğiz, sizi yaşatmayacağız” diyorlarmış. Sermayenin bu bekçi köpekleri, parti olmamızın ne demek olduğunu da yaşayarak öğrenecekler. Parti olmamızın, henüz çok sınırlı olan fiziki bir örgütsel varlık demek değil, ama herşeyden önce geleceği kucaklayacak bir ideolojik-politik ve moral kimlik olduğunu, bunun ise yıkılmaz olduğunu, yaşayacak ve öğrenecek bu işkenceci çete takımı. Biz artık partiyiz; bizim artık bir adımız, bayrağımız, programımız, çizgimiz, değerler sistemimiz, geleceği kucaklama azmimiz ve işkenceci takımının bir kısmını şu günlerde ayrıca tanıma olanağı bulunduğu da-

vada sarsılmaz kadrolarımız var. Bu bir kimlik, bir kültür, sarsılmaz bir moral kuvvet, geleceği kucaklama iradesi ve hırsı demektir. Bu dokunulamaz ve yıkılamaz bir kuvvettir, bu partidir. Parti olmak herşeyden önce budur ve düzenin bütün bir saldırı ve şiddet aygıtının bunun karşısında yapabileceği bir şey yoktur. Bu olduğu sürece, aldığımız örgütsel darbeleri, yaşadığımız fiziki kayıpları kısa sürede misli ile telafi ederiz biz. Dahası yaşananların sağladığı paha biçilmez derslerle daha bilinçlenmiş, güçlenmiş ve bilenmiş olarak.

Bunu böylece ortaya koyup altını kalınca çizerken, hiçbir biçimde ne yediğimiz darbelerin önemini ve ne de buna yolaçan kendi zaaf ve yetersizliklerimizi küçümsüyoruz. Bu en budalaca bir davranış, dahası saldırıya konu olan kendi öz emeğimize karşı affedilmez bir sorumsuzluk olur. Yanısıra, kendi zaaf ve yetersizliklerimizin yaşanan saldırılardaki belirleyici önemini görmezden gelmek, böylece yeni saldırılar için elverişli zemini süreklileştirmek olur.

Parti Kuruluş Kongresi ön hazırlık tartışmaları, kendi öz maddi emeğimize karşı büyük hassasiyetimize, ona verdiğimiz öneme, bu çerçevede kendi zaaf ve yetersizliklerimizin ifade ettiği büyük tehlikeden duyduğumuz derin kaygıya tanıklık etmektedir. Örgütsel güvenlik sorunları, kuruluş kongresi ön hazırlık tartışmalarında ilk olarak ele alınan, programdan da önce tartışılan konu olmuştur. Bu bir rastlantı değildir; tersine, açık bir değerlendirmenin, durumdan duyulan derin kaygının, acil ve kesin bir müdahale için duyulan ihtiyacın bir ifadesi ve göstergesidir.

Buna rağmen saldırıların önü kesilememişse, bunun temelinde birbirine bağlı iki nedeni vardır. **Birincisi**, bu bilinç ve kaygı ileri kadroların tümünde ortaklaştırılamamıştır. **İkincisi**, dolayısıyla bazı kadrolar, partimizin bu alanda kongrece belirlenen çizgisini ve iradesini uygulamak yerine, eski anlayış ve

alışkanlıklarında ısrar etmişler, böylece partiyi kolay ve tahrip edici bir saldırıyla yüzyüze bırakmışlardır.

Ortada düşmanın özel bir yeteneği ve bunun ürünü bir başarı yoktur. Düşman yalnızca akıllalmaz hatalarımızı, kongre öncesi ve platformunda sert eleştirilere konu olan ve kesin bir biçimde terkedilmesi talep edilen yanlış anlayış ve alışkanlıklarımızı, bunun yarattığı açıkları ve boşlukları değerlendirmiştir. Bu anlamda düşman, gerçekte içimizdedir! Düşman, zafı anlayış ve uygulamalardır! Düşman, bunları sürdürme anlayışı ve sorumsuzluluğudur! Ve bu masum görünüşlü ama sinsi düşman, şu son dönemde yaşananlardan sonra artık daha kesin ve uzlaşmaz bir iç mücadelenin konusu ve hedefi olmak durumundadır.

Kongreyi hemen önceleyen özel hazırlık sürecinde gündeme alınan ilk konu, tam da örgütsel güvenlik sorunları oldu. Konu en temel ve kritik noktalardan kongrede ayrıca tartışıldı. Son olarak kongreyi izleyen Merkez Komitesi toplantısının en temel gündem maddelerinden biri olarak ve en somut bir biçimde tartışıldı. Zayıf noktalar ele alınarak bazı somut kararlara konu edildi. *Ekim*'in bu sayısı ile birlikte konuya ilişkin tüm kongre tutanakları yayınlanmış bulunmaktadır. İlgili komisyon adına kongreye sunulan "*Örgütsel Güvenlik Notları*" ise önümüzdeki sayıda yayınlanacaktır. Tüm bu kongre materyalinin toplu içeriği, partimiz adına ve kuruluş kongresi şahsında söylenilebilecek herşeyin fazlasıyla söylendiğini gösteriyor. Son saldırıların somut bilgisi ve bu bilginin Merkez Komitesi tarafından yapılmakta olan değerlendirmesi, bu konuda durumun ve sorunların, görevlerin ve sorumlulukların önden başarıyla değerlendirildiğini, söylenecek çok az yeni şeyin bulunduğunu gösteriyor.

O halde sorun nereden aksıyor? Sorun, kongre şahsında ortaya konulmuş bulunan parti iradesi ve çizgisinin pratikte

çiğnenmesinden çıkıyor. Sorun, düşünce ve davranış arasındaki büyük açıdan, bu alandaki akılsızlıklardan ve tutarsızlıklardan çıkıyor. Sorun, kritik konumdaki bazı yoldaşlarımızın pratikte örgütsel oportünizmin taşıyıcıları olmalarından çıkıyor. Kongre sonrası kısa süreç, örgütsel güvenliğimiz için ciddi tehditler ve tehlikeler oluşturan bu eğilimin hala altedilemediğini göstermektedir.

Bu tutarsızlık partimizin saflarında örgütsel oportünizmin hala belli bir etki alanına sahip olduğunun bir göstergesidir. Ve bunun taşıyıcıları bazı kritik konulardaki örgüt kadroları olduğu ölçüde, sonuçta yarattığı tahribat da o denli büyük olabilmektedir. Kuruluş kongresinde, bu alandaki zaafiyetin de açık bilinciyle, bu kritik noktaya döne döne dikkat çekilmiştir. Örgütsel güvenlik alanındaki sorunumuzun en başta ileri ve yönetici yoldaşların örnek, titiz, yolgösterici pratiği ile çözümlenebileceğine işaret edilmiş, örneğin bu konuda şu denli açık vurgulamalar yapılmıştır:

“... bu hareketin başta en ileri kadroları olmak üzere yukarıdan aşağı doğru hiyerarşi indikçe, örnek ve yolgösterici bir önderlik pratiği gereklidir. Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleriyle, bu önerdikleri şeylerin örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler.

“... Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte maletmek zaten mümkün değildir.” (Bkz., elinizdeki kitap, s.99-100)

Bazı yoldaşlarımız, “cüret”, “cesaret”, “ataklık”, “risk alma” vb. masum, dahası pek çekici sözler ve gerekçelerle de cilalayıp, örgüt güvenliği için ciddi riskler yaratan anlayış ve alışkanlıklarını kongre sonrası kısa dönemde de sürdürmüşlerdir. Son saldırıların toplu incelemesi ve değer-

lendirmesini sürdüren partimiz, bu anlayışı yıkmak için daha kesin bir iç mücadele açmak kararlılığındadır.

“Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.” (Bkz., elinizdeki kitap, s.19)

Yaşanan saldırıların, ortaya çıkan tahribatın ve buna karşı alınan zorunlu önlemlerin bugün için partimizin siyasi faaliyet kapasitesinde meydana getirdiği daralma, konuya ilişkin tartışmaların açılış sözlerinde dile getirilen bu gerçeğin anlamını ve önemini bir kez daha göstermiştir. Partimiz, kuruluşuna ilişkin tanıtım kampanyasını önden planlanan kapsam ve saptanan hedefler çerçevesinde yürütemediği gibi, seçim ve bahar dönemine etkin bir örgütsel çalışmayla girmeyi de başaramamıştır. Bir kez daha görülmüştür ki, siyasal faaliyet ve mücadelenin sürekliliğinin temel önkoşulu ve güvencesi, tam da illegalitenin gerekleri çerçevesinde sürekliliği korunan bir örgütsel varlıktır.

Son saldırıların ortaya çıkardığı gerçekler büyük derslerle doludur. Partimiz kuruluş kongresinde gündeme getirilen müdahaleyle başarılamayanı bu kez kesin bir biçimde başarmak kararlılığındadır. Sorunun geçici ve yüzeysel tedbirlerle geçiştirilemeyecek denli ciddi olduğu, parti saflarında köklü bir zihniyet ve davranış değişikliğinin mutlaka oturtulması gerektiği, açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Son operasyonların her birinin nedenleri dikkatle incelenmekte, toplam olarak saldırıyı kolaylaştıran ve tahribatı büyüten nedenler üzerine de-

ğerlendirmeler yapılmaktadır, ki buna ilişkin sonuçlar partiye ayrıca sunulacaktır.

Tüm bu nedenlerle partimizin pratik çalışması bir süre daha sınırlanmış halde sürdürülecektir. Kuşkusuz bu geriye doğru bir adımdır. Fakat ileriye doğru atılacak güçlü ve kalıcı adımların da zorunlu bir gereğidir. Kuruluş kongresinde konuya ilişkin olarak gösterilen aşırı hassasiyete rağmen kongreyi izleyen dönemde ortaya çıkan sonuçlar, bu kez işi sıkı tutmamız gerektiğini, eksik müdahale ve yarım tedbirlerle yola devam edemeyeceğimizi göstermektedir.

Kongre tartışmaları partimizin bu alanda büyük bir deneyim birikimine sahip olduğunun somut bir göstergesidir. Bu materyal temeli üzerinde, bunu son saldırıların dersleri ve deneyimleri ile de birleştirerek, parti içerisinde ve çeperinde yoğun ve sistematik bir eğitim faaliyeti yürütmek, günün en acil ve önemli görevlerinden biridir. Bu sorun ve buna dayalı eğitim parti örgütlerinin değişmez gündem maddelerinden biri olmak durumundadır. Bunu siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde partili kimlik ve tutum üzerine bir eğitimle birleştirmek durumundayız.

Son saldırıların bu açıdan son derece yararlı sonuçları da olmuştur. Tüm bu konularda partinin ve partili kadroların duyarlılığı artmış, partinin konuya ilişkin olarak ortaya koyduklarının çok yönlü olarak anlaşılması ve derinlemesine kavranması kolaylaşmış, illegalitenin ve iç illegalitenin gerekleri, kurallı ve disiplinli örgüt yaşamı, düşman karşısında direnişçi militan kimlik vb. konular parti organ ve kadrolarının özel ilgi ve hassasiyet alanları haline gelmiştir. Partimiz bu avantajı en iyi biçimde değerlendirmeye çalışacaktır.

Son saldırılar, sorgulamalarda polisin ortaya koyduğu davranış tarzı ve sergilediği oyunlar, polisin maddi varlığımız ötesinde asıl olarak moral gücümüzü ve özgüven duygumuzu hedef aldığını göstermektedir. Düşmanın esas yüklendiği nokta

bu olmuştur. Partiye ve davaya ihanet eden, alçalarak düşmana sığınan ve bu nedenle partimiz tarafından kesin bir tutumla cezalandırılacak olan bir hainin partimize kara çalan iddia ve iftiraları da bu amaç çerçevesinde kullanılmaya çalışılmıştır.

Tüm bunlara şaşırılmamak gerektiğini yineliyoruz. Polis deneyimleri ışığında çok iyi biliyor ki, devrimci bir örgütün en büyük güç kaynağı, onun sahip olduğu moral, kendine ve davasına olan büyük güvenidir. Bu kırılmadığı müddetçe hiçbir fiziki saldırı devrimci bir örgütün ileriye doğru yürüyüşünü durduramaz. Partimiz bu açıdan fazlasıyla güçlü ve düşmanın buna yönelik çabalarını kolayca boşa çıkaracak kadar deneyimlidir. Partimiz düşmanın bu tür saldırıları altında, onları göğüsleyerek ve paha biçilmez derslerini en iyi biçimde sindirerek, geliştirecek, güçlenecek ve çelikleşecektir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısının başyazısıdır.)

Örgütsel güvenlik sorunları

Örgütsel güvenlik sorunları-1

(Ön değerlendirmeler)

Cihan: Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgütse, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiliyor ve böylesi

dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuydu eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

İllegalite ve gizlilik kurallarını ciddiye almak, örgütünü ve devrimi ciddiye almaktır

Örgüt olarak on yıllık bir deneyimimiz var. Bu on yılın belli avantajları ve dezavantajları oldu. Yeni ve deneyimsiz bir örgüt olmak, deneyimsiz insanlarla çalışıyor olmak, siyasal konjonktürün dezavantajları üzerinde siyasal mücadele yürütmek, bunlar bizim önemli güçlüklerimizdi. Ama öte yandan da, yeni ve henüz geleceğinin ne olup olamayacağı belli olmayan bir örgüt olmak, bu nedenle siyasal rejim için henüz çok fazla problem oluşturmamak, bu açıdan onun tarafından geçici olarak ya da bir süre için nispeten küçümsenmek, kuşkusuz bunlar da avantajlardı.

Toplamından baktığımızda, siyasal ve örgütsel yaşamımızın hiçbir zaman kesintiye uğramaması, bizi soluksuz bırakan darbelerle yüzyüze kalmamış olmak, bizim payımıza belli bir başarıyı anlatıyor. Bu kendi sınırları içinde hiç de küçümsenemeyecek, küçümsenmemesi gereken bir başarı. Ama şu son süreçte yaşadığımız sorunlara, belli yoldaşların bu soruna yaklaşımlarına bakıldığında, gelinen yerde durumumuzun ciddi bir zaafiyeti ifade ettiğini de belirtmek gerekir. Bir gevşeklik var

ve işin en rahatsız edici yanı, bunun bir kısım ileri kadrolar şahsında bile kendini gösteriyor olmasıdır.

İllegaliteyi ciddiye almak, örgüt güvenliğini ciddiye almak, kendini, örgütünü ve devrim davasını ciddiye almaktır. Bir devrimci örgütünü ciddiye alıyorsa, devrim uğruna harcadığı emeği ciddiye alıyorsa, örgütsel güvenlik sorunlarını çok ciddiye almak zorundadır. Çünkü bu alandaki zaafiyet bütün bir emeği tahrip edecek kadar tehlikeli ve yıkıcıdır.

Yoldaşlarımız bir yönüyle hareketi çok ciddiye alıyorlar. Özellikle genel ideolojik konumu üzerinden bu böyle. Ama örgütsel güvenlik açısından gösterdikleri zaafiyetler gerçekte hareketi politik açıdan ne kadar ciddiye aldıkları konusunda ciddi kuşkular yaratıyor.

Bir örnek vermek istiyorum. "Polis iki yıldır bize niye dokunmuyor?" denilebiliyor. Bu hareketin kadroları bu soruyu ya hiç sormamalı, ya da bu soruyu dosdoğru sormalıdırlar. Bu sorunun soyut planda hiçbir anlamı yoktur. Bu soru, geleneksel hareketin geleneksel değer yargılarına dayalı, bir hareketi tartışmalı hale getirmek için başvurulan spekülatif bir tartışmaya zemin olabilir yalnızca.

Ciddi sorular ve doğru yanıtlar

Sorular dosdoğru sorulmalıdır: 1- Polis dokunamıyor mu? Örgütün konumlanması ve çalışma tarzı polisi bu alanda çaresiz mi bırakıyor? 2- Polis bir dönem dokunmayı uygun mu görmüyor? 3- Örgüt içinde belli güvenceleri var, bunlara mı güveniyor? 4- Polis bir değerlendirme hatası mı yapıyor? Sorular böyle sorulur ve ciddiyetle irdelenir. Çok değişik nedenlere dayalı olabilir; ama ben sorunun soruluş tarzında bir kendini küçümseme eğilimi görüyorum. Polis bizi bugün için küçümüyor olabilir, ama bu kendi başına hiçbir şey ifade etmez. Siyasal mücadelede durgun bir dönemde, üstelik yeni olan bir

hareket için, polis in yaklaşımı kendi başına bir şey in göstergesi değildir.

Bakıyorsunuz, 1905 Devrimi'nin hemen öncesine kadar Rusya'da marksist hareket çok ciddiye alınmıyor, dahası rejim tarafından Narodnik geleneğe karşı bir biçimde kollanıyor da, ehven-i şer olarak değerlendiriliyor. Liberal burjuva ideologları o dönemin marksistleriyle bir süre için düşünsel ve politik dayanışma içerisinde bile olabiliyorlar. Politik mücadelede bir araya düşüşler de sözkonusu olabiliyor. Ama bütün tarihçiler de ortak bir görüş olarak ifade ediyorlar ki, Çarlık polisi kendisini Narodniklerin terörizmine fazla endekslediği için, gelişen ve asıl tehlikeyi oluşturan marksist hareketi ciddiye almaktan geç kalmış ve böylece tarihi bir hataya düşmüştür.

Polis bir değerlendirme hatası yapıyor olabilir. Ama polis çok isabetli bir değerlendirme de yapıyor, tam da bu nedenle dokunmuyor da olabilir. Denilecektir ki, nasıl olur? Örneğin, bireysel terörü başlı başına mücadele biçimi haline getiren akımlar rejim için taktik planda bazı sıkıntılar yaratıyor olabilirler. Bu rejim için bir zaafiyet görüntüsü yaratıyor, rejimin bazı bireyleri ya da kurumları için gündelik tehdit unsuru oluyor olabilir. Karakolun bombalanması, polis şefinin öldürülmesi, bir yerlerin soyuluyor olması vb. Bunlarla rejime elbette birşey olmaz; ama bunlar rejimin güncel görüntüsünde zaafiyet noktaları oluşturuyorsa, siyasi polis öncelikle bunların üzerine gitmeyi bir politika haline getirmiş olabilir. Biz, burjuvazinin bu eylem çizgisinden "terörizm" söylemi çerçevesinde hem yararlandığını ve hem de bunu kendi gücünü kitlelere göstermenin iyi bir vesilesi saydığı için, üstüne giderek yok etmeye çabaladığını biliyoruz. Rejim için kısa dönemde bu eylem çizgisine dayalı örgütlerle daha problemleri görünebilir.

Ama polis daha derinlikli bir değerlendirme de yapıyor olabilir. Bir örnek vermek istiyorum. TDKP geride bir aygıt bırakarak yasal alana geçmek istiyordu. Oysa polis TDKP'ye

en büyük darbeleri tam da bu dönemde ('94 sonu-95 başı) vurdu. Tam da TDKP'nin ideolojik olarak hızla yozlaştığı, birçok kanaldan legalizme kaydığı, devrimci-demokrat program ve politikasından resmen de uzaklaştığı ve legal bir partiye geçmeye hazırlandığı bir dönemin hemen öncesinde, polis bu partiye karşı ülke çapında sistematik bir operasyona girişti.

İlk bakışta çok şaşırtıcı görünse de, gerçekte hiçbir şaşırtıcı yanı yok bu tutumun. Bu tam bir tasfiye girişimiydi ve gerçekten de bu sonuca, yani amacına ulaştı. TDKP bir daha illegal bir aygıt kuramadı, bu iradeyi ortaya koyamadı. Bu bir değerlendirmeye dayanıyordu ve polis "öyle yarım yamalak adım yok, bu işin şakası olmaz, legaliteye tam geçeceksiniz" demeye getirdi ve sonuçta bunu başardı. '96'daki göstermelik konferansta bunu itiraf edip aygıtı yeniden kuracağız dediler, ama kendilerinde yeniden kuracak iradeyi ve gücü bulamadılar. Legalizme doğru öyle bir mesafe alınmıştı ki, bu iradeyi ortaya koyabilecek kadrosal gücü yakalayamadılar.

Ben polisin ısrarla TİKB'nin üzerine yürümesini de böyle değerlendiriyorum. Çünkü TİKB moral gücünü büyük ölçüde kaybeden bir hareket durumuna düştü. Kendi çapında yükselen bir hareketti. Geçmişten gelen bir itibarı vardı. '92-93-94 yıllarında, legaliteyi de etkin bir biçimde kullanarak, bazı girişimlerle büyümeyi hedefliyordu. Hem hedeflerinde istediği ilerlemeyi sağlayamadı, hem de ciddi bir ideolojik basınç altında kaldı. Bazı önderlik kadroları mücadeleyi bıraktılar, bunun yolaştığı ek moral zaafı vardı. Ayrıca hedeflerine ulaşamamalarının yolaştığı moral zaafı vardı. Önderliğin içerde olmasının getirdiği ek sorunlar ve güçlükler vardı. Bu kadar birleşik ve karmaşık moral maddi ve zaaf ortamında, böyle bir örgüte döne döne vurmak, siyasi polis açısından pekala isabetli bir tercihtir.

Bu arada polis bize de belli darbeler vuruyor. Ama bizim bir gelişme doğrultumuz var ve biz hiçbir zaman bu doğrultu-

dan umutsuzluğa kapılmadık. Hep bir tokluk ve güven taşıdık ve bunu dışımıza bile hissettirdik. Sol gruplar kendimize aşırı güven duymakla bizi suçluyorlar. Böyle bir güveni derinden duyabilmek önemli bir avantajdır, böyle bir dönemde. Siyasi polis Adana ve Ankara örgütlerimizi paralel olarak çökertiyor, biz bunu problem etmiyoruz. Bundan bazı sonuçlar çıkartıyoruz ve genelde ileriye doğru örgüt yaşamımız sürüyor. Kayıplar ciddi olduğu halde bunun olumsuz anlamda bir moral etkisi olmayabiliyor. Yükselen bir hareketi iki de bir sağından solundan biçme çabaları yalnızca o hareketi uyarır ve zaafılarını gidermesi gibi bir rol oynar. “Devirmeyen darbe güçlendirir” diye bir özdeyiş vardır. Siyasi polisin böyle bir değerlendirmesi olabilir. Ancak bu da halihazırda yalnızca bir varsayım, ancak sınanarak kesinleştirilebilir. Ben bizim durumumuzun temelde buradan geldiğine, artı yenilen darbelerin ardından belli bir hassasiyet ve ustalık kazanmamıza bağlıyorum.

Dolayısıyla bir yoldaş böyle bir soruyu sorarken, beraberinde ciddi bir değerlendirmeye de sahip olabilmelidir? Zira spekülatif değerlendirmelere yolaçan bir söylem sonuçta sadece kendini küçümsemeyi getirir. Kendini küçümseyen bir hareket ise siyasal yaşamda kalıcı olamaz. Önemli olan bizim kendimizi ciddiye almamızdır. Eğer biz kendimizi ciddiye alıyorsak, kendi konumumuza, misyonumuza, bu çerçevede geleceğimize kuvvetle inanıyorsak, bugün bize ilişkin değerlendirme hatası yapan siyasi polis, yarın bizi ciddiye aldığı anda biraz gecikmiş olacaktır.

Buraya kadar tartıştığım, sorunun esasa ilişkin olmayan bir yönü. Örgütsel güvenlik dediğimiz alanda, bu tartışmadan bağımsız, bir zayıflık ve zaafiyet, belirgin bir gevşeklik var. Bu en başta ileri kadrolar üzerinden yansıyor. Örneğin bir mkandan sözediliyor, burada yok yok! Bazı İK üyeleri hem sempatanlarla birlikte kalıyorlar, hem de evlerinde herşey olabiliyor! İl’in raporları kompütürlerde bulunabiliyor! Bu olacak şey mi? Bu ne biçim ateş hattı, bu nasıl bir savaşçı ruh?

Burada ne kendini, ne de düşmanını ciddiye almak vardır. Düşman stratejik olarak küçümsenir, ama aynı ölçüde, taktik olarak çok önemsenir. Bunu '70'lerin tüm devrimcileri Mao üzerinden çok iyi bilirler, veciz bir söz olarak hep tekrarlarlardı.

Karşımızdaki düşman gerçekten ciddiye alınması gereken güçlü bir düşman. Devrimci hareketin acemilikleri içinde fâzlasıyla ustalık kazanmış bulunuyor. Deyim uygunsa biz, devrimci hareketin toplamı demek istiyorum, onu eğitmek için hemen herşeyi yaptık. Ama buna rağmen kendimizi hala bir türlü eğitemediğimiz için, belki bu zaman içinde düşmanımızın ayağına dolanacaktır. Bu kadar gevşek örgütler pratiğini göre göre, o da zamanla yeniden gevşeyecek, küçümseme zaafına düşecektir, belki.

Bir sürü örgüt bugün çok kolay darbe alıyor, yer yer çöküyor. Legalitenin doğru kullanımı, açık siyasal faaliyetle doğru bir tarzda ilişki kurma, iç illegallite diye birşey yok bu türden örgütlerde. Bir de yurtdışı kolaylığı var. Elimde bir broşür var, '93 tarihli bir broşür bu. "Yurtdışı santrali" üzerinde duruyor. Bakıyorsunuz, polis satın aldığı ya da teslim aldığı adamlara yurtdışı santrali üzerinden işlem yaptırıyor. TKP (ML)'nin deneyimi bu açıdan çok öğreticidir. Pek az istisnayla bütün örgütlerin yurtdışı santrali olduğunu bu ülkede polis on senedir biliyor. Bunun kesinlikle üzerine gidilmesi gereken bir zaafiyet alanı olduğu açık. Randevuların sık sık aksamasının gerisinde, bir bakıma yurtdışı gibi bir "olanak" duruyor. Sürekli rehabet ve düşmana durumu izleme olanağı yaratan bu kolaycılık, kesinlikle terkedilmek durumunda.

Örgütsel güvenliğin gerekleri konusunda yeni bir dönem başlatmalıyız

Sorunun bir dizi yanı var. Daha fazla uzatmak istemiyor ve sözümü şuraya bağlıyorum: Bizim bu alanda yeni bir dönem

başlatmamız gerekiyor. Bu kongre ön çalışmasının ve yakında resmen toplanacak kongremizin yarattığı imkanlarla yeni bir dönemi başlatamazsak, bu şansı bir daha yakalamamız son derece güç olacaktır. Bir partinin kuruluş kongresi, herhangi bir kongre ya da konferansına benzemez. Bu nedenle bundan daha anlamlı bir başlangıç vesilesi olamaz. Tarihi bir adım atan komünist devrimciler, her konuda olduğu gibi, örgüt ve örgütsel güvenlik sorunlarında da bir açıklığa ulaşmak, kendi aralarında anlayış ve davranış birliği planında tam bir kenetlenme sağlamak ve bunu önce mevcut örgüte ve ardından da büyüyecek olan örgüte taşıma ve yayma başarısı göstermek durumundadırlar.

Bunu yapmak, bunu başarmak zorundayız. Bu platformdaki insanların bu meselenin önemini kavraması kaydıyla, bunu başarabiliriz de. İyi tartışalım, sorunları açıkça tanımlayalım, gereklerini saptayalım ve bunu pratiğe taşıma noktasında gerekli irade ve kararlılığı sergileyelim. Burada ulaşacağımız anlayış birliğinin, davranış normlarının hayat içindeki gerçek taşıyıcıları olalım. Bu alanda kuvvetli bir parti geleneği yaratalım. Bu ülkede başarılamayan bir şeyi başaralım. Ben yoldaşlarımızın zihni yeteneklerinden en ufak bir kuşku duymuyorum, temel sorunumuz bunun bir davranış tutarlılığınalandırılmasında. Zira zihinsel yetenek, tersinden bir tuzak işlevi de görebilmektedir. Zihinsel yetenek ancak devrimci tutarlılıkla birleşirse, bu başarılabilir. Bu ise devrimci sorumlulukla, devrim davasındaki ciddiyetle yakalanabilir. Bunu yakalayalım, bu meseleyi çözelim. Ve kendimize öyle davranış normları yaratalım ki, aykırı her davranışı ilgili kişiye siyasal ve örgütsel bir faturaya dönüştürebilsin.

Örneğin, burada bulunan bir yoldaş, bu hareketin ileri kadrolarından bazıları için, “şu davranışlarına çok akıl erdiremiyorum, gerisinde ne var tam çıkaramıyorum” diyebiliyor. Bu şüphe meşrudur, biz bu şüpheyi duymak zorundayız. Aman

“biz o yoldaşı iyi tanıyoruz, güveniyoruz, mümkün mü onun bu davranışının başka anlama gelmesi” dememeliyiz. Bunu demekten çıkarmak gerekir sorunu. Kurallara aykırı her davranış, ciddi bir soru işaretinin konusu olmalıdır. “Bu adam nedir, nasıl oluyor da böyle davranabiliyor, bu davranışın gerisinde ne var, ne olabilir?” vb., biz bu türden soruları çekinmeksizin, net bir biçimde sormalıyız, sorabilmeliyiz.

Tarih bize bu soruyu sormamız gerektiğini sayısız tarihi örnek üzerinden göstermiştir. Eğer biz her anormalliği yadırgamaz, ardından başka ihtimalleri gözetken bir yaklaşımın konusu yapmazsak, bu konuda tutarlı davranış kalıplarını da oturtamayız. Diğer türlü, “nasıl olsa yoldaşlar beni tanıyorlar, örgüt bana güveniyor, benim gevşekliğim herhangi bir biçimde yanlış yorumlanmaz” diyecek, bu insan aslında temiz bir devrimci olduğu halde, gevşekliği ya da zaman zaman kural ihlallerini, bir davranış pratiği olarak sürdürecektir. Ama bu arada at izi it izine karışacaktır. Böyle davranışlara gözyumuluğu ölçüde ve sürece, başka türlü olması da mümkün değildir. Böyle bir durumda içinize sızan yabancı unsurları farketmekte de başarısız kalırsınız. Oysa örgütün dürüst devrimcileri doğru davranışın timsali haline gelirlerse, her aykırı davranış çok geçmeden dikkat çeker, yabancı öğeler yakayı ele verir, ya da zayıf ve bozuk tipler kolayca teşhis edilir ve ayıklanır.

İleri kadrolar doğru davranış tarzını kendi şahıslarında başardıkları ölçüde, bunu tüm harekete maletmek de mümkün hale gelir. Zira, “üzüm üzümüne baka baka kararır.” Alt kadro ve sempatanlar, bu örgütün disiplinine ve davranış normlarına tabi olmak niyetiyle bize gelseler ve büyük bir samimiyet taşırsalar bile, böyle bir zayıflık ortamında onlar da bildiklerini okumaya başlayacaklardır. Gevşeklik bir hareketin en ileri kadrolarında olduğu koşullarda, sonucun başka türlü olması da mümkün değildir. Bu sadece örgütsel güvenlik sorunları için değil, siyasal ve örgütsel yaşamımızın bütün meseleleri için

geçerlidir.

Siyasi polisin çalışma ve davranış tekniklerini dikkatle izlemeli, bu alanda uzmanlaşmalıyız

Bu meseleyi kongrede enine boyuna tartışmalı ve gerçek bir mutabakat sağlamalıyız. Ayrıca tartışmayı pratik alana çekmemiz gerekiyor. Durumumuz nedir? Boşluklarımız nelerdir? Sorunlarımız ve güçlüklerimiz nelerdir? Buradaki bileşimin rahatlığı da gözetilerek, bunların tüm açıklığıyla tartışılması gerekiyor. Bir örgüt, keyfi bir tutumla ya da sorumsuzluğundan değil, örgütün ve davanın genel çıkarları için belli kuşku- lar taşımak hakkına sahiptir. Zayıf noktalar nelerdir? Bir alana ya da kadroya ilişkin zayıflık izlenimi neden edinilir? Bazı şey- ler yanlış yapıyordur, bir gevşeklik vardır; dolayısıyla, şüp- heyi ya da güvensizliği de hak etmiştir. Eğer hatalar kabaysa, izah bulmakta zorlanıyorsak ve tüm uyarılarımıza rağmen bun- lar giderilmiyorsa, biz şu ya da bu birey hakkında şüpheye kapılmak, güvensizlik duymak hakkına sahibiz. Bu partide meş- ru bir hak olmalı, kimse bunu yadırgamamalıdır.

Bugün EKİM'e katılma modası diyebileceğimiz bir akış var. Ama biz bunun bir sızma yöntemi olduğunu da biliyoruz. Yalnızca Türkiye solunun değil, evrensel deneyimin de göster- diği bir gerçeklik bu. Kongreden sonra geleneksel akımları ayrıştırmak ve komünist potansiyel taşıyan tüm devrimcileri parti çatısı altında birleştirmek iddiasıyla ortaya çıkacağız. Devrimci hareketin saflarındaki ileri potansiyele çağrı yapaca- ğız. Böyle bir çağrıyı yapacağımız bir dönemde, bu işin örgüt- sel güvenlik açısından mahsurlarını nasıl giderebiliriz? Bu so- run üzerinde durmamız gerekiyor.

Birkaç küçük nokta daha eklemek istiyorum. Aslında te- mel noktalar, ama ben sadece değinmek istiyorum. Sol hareke- tin derslerle dolu olumsuz bir deneyimi var. Siyasi polisin, 12

Eylül sonrası sağladığı ilerlemenin bir sonucu olarak, devrimci örgütlere sızmada önemli başarılar sağladığını biliyoruz. Aslında sızma demek doğru değil. Daha çok boyun eğdirme ve teslim almadır benim işaret ettiğim. Bu deneyimleri ciddiye almamız ve irdelememiz gerekiyor. Ben *Partizan* dergisinin özel sayısında yayınlanan deneyimi çok anlamlı buldum. Özellikle siyasal polis in çalışma yöntem ve teknikleri bakımından çok öğretici şeyler var. Genel planda bu konuda devrimci örgütlerin deneyim ve başarılarından öğrenmek gerekiyor.

Ayrıca siyasal polis in bu konuda genelde izlediği taktikler var. Siyasal polis ne tür teknikler ve taktikler kullanıyor, bunları isabetle saptamamız lazım. Bunları özellikle örgütçü kadrolarımızın sistematik bir tarzda izlemesi gerekiyor. Biz karşı tarafın değişik örgütlere karşı nasıl çalıştığını bilmek durumundayız. Polis uzmanlaşma üzerinden çalışıyor. Örgütleri ve kadrolarını adım adım izliyor. En küçük bir ayrıntısıyla ilgileniyor. Ankara operasyonunda EKİM'e ilişkin olarak ifadelerden birine bizzat polis tarafından eklenen özet, gerçekten çok şaşırtıcı. Hareketi çok yakından tanıyorlar. Bu derece uzmanlaşarak çalışıyorlar. Biz de aynı ölçüde uzmanlaşmak zorundayız. Siyasal polis 12 Eylül'de işkence karşısında sadece çözüme, teslimiyet ve ihanet değil, hiç de küçümsenmemesi gereken bir direniş de gördü. Bundan öğrendi. Bunun üzerine tekniklerini geliştirdi. Yeni yöntemlere başvurdu. İşte bunun bir yanı, örgütlerin içine sızma. Bazı direnişlerin örgüte ulaşmanın önünü kestiğini, örgütte moral bir faktör olduğunu, örgütlerin bundan güç alarak yeniden ve hızla toparlandığını gördü. Bunu nasıl aşacaktı? İçine sızılarak, bilgi kaynaklarını çoğaltarak, izleme tekniklerin geliştirerek vb. Polis de bu yola girdi.

Tüm bunları sürekli bir ilgi alanı haline getirmeli ve insanları eğitmeliyiz. Hedeflerimizi gerçekleştirebilmemiz, herşeyden önce örgüt olarak yaşayabilmemize bağlı. Örgüt olarak yaşayabilmek ise, örgütü saldırılardan korumakla olanaklı olabilir.

Temmuz: Öncelikle siyasi polisin bize ilişkin değerlendirmesi, buna nasıl yaklaşmak gerektiği, bu çerçevede düşmanın bizi küçümsemesi ile bizim kendimizi ciddiye almamız sorunu üzerine, bu çerçevede yoldaşın söyledikleri üzerine konuşmak istiyorum.

Düşmanın bizi nasıl değerlendirdiği, bizim kendimizi ciddiye almamız, kendimize ilişkin bir bakışa sahip olmamızdan ayrı ele alınması gereken bir sorun. Şöyle söyleyim: Polis şu an bizi küçümsüyor olsa bile, bu bizim herhangi bir biçimde kendimizi küçümsediğimiz anlamına gelmiyor. Bugünün Türkiye'sinde ve dünyasında devrimciler işçi sınıfının misyonu konusunda bu kadar körken, siyasi polisin bizi biraz hafife almasında çok garipsenecek bir şey olduğuna sanmıyorum. Buradan bakıldığında, bizim kendimizi ciddiye almamız sorununa daha farklı bakmak, bu ikisini birbirinden ayırmak zorundayız. Öncelikle bunu söyleyeyim. Ben '97 Mayıs'ı sonrası süreçte, siyasal polisin bizi kısa vadeli olarak sıkılaştırmak yerine, silahlı propagandayı kullanan kanala karşı bize farklı bir kanal olarak kısa dönemli dokunmamayı tercih mi ettiler diye düşündüm. Bu benim için hala da bir soru.

Ama bu kendi başına hiçbir şeyi anlatmıyor. Rusya'nın deneyimi var, bir Malinovski olayı var. 20. yüzyılın siyasal mücadeleler deneyimi var. Buradan bakıldığında, sadece Türkiye'deki siyasi polisin değil, CIA başta olmak üzere emperyalist ülke gizli servislerinin stratejik bir değerlendirmesi olduğunu da düşünmek gerekiyor. Bu yönüyle, kısa vadede devrimci hareketin diğer kesimlerinden farklı değerlendirilmek çok garip değil, tersine olasıdır diye düşünüyorum. Ama buradan rahatlatıcı bir sonuç çıkarılamaz, çıkarılmamalı.

Bir diğer sorun, siyasal polisin bize uzun vadeli ve soluklu yaklaşması, içimizde belli noktaları tutuyor olmasının rahatlığından mı geliyor? Bu soruyu ciddiyetle ele almak gerekir. Yoldaşın da belirttiği gibi, deyim yerindeyse, EKİM'ci olmanın

moda olmaya başladığı bir döneme girdik. Çok açık hissediliyor bu, çevremizde hissediliyor, gelenlerden hissediliyor. Böyle olduğu ölçüde, bu soru, hem örgütün güvenliği, hem de mevcut durumumuza ilişkin açıklıklar açısından önemli. Soruna buradan da dönüp bakmak gerekiyor.

Sorunun teker teker başlıklar üzerine tartışılmasının daha işlevli olacağını düşünüyorum. Örneğin iç illegalite sorunundan başlayabilir, düşmanın elindeki teknoloji, bu çerçevede telefon kullanımı üzerinden devam edebiliriz. Her bir başlığı alta alta tartışarak belli şeylere ulaşabiliriz.

Süreçlerimiz düşmanın bizi fazlasıyla ciddiye aldığını açık-seçik gösteriyor

Nadir: İkinci konuşan yoldaş da düşmanın bizi yeterince ciddiye alıp almaması meselesinden başladığı için, önce bu noktadan hareketle bir şeyler söyleme ihtiyacı duyuyorum. Asıl tartışacağımız konunun kapsamını daraltacağını düşündüğüm için, bir an önce çıkmak kaygısı ile buradan başlamak istiyorum.

Süreçlerimiz üzerinden bakıldığında, düşmanın bizi ciddiye alıp almadığı bence anlamlı bir tartışma değil. Öncesini bir yana bırakalım, '93 sonrası, yıl 2. Genel Konferans sonrası süreçlerimiz üzerinden adım adım izleyelim. Düşmanın bizi adım adım izlediğini, gelişme süreçlerimizi sekteye uğratabilmek için elinden geleni fazlasıyla yaptığını rahatlıkla görürüz. Son ikibuçuk yıldır İstanbul üzerinden bir operasyon yememiş olmamız, düşmanın bize ilişkin tutumunu değiştirdiği anlamına gelmez. Çünkü son ikibuçuk yıl üzerinden bakıldığında, kapsamlı bir operasyon yememiş olsak bile, her aşamada ve bedelleri operasyonlardan fazla olan bir dizi saldırı ve operasyon girişimiyle yüzyüze kaldık.

Yine 3. Konferans sonrası süreçte siyasi polisin bize karşı büyük bir tahammülsüzlük gösterdiğini, çok kapsamlı bir saldırı

rıya giriştiğini ve mümkün mertebe örgütü hareketsiz tutmaya çalıştığını çok rahat görürüz. Konferansı hemen izleyen İstanbul operasyonu, ardından Ankara operasyonu, ardından yeniden birkaç İstanbul operasyonu, ardından '96 1 Mayıs'ında yeniden Ankara ve Adana operasyonları, yanısıra İzmir ve Hatay'daki tırtıklamalar vb., tüm bunlar bunu açıkça gösteriyor.

İstanbul üzerinden ilk ciddi polis operasyonu ile 2. Konferans'ın hemen ertesinde yüzyüze kaldık. Seri karşı tedbirlerle operasyonu bir parça kayıpsız atlattık. Sonrasında ise sistematik izleme, örgütün faaliyet kapasitesini düşürmek için boşluk bulduğu anda saldırma, bir takım güçleri özel yöntemlerle düşürme vb. bakımından, çok büyük bir tahamülsüzlük gösterdi düşman. Bu izleme ve kapsamlı operasyon hazırlığını boşa çıkarma, 2. Konferans sonrasında neredeyse hiç gündemimizden düşmedi. 3. Genel Konferans'ın hemen sonrasında ise, İstanbul üzerinden genel bir operasyon yedik. İstanbul örgütünün neredeyse yarısını etkileyebilecek kadar etkili bir operasyondur. Bu operasyonda polis şefinin söyledikleri bence çok önemlidir: "Bu kez istediğimiz düzeyde bir darbeyi indiremedik; ama bir dahaki sefer, baskınız dahil herşeyi almak benim için namus sözüdür." Bu çok boşa söylenmiş bir söz değil. Düşman cephesinden ortaya konulan bir iddiadır. İstanbul İK, çok uzun bir dönem bu operasyonun yarattığı problemlerle uğraştı. Yer değiştirdi, zayıflatma pahasına bazı çalışma alanlarından güç kaydırıldı, bir takım başka önlemler aldı. Bir süre için savunmaya çekildi.

'95 operasyonu sonrasında hatırlayın. Bir iğne ucu kadar gedik bulunduğu yerden sızan, pek çok çalışma alanını terk etmemize yolaçan (bir kısmını bir dönem, bir kısmını daha uzun süreli), bir dizi kadroyu bölgenin dışarısına çıkarmak zorunda bırakan çok sistematik bir takiple örgüte ulaşmak ve kapsamlı darbe indirmek hedefi vardı. Parça parça belli yerlere ulaştığı, ama o belli yerleri almayı tercih etmediği çok kesin. Çalışma

alanları üzerine bir düşünün! Son ikibuçuk yılda neredeyse sürekliliği taşıyabilecek kadro bırakmadık çalışma alanında. Her bir çalışma alanında bir yerlere ulaştılar ve biz hızla karşı tedbirlere giriştik. Bu hareketin kaynaklarının önemli bir kısmını, güvenlik tedbirlerine ayırmak zorunda kaldık. Yığınlarla kaynaşarak kendimizi örtemediğimiz için illegalite tekniklerinin özel bir önem kazanması, bizim cephemizden gösterilen aşırı hassasiyet ve sıkı tedbirlerin siyasal çalışma kapasitemizi sınırlandırması, tüm bunlar düşmanı farklı yöntemler izlemeye itmiş olamaz mı? Daha soluklu davranarak, bizdeki aşırı hassasiyeti parça parça törpülemeye çalışıyor olamaz mı? Bence mesele büyük ölçüde tanımladığım hususlarla ilgilidir.

Sorunun bir başka cepheden sorulması bence de gerekli. Son bir yıldır basınç bir parça hafiflemişse, bunda başka faktörlerin rolü olabilir mi? Bu sorunun sorulması gerekiyor elbette. Bununla birlikte, sürecimiz somut bir tarzda irdelendiğinde nelerle karşı karşıya kaldığımız görülür. Düşmanın bizi çok da hafife almadığı, böylesi değerlendirmelerin naifliğin ürünü olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Temmuz: Benim kaydım '97 1 Mayıs'ı sonrasına, yani yaklaşık olarak son bir yıla ilişkin.

İllegalitede titizliği kemiren etkenler ve zaafılar

Nadir: Teorik-ideolojik alanda üstünlükleri olan, bu cephesini sağlam tutan, ama gelişme süreçleri pratik alandan aksayan bir örgüt olduğumuz söylenir. Bu saflarımızda da genel bir kabul görür. Bu nedenle örgütsel güvenlik alanı kendi içinde dar, teknik bir tartışma değildir. Bizim bugünkü toplam yapımızı, kadrolarımızın anlayış ve zihniyetini, ideolojik kavrayış düzeyini, siyasal kimliğini, yaşam tarzını vb. bir dizi temel noktayı kesen, genel sorunlarımızın kendine özgü bir alanıdır bence. Dolayısıyla toplam içerisinde tartışmayı başarabilmek son derece önemli.

Çünkü pratiğimizdeki zorlanma alanlarımızla son derece bağlantılıdır. Pratikteki zorlanma alanlarımız ise, kadrolarımızın bugünkü durumu ve düzeyi ile bağlantılıdır. Bir ideolojik-siyasal çizginin kaderinin kadrolar tarafından tayin edildiğini hepimiz bilir ve yineleriz. Bir çizgi, kendi maddi kuvvetlerine kavuşmuşsa, maddi bir güce dönüşür; kadrosunu bulamamışsa, o çizgide ifadesini bulan görüşler aydınlatıcı metinler olarak kalır, hükmü kendi sınırları içerisinde olur, deriz.

Güvenlik sorununun bir dizi boyutu var. Ama ben süreçlerimiz üzerinden önemli gördüğüm noktalara değineceğim. Devrimci örgüt yaşamında pek çok yoldaşı kesen bir dizi eğilim sayabilmek mümkün. Sorunu şu ya da bu yoldaş üzerinden ele almaktan çok, toplam örgüt ortamımızda kendini gösteren, yer yer ciddi sorunlara yol açan sorunları genelleyerek ele almak ve irdelemek, sorunları yaşamın pratiği içerisinde süzüp çıkartmak, amaca daha uygundur.

Birincisi; devrimci saflarda, devrimci örgüt yaşamında bir oportünizm var. Bu oportünizm bizim saflarımızda da bir biçimde yaşayabiliyor. Bunu hangi anlamda söylüyorum? Söz planında bir takım şeyler doğru ifade ediliyor. Örneğin örgütsel-siyasal konular üzerine makale yazan hemen tüm yoldaşlarımız, “illegal ve ihtilalci” tanımını özel bir tarzda kullanıyorlar. Ama bu tanımın devrimci örgüt yaşamındaki karşılığı, onun dayattığı kurallar, dayattığı tarz, dayattığı yaşam anlayışı nedir? Bunun üzerine çok düşünmeyebiliyorlar. Ya da şöyle de ifade edebilirim. Yoldaşlarımız yazdıklarının gereklerini kendi yaşamlarında gözetmeye, bunları titizlikle uygulamaya ve uygulatmaya, uygulamayanlara karşı hassas davranmaya gelince, tuhaf bir tutarsızlık gösterebiliyorlar. Bunu kişiler üzerinden değil, yarattığı sorunlar, nedenleri ve sonuçlarından giderek irdelemenin, amaca daha uygun olduğunu düşünüyorum. Kişilere yöneltmiş eleştiriler genel için sonuç yaratmayabiliyor. Sorun bireye ilişkin olarak anlaşılabilir. Bu nedenle eleştiriye anlayışa

yöneltmek ve kurallı devrimci yaşama ve çalışma tarzına uyumu bir hasasiyet alanına dönüştürmek, problemi çözebilmenin biricik yoludur.

Sözünü ettiğim oportünizm kaba bir samimiyetsizliği anlatmıyor. Bir yanı kavrayışsızlıkla ilgili olan, ama alışkanlıkların gücüne teslimiyet, düşmanı somut olarak algılayamamak, bir siyasal sınıf gücünün ağırlığını somut biçimde duyamıyor olmak vb. faktörlerin beslediği bir tür tutarsızlığı anlatıyor. Devrimci örgüt yaşamı için hep tekrarlanır; en tehlikeli olan dış düşman değil iç düşmandır, denir. İşte bu oportünizm de bir tür iç düşmandır. Normalde kimi masum kusurlar çok sorun yapılmayabilir. Ama devrimci örgütlerde masum görünen küçük tutarsızlıkların etkileri ve sonuçları, hiçbir zaman kendi sınırları içerisinde kalmıyor. Çünkü siz kendi başınıza bir birey değilsiniz, bir örgüte mensupsunuz.

İkincisi; devrimci örgüt yaşamındaki anarşizan eğilimdir. Bu eğilimi iki şey besledi. İlki, 12 Eylül sonrasında, örgüt ve önderler otoritesinin şu ya da bu nedenle sarsılmasıdır. Bu elbette hareketlerin zayıflıklarıyla da ilgilidir. Bunun üstüne Sovyetler Birliği'nin yıkılışı binince, liberal cephe Bolşevik partisinin disiplinine yönelik görülmemiş bir saldırı başlattı. Bu "demokrası", "kişilik", "kişinin özgürlüğü", "kişilik hakları" gibi argümanlara dayanıyordu. Devrimci saflara da sızan anarşizan davranışların zemini böylece döşendi.

Oysa genelde ortaya konulan kurallar var. Siz bir ideolojik çizgiye aitsiniz, bu ideolojik çizginin ürünü bir örgütsel kimlik taşıyorsunuz. Bu konunun size getirdiği yükümlükler, kural ve kaideler vardır. Liberal cephenin özel bir tarzda pompaladığı ideolojik saldırının argümanlarına bakılırsa, bunlara uymak kişilikten ve özgürlükten taviz anlamına geliyor. Kurallı yaşam böylelerine göre, örgüt adamını zapturap altına almaktır. Bu argümanlar ideolojik olarak, yarı-aydın kesimler üzerinden, devrimci örgütlerde de etki gücü bulabildi.

Burada ortaya çıkan şudur: Bir yanda, sahip olduğu iddia edilen bir yaşam felsefesi var, bu devrimci Marksizm'dir. Ama öte yanda, yaşam pratiği ile her cepheden buna savaş açan bir tutarsız kişilik var. Bu kişilik örgütsel yaşam alanında, kuralsız, kaidesiz, otorite tanımaz, prensip tanımaz, günübirlik davranan eğilimler gösterebiliyor. Bunlar bizim örgüt yaşamımızda elbette bu kadar kaba bir biçimde değil, son derece inceltilmiş bir biçimde kendini gösteriyor. Dolayısıyla bunlar açıktan bir ideolojik tutum değil, ideolojik bir cereyanın yansımaları, izdüşümleri, etkileri olarak ortaya çıkıyor.

Son derece sinsi biçimlerde, dedim. Geçmiş sürecimizden biliyorum; saflarımızdan düşen biri, kuralsızlığı meşrulaştırmak için, “çiğ illegalite olmaz” diyordu. Dikkat edin, “çiğ illegalite yapıyorsunuz” adı altında, aslında illegalitenin sıkı kurallarına yöneltmiş sinsi bir saldırı var. “Çiğ illegalite” yapmamak adı altında, örgüt sorunlarını uluorta tartışan, ilişkilerini gelişi güzel kuran, yatay ilişkilere girişen, o yatay ilişkiler üzerinden bir dizi meseleyi uluorta tartışan bir kişilik ve zihniyet, örgütte kurallı işleyiş ve iç illegalite denilen şeyi bırakmaz.

Biz 2. Genel Konferans'tan sonra kurallı yaşam ve iç illegalite sorununu örgütte ciddi bir eleştiri konusu da yaptık. Ama çevre yaşamının bütün izlerini ortadan kaldıramamamız, dar kadro örgütü olmamız, insanların sık sık bir arada olması, birbirlerini belli bakımlardan iyi tanımaları, tüm bunlar liberal ve gevşek davranışlara yol açabiliyor. İlegal-ihtilalci konum, kimlik ve bunun gerektirdiği şeyler unutulabiliyor.

Örgütte kurallı yaşamı egemen kılmalıyız

Örgütsel yaşamımızı didik didik etmemiz, sorunları açığa çıkarmamız ve bunların üzerine kararlılıkla yürümemiz gerekiyor. Ama bu kişilerin harcayacağı bir çaba ile olmaz. Kişiler-

le sınırlı kalan bir çaba iki sonuca yol açıyor: Ya gerçekten kazanılabilecek bir takım güçler, ortamını buldukları için kaba zaaf lar gösteriyorlar. Üstüne gidiyorsun, ancak sorun kişilerle ilgiliymiş gibi algılandığı için, sorun kişiselleşiyor ve ilişkiler yıpranıyor. Böylece sonuç, kazanılabilecek insanların kolayından düşmesi oluyor. Ya da bu çabayı harcayan insanlar bir noktadan sonra yılarak, kendileri de ortama uyum sağlıyorlar.

Bizim sık sık tartıştığımız bir örneğimiz var. P birçok bakımdan bize yabancı bir yoldaşı. Ama bir noktada bize uyum sağlamak gerektiğini, aksi taktirde bu örgütte kalamıyacağı fark etti ve uyum sağlama çabası içerisine girdi. Ama dönüp bir de baktı ki, birlikte çalıştığı bazı insanlar kusurları konusunda direnç gösterebiliyorlar ve bu hiç de özel sonuçlara yolaçmayabiliyor. Ne yaptı? Kendi eski alışkanlıklarına, eski tarzına, eski zaaf lı kişiliğine geri döndü. Ondan sonra iş artık eleştiri sınırlarını aşarak, tutum alma gerekliliğine vardı. Ama dönün bakın, bir taraftan kendi alışkanlıklarının esiri oluyorsa, öte taraftan da belli bir ortamdan, belli bir sosyal ilişki alanından, belli bir siyasal ortamdan güç alıyor.

Kongremizin çözmesi gereken en temel meselelerden biri, gerçek bir eylem ve irade birliği ortaya koyacak, kurallı yaşamı kollektif olarak uygulayıp denetleyecek, kenetlenmiş bir ekip oluşturabilmektir. Bu nedenle de, sorunlarımızın kapsamı geniş tir, dedim.

Örgüt yaşam üzerine birkaç noktayı daha belirtmek istiyorum. Dar bir örgüt olmamızın yarattığı belli tehlikeler var. Birbirimizi tanıyor olmanın getireceği tuzaklar var, bu tuzaklara düşüyoruz da. Çok iyi tanıdığımız bir yoldaş anormal bir davranış gösteriyor; ama ben yoldaşı tanıyorum, bu nedenle güveniyorum, diyoruz. Gösterilen anormal davranış karşısında, çok çok bir kaç kez hatırlatmada bulunuyor, ötesinde bir şey yapamayabiliyoruz. Bu belki ilgili yoldaşla ilişkilerimiz için hayırlı oluyor, ama örgüt ortamı açısından bundan daha tehlikeli bir

sonuç olamaz.

Başkaları (öteki bazı örgütleri kastediyorum) bunu kendi tarzında çözüyor. Sonuçları aynı ölçüde tahrip edici oluyor. Örneğin kimileri zora dayanan askeri disiplinle sorunu çözeceğini zannediyor. Bu, tuhaf ilişkiler, tuhaf muameleler ve tahrip edici sonuçlar yaratıyor. Açıktır ki, kural ve yasaklar kendi başına sorunu çözmez. Örgüt içinde bilince dayalı, irade ile uygulanan bir davranış kültürü, devrimci bir iç yaşam geleneği yaratmaktır, önemli olan. Bunu her adımda genişleten, etkisini yayan, bir atmosfere dönüştüren bir düzeye çıkarabilmemiz gerekiyor. Ardından bunun ideolojik-siyasal mantığını insanlara kavratmayı, insanları bu temel üzerinde dönüştürmeyi başarmamız gerekiyor.

Bir kez daha dikkat çekmek istiyorum; bu sorunu bir ekip, ekibin oluşturduğu dönüştürücü atmosfer, sıkı bir eğitim ve uygulamada denetim sorunu çözebilir.

Siyasi polis bir dönemdir gevşetme ve böylece hata yaptırma taktiği izliyor

Bir noktaya daha dikkat çekmek istiyorum. Düşmanın İstanbul'da bize karşı gevşetici bir manevra sürecine girdiğinden zerre kadar kuşku duymuyorum. Başka güvenceleri var mıdır yok mudur? Bu ayrıca irdelenebilir. Ama birbuçuk yıllık özel bir basınç, özel bir yoğunlaşma, bulduğu her iğne deliğinden sızma girişimleriyle istediği sonuçlara ulaşamayınca, yeni bir taktik geliştirdi. Bu gevşetme, rehavet yaratma, böylece hata yaptırma taktiğidir. Çünkü yoğun basıncın bizi hep tetikte olma, hep karşı manevralarla onun hazırlıklarını boşa çıkarmaya ittiğini gördü. Ama aynı dönemde, yani İstanbul'da istediği kapsamda darbe indiremediği dönemde, Gebze'de yaptığı operasyonun ardından yeni operasyonlar için hazırlıklarını tamamladığı bir sırada, biz farkına vardık ve karşı tedbir-

ler aldık. Manevra imkanı kalmayan yoldaşları çektik. Ardından saldırmadığı alan kalmadı. En sıradan taraftarın evini bile birkaç kez bastı. İnsanları ajanlaştırmak için yapmadığını bırakmadı. Adana'da operasyon yaptı, Ankara'da iki operasyon yaptı, İzmir'de operasyon yaptı, Hatay'da kaç kez saldırıp insanları aldı ve buralarda yeni operasyonlara girişti. Örneğin, Ankara'da hazırlıklarını son aşamaya getirdi, biz bu aşamada farkına vararak savunma tedbirlerini aldık, geri çekildik, vb.

Polisin gevşetici ve rahatlatıcı manevraları bizde gerçekten de sonuç yaratabiliyor. Ben sözü edilen tartışmadan hareketle söylemiyorum. Bizim örgüt ortamımıza dikkatle bakın; basıncı en yoğun hissedildiği dönemde, çok büyük bir titizlik vardır; bir parça rahatlık olduğu dönemde de, aynı ölçüde bir gevşeme yaşanabiliyor. Cihan yoldaşın eleştiri konusu yaptığı mesele, çok da tekil bir örnek değil. İstanbul İK'nın toplantı mekanı, bu mekanda gösterilen ısrar, bence bu konudaki zihniyetimize iyi bir göstergedir. Kim bunu ne kadar bilinçlice savunmuş, kim buna ne kadar müdahalede bulunmuş, hiçbir önemi yoktur. Ortada kaba bir zaaf var. Adını hatırlayamadığım bir Rus komünisti vardı, hiçbir zaman altı aydan fazla aynı evde kalmamıştır. Bu da bir deneyim, bu da ihtilalci bir kimliktir. Uzun bir süre aynı ev aynı organın toplantı mekanı olarak kullanılıyorsa, burada ihtilalci tarz, ihtilalci zihniyet ve kimlikten söz edilebilir mi?

Bir başka yetersizlik alanı; hem gözaltı sonuçlarını yeterince irdelemiyoruz, hem de operasyonların sonuçlarını yeterince değerlendirme konusu yapmıyoruz. Buna eklenmesi gereken bir başka husus ise, yatay geçişler sorunudur. Bu tür geçişleri de yeterince irdelemiyoruz. Biraz tanımak, biraz sohbet etmiş olmak, belki bir parça pratiğini izlemiş olmak bizi rahatlatabiliyor. Bu tehlikelidir ve örgütü savunmasız bırakır. Çünkü gerçekten olgulara, süreçlere, olaylara dayalı bir değerlendirme değil, iyiniyetle ve göz kararı ile yapılmış bir değer-

lendirme vardır. Ankara üzerinden yaşadığımız bir deneyim var? Dikkatimiz daha değişik bir alandaydı, birilerinden rahatsızlıklar duyuyor ve anlamaya çalışıyorduk. Tam da bu anlama sürecinde, olay tam ters bir noktada patlak verdi.

Devrimci iç aleniyet konusunda da yeterince hassas davranmayabiliyoruz. Halbuki gerek siyasal süreç, gerekse devrimci iç yaşam (elbette iç illegalitenin bütün gereklerini gözeterek, özel bilgilerin gizli tutulmasını teminat altına alarak), siyasal kimlik, siyasal yaşam, siyasal davranış üzerinden gerçek bir aleniyet yaratmak ve bunu belli prensiplere bağlamak durumundayız. İki kişinin birbirini iyi tanıyor olması üzerinden bir güven değil, siyasal süreçlerin açıklığı üzerinden oluşmuş bir güvendir temel alınması gereken.

Karşımızda ciddiye alınması gereken çok bilinçli bir düşman var

Sinan: Örgütsel güvenlik sorunu, Cihan yoldaşın da belirttiği gibi, taktik ya da pratik değil, stratejik bir sorundur. Bu, bir örgütün sürekliliğini ilgilendiren temel siyasal bir sorundur. Ancak biz sorunu söylem düzeyinde doğru ifade etmekle birlikte, pratikte buna uygun bir tutum içerisinde olduğumuzu söyleyemiyoruz. Son derece yakıcı olduğu halde, bu sorun bizim için, az çok sürekliliği olan takip olayların yaşandığı dönemlerde ya da operasyon dönemlerinde önemli oluyor. Bu dönemlerde gündemimize alıyor, tartışıyor, bazı sonuçlara varmaya çalışıyoruz. Kaldı ki bu durumda bile sorun, daha çok pratik ya da teknik yönleri ile sınırlı bir değerlendirmenin konusu yapıyor. Bu nedenle de fazla kalıcılaşmıyor.

Sorun siyasi bir sorun, stratejik bir sorunsa eğer, sorunun taktik pratik bir boyutu olsa bile, esas itibari ile bu çerçevede ele alınmalıdır. Bu çerçevede değerlendirmeler yapılmalıdır.

Ben sözümü şuraya bağlamak istiyorum: Bir süredir polis

bize niye dokunmuyor diye bir soru soruluyorsa, muhakkak ki bunu soran yoldaşın bir politik değerlendirmesi vardır, olmalıdır. Eğer bir politik değerlendirmeye dayalı değilse, bu tümüyle spekülatif, tümüyle keyfi, kuşku yayan, dolayısıyla tepki duyulması gereken bir soru haline gelir. Ama eğer politik bir değerlendirmeye dayalı ise, bu değerlendirmeye bakılır ve buradan gidilerek bir karşı değerlendirme yapılır.

Cihan yoldaş konuşmasının kayıtlara geçmeyen bölümünde de ifade etti; sadece, teknik-taktik üstünlükleri olan, devrimci ve komünist örgütleri önemli ölçüde tasfiye eden, vurduğu darbelerle onları son derece güdük hale getiren, bu nedenle de moral üstünlüğe sahip olan bir düşman yok karşımızda. Dahası, bütün örgütleri her bakımdan iyi tanıyan, karşısındaki siyasal örgütlere göre bir örgütlenme ve organizasyon yaratmış olan bir düşman var. Bu gerçekten “siyasi” bir polis. ‘80 sonrası dönemi yaşayan her insan bunu bilir.

Senin ideolojik çizgini, politik perspektiflerini, kadro niteliğini bilen, her bakımdan seni tanıyan bir düşmanla karşı karşıya olduğunu görebiliyorsun. Kaba işkence, gözaltı süreçlerinin ancak yarısını kaplıyor, bunun ötesinde bir ideolojik mücadele ile karşılaşılıyorsunuz. Böyle bir düşman var ve politik davranıyor. Politikalar saptıyor, dönemsel ve stratejik politikaları, taktikleri var. Tekniğini ve deneyimlerini bu çerçevede devreye sokuyor. Böyle düşünmemiz lazım. Bizi ideolojik olarak çok iyi tanıyorlar ve ideolojik mücadeleye giriyorlar, bir karşı propaganda yürütüyorlar. Polis bize yönelik olarak bunu sık sık yapıyor. Dahası, bizi sık sık hedef alan provokatif bir yayın organı bile çıkarıyor, bunu da biliyoruz. Ayrıca belli bir morale sahip, hep saldırı halinde olan bir karşı organizasyon, bir karşı örgütle yüzyüzeyiz.

Bu çerçevede düşündüğümüzde, karşımızda ciddiye alınması gereken bir düşman olduğunu anlamamız çok zor değil. Ama sorun burada çıkmıyor, bizim kendimizi yeterince ciddiye

almamamız noktasında çıkıyor...

Cihan: Bu tartışmayı daha fazla uzatmak gerekmiyor yoldaş. Eleştiri ve imalarımı Temmuz yoldaş üzerine alındı, ama ben bunu daha çok Tuna yoldaşın söylediklerinden hareketle söyledim. Tuna yoldaş bu soruyu bir kaç kez anlamsızca ve bir bakıma sorumsuzca tekrarladı. Ben bunu yalnızca geleneksel kalıplara bir eğilim olarak algıladım. Yani sol grupların “falancası niye darbe yemiyor?” türünden yaklaşımlarının bir yansıması olarak. Kaba hatalar yüzünden döne döne darbe yiyorlar, içlerini kanser gibi polis sarıyor, burada da dosyalandığı gibi (*Partizan Sesi*'nin özel sayısı -Red.), iki de bir polise yakayı kaptırıyorlar. Ardından da dönüp, darbe yemek marifetmiş gibi, falanca niye darbe yemiyor, diye soruyorlar. Her zaman söylemişimdir; geleneksel hareketlerin hiçbir ölçüsü bize uymaz. Geleneksel örgütlerin polis saldırılarına ilişkin kalıpları da, bu konudaki ölçüleri de bize uymaz. Dolayısıyla bu tartışmayı kendi içinde uzatmak çok anlamlı değil.

Tartışmayı örgütsel güvenliğin belli arabaşlıkları üzerinden yürütürsek, böylece işlevsel bir alana kayar. Tartışmanın ideolojik-siyasal çerçevesine ilişkin yanlarını mümkün mertebe asıl muhataplarımızın önünde yapalım. Sorunun pratik yanını, davranış normları yanını, kurallı yaşam sorununu ve bunlara ilişkin aksama alanlarını açığa çıkaralım. Ön hazırlık tartışmaları çerçevesinde önemli hususlar bunlardır. Anlayış planında sorunu çok iyi tanımlıyoruz da, Nadir yoldaşın oportünizm dediği sorunu biz niye yaşıyoruz? Kurallı yaşamın pratik temsilcileri haline nasıl geleceğiz? Asıl önem taşıyan hususlar bunlardır.

Başka çevrelerden saflarımıza akışlara karşı özel hassasiyet

Sinan: Ben üzerinde tartışmamız gereken hususları sıralayarak bitirmek istiyorum.

Birincisi, bir gelişme süreci yaşıyoruz ve bize yönelişler olduğunu söylüyoruz. Bize çok çeşitli çevrelerden, bazen kitle-sel denilebilecek biçimde, bazen de tek tek katılmalar var. Bu süreci gerçekten doğru bir şekilde değerlendirerek denetlemek, özellikle tek tek katılmalar şahsında bu denetimleri gerçekleştirmek bir zorunluluktur. Özellikle de belirli çevrelerden katılımları denetlemek gerekiyor. Kamuoyu önünde “dejenere dergi çevreleri” olarak nitelediğimiz çevrelerin, aynı zamanda siyasal polis için ajan ve ispiyoncu yetiştirme fidelikleri olduğunu bir an bile unutmamamız gerekir. Bunun bir dizi somut belirtisi var.

İkincisi, katılanların özgeçmişlerinin çok ciddi bir biçimde incelenmesi, bunun bir kural haline getirilmesi gerekiyor. Bu sadece örgüt saflarına alınacak insanlara yönelik olmamalı, daha geniş bir çerçevede ele alınmalıdır. Bunları ciddi biçimde incelemeliyiz. Daha önceki süreçte, özellikle yerel örgütler düzeyinde, bu işte yeterli titizliğin gösterildiği söylenemez. Başvuruları ciddi bir biçimde incelenmiyor, boşluklar görülemiyor, buna ilişkin sorular üretilemiyor. Buna dikkat etmek gerekir diye düşünüyorum.

Öte yandan, kurallı yaşamı egemen hale getirmek, ilke ve kural ihlallerini ciddiye almak, önümüzdeki süreçte daha büyük bir önem taşıyor. Sadece illegal alanda değil diğer alanlarda da gözetimleri denetlemek, şube deneyimlerini ciddi bir biçimde incelemek gerekiyor.

Bir diğeri, kadroları yalnızca genel siyasal faaliyet içerisinde değil, fakat günlük yaşamlarında da denetleyebilmek gerekiyor. Özellikle zaafli eğilimleri olan kadroları daha yakından denetlemeli ve dikkat etmeliyiz. Ayrıca, açık çalışma ile örgüt arasındaki ilişkiyi belli esaslara bağlayarak daha tanımlı hale getirmek, yurtdışı çalışmasında köklü denilebilecek, belli esaslara bağlanmış önlemler almak durumundayız. Ben bunlar üzerinde tartışmak gerektiğini düşünüyorum.

Temmuz: Yoldaşın ilk soruna ilişkin eleştirilerinin bir kısmına katılıyorum. Sorunu bir meseleye uygun bir tarz ve yöntemle, uygun ortamda tartışmak ve sonuçlar çıkarmak noktasında, Tuna yoldaşın yer yer başarısız olabileceğini, bunun ciddi bir sorun olabileceğini çeşitli vesilelerle tartıştık. Belli ortamlarda alabildiğine rahat olması, ama tek tek insanlar üzerinden bunun sonuçlarının gözetilmemesi, tartıştığımız bir nokta oldu. Yoldaş kendi başına değerlendirmeleri tartışmaya giriştiği ölçüde, kendisine yönelen eleştirinin esasını da anlayamadı. Dolayısıyla işin bu yönünü tartışmak gerekiyor. Örneğin bizim toplam tablomuzu bilmeyen ileri bir taraftarımızın olduğu bir ortamda belli şeyleri rahatlıkla ifade ettiğimizde, bu onun üzerinde nasıl bir etki bırakır? Sorunun eleştiriyeye konu olan halkasının burası olduğunu düşünüyorum.

Siyasal polisin bize ilişkin değerlendirmesi nedir? Bu çerçevede nelere dikkat etmek lazım? Bizi gevşetmeye mi çalışıyor, uzun vadeli bir hesap mı yapıyor, ciddi bir sızma durumu mu var? Bunların her biri üzerinde ayrı ayrı düşünmek gerekiyor.

Bazı soruları sorduran nesnel nedenler

Tuna: Bu örgütün İstanbul gibi omurgasının olduğu bir yerde iki yıldır operasyon yememesi üzerine bir ön tartışma yaşandı. Bu sorun bir kere şu ya da bu yoldaşın, özelde benim “eksantrizm”imden gelmiyor. İnsanların, “acaba komünist hareket, Türkiye devrimci hareketinin çok ciddi bir akımı, nasıl oluyor da böyle bir saldırı yaşamıyor” demesinden de gelmiyor.

Biz siyasal bir çalışmanın içerisindeyiz. Bu siyasal çalışmanın belli yönlerini, illegal çalışma ve açık alan, illegal örgüt ve açık çalışmanın biçimlerini kullanmanın sorunlarını,

ikisinin bir arada yürütülmesinin sonuçlarını tartışıyoruz. Bu örgüt 3. Genel Konferans sonrası süreçte, komplocu çalışma biçimlerinden fazlasıyla uzaklaşmış bulunuyor. Hala da açık siyasal çalışma biçimlerini verimli bir biçimde kullanamamasına rağmen, yine de komploculuktan uzaklaşmış bir yapıda. Bu düne göre çalışmanın açık biçimlerinin daha geniş bir biçimde kullanıldığı konusunda bir soru işaretinin olmamasını anlatıyor. Üstelik biz bunları sınırlı örgüt güçleriyle, yeri geldiğinde ileri yönetici organ üyeleri üzerinden yapıyoruz. Bu süreçlerde bizim karşımıza sistematik örgüt takipleri çıkıyor ya da bazı açıklarımız üzerinden somutta düşman bize bir biçimde ulaşmayı başarabiliyor. Bunlara rağmen bir saldırı yaşanmıyor. Bu tür bir sürecin bir de tersinden komploculuğu besleyecek bir ruh hali doğurması ihtimali yok mudur? Burada nesnel olarak bu soru ile karşı karşıya kalıyorsunuz.

Örgütümüz bir ilde gençlik yönetici organına girmiş bir ajanı tespit etti. Bir süredir siyasal çalışma içerisinde biri olduğu ve ileri kadro düzeyindeki çok değişik insanlarla muhatap olduğu, örgüt tarafından açıklandı. Ama bunlar üzerinden gerçekleşen bir saldırı olmadığı da anlaşılıyor. Devletin onun üzerinden nelere ulaşabileceği, neler planlayabileceğini doğal olarak düşünüyorsunuz. Kaldı ki, bu doğal bir soru olmanın ötesinde, bir örgütsel görevdir de. Böylece dönüp bakıyorsunuz, o temas içerisinde neler olmuş olabilir, nasıl davranılmıştır? Bu tür bir örnek üzerinden bir saldırı olmamasının doğurduğu nesnel soruya cevap vermeye çalışmazsanız, komplocu bir şüphelenmeyi de kolaylaştırmış olursunuz.

Öte yandan, illegal bir örgüt olarak açık siyasal biçimleri kullanıyoruz. Siz altınızdaki insanlarla gününbirlik olmasa da sürekli bir ilişki içerisindesiniz. Eğer doğallığında gündeme gelen soruya açıklık getirmezseniz, bu sizi aynı zamanda bu biçimlerden uzaklaştıracak eğilimler de geliştirebilir. Genel siyasal planda devletin bugün bizi ne kadar önemsemediğine dair

şoru, böyle bir doğallığın içerisinde çıkıyor. Siz onu yanlış da değerlendirebilirsiniz, doğru da değerlendirebilirsiniz.

Devletin değerlendirme hatası kendi sorunudur

Devletin bireysel silahlı eylem çizgisini uygulayan örgütleri bugün için daha özel planda önemsemesini ben sadece bir kan davası sorunu olarak görmüyorum, bu ayrı bir sorun. Ama onları daha fazla önemsemesinin, ileri kadrolarımız şahsında bir siyasal zayıflamaya yolaçacağını düşünmek de, bana kabul edilmez geliyor. Bu mesele ileri kadrolar şahsında belli bir rahatlıkla tartışılmalı. Temmuz yoldaşın konuşmasında da vardı; ileri kadroların örgütün güvenlik sorunlarını, açık siyasal çalışmanın güncel olanaklarını, bunları hangi düzeyde ve hangi önlem düzeyinde kullanacağını tartışması, son derece açık bir ihtiyaçtır.

Alttaki militanların bunu tam anlayamayacakları ya da doğallığından yoksun biçimde genel bir argüman olarak yayılması başka bir sorun. Böyle bir sorun var mı, bilemiyorum. Ben meselemizin ileri kadrolar şahsında belli bir rahatlıkla ele alındığını, tartışıldığını düşünüyorum. Bu tartışmanın cevabından bağımsız olarak gündeme getirildiği konusunda değerlendirmeler var. Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Daha önce buradaki başka yoldaşlarla değişik biçimlerde tartıştığımız için biliyorum, bu konuda doğru ya da yanlış eğilimler, fikirler vardı. Devlet bugün, DHKP-C'nin ya da TİKB'nin, gelecekte daha yıkıcı bir etki yaratacağını düşündüğü için bunlara vuruyor, bize vurmuyor olabilir mi? Olabilir! Böyleyse bu, bu devletin siyasal yanlıgısını gösterir, yüzyıllık siyasal deneyimine rağmen de bu olabilir. Bunun bir cevabının olduğu yerde de, sözkonusu insanların devrimci kimliği tartışılmalı değilse, bu tartışmanın yıpratıcı bir eğilim yaratacağını düşünmek zor. Bu-

na rağmen, '80 sonrası kadro kuşağının devrimci kimliği her aşamada, her kişi şahsında bir parça tartışmalıdır. Ama biz bu sorunu ileri kadrolar şahsında bu sınırlar içerisinde tartışamazsak, zaten doğallığında insanların gündemine gelmiş bir soruya hiçbir siyasal cevap vermemiş oluruz, bu siyasal planda özel olarak cevaplanması gereken bir soru olmasa da.

Bizim sorunumuz, siyasal çalışmada güvenlik denilen olguyu amaçlaştırmamaktır. Böyle yaparsanız, devrimci bir siyasal örgüt değil, gerçekten devrimci bir komplo örgütü olursunuz. Bu sorun bizim gündemimize hep siyasal çalışmanın sorunları ile bağlantılı bir tarzda gelmiştir ve bu son derece doğaldır. EKİM, eğer yaygın bir siyasal etkiyi ciddi bir örgütsel yapıyla beraber kurabiliyorsa, devrimci hareket içerisinde ilgi odağı ise, bu sayededir.

Geleneksel devrimci hareket, siyasal faaliyete dar örgüt ihtiyaçları üzerinden baktığı, kendini bu zeminde üretmeye çalıştığı için başarısızdır. Bunlar bugün siyasal mücadelede bir yer tutmayan, ama düne kadar belli siyasal gelenekleri olan yapılar. Bunlar, metropollerde illegal mücadeleyi ya da bireysel terörü kullanan örgütler nasıl yaşıyor diye bakabilen, bunun üzerinden yıllarca kendi içerisinde illegallite ve güvenlik sorunlarını tartışan yapılara dönüşüyorlar. Tam da böylece, güç ve olanaklarını yokeden bir siyasal erime sürecine sokuyorlar kendilerini. Bizim kültürümüzde ancak genel siyasal mücadelenin önemi üzerinden tartışılacak bir soruna salt kendi içerisinde baktıkları ölçüde, kendi kendilerini tasfiyeye yönelen bir bakışı çok kolay üretiyorlar.

Legal çalışma ile illegal çalışma ilişkisinden doğan sorunlar

Bizim çalışmamıza gelince. Anlayışımıza uygun bir illegal örgütsel faaliyet-açık siyasal faaliyet ilişkisinin gereğince

üretildiği açık. Bunun giderek bir noktada bir diğerindeki çalışmaya yabancılaşan siyasal düşünceler üretebildiğini, çalışmanın politik organik birliğinin gereğince sağlanamadığını gördük. Bu çalışmanın illegal birimler üzerinden bir çalışma olması gerektiği konusundaki fikirlerimize rağmen böyle. Önümüzdeki dönem, il ve bölge komiteleri üzerinden politik önderlik eksikliğinin giderilmesi gereken bir dönemdir. Biz bunu belki, iki alan arasında belli bir koordinasyonla, yukarıdan aşağıya örgütlenmenin organik hale getirilmesi, yüklenme alanlarımız olan fabrikalar, bölgeler, sektörlere iki ayrı kanaldan yüklenme ile çözüme yoluna gidebiliriz. Ama bugün, bugünkü dar örgüt yapımız düşünüldüğünde, iller ve bölgeler düzeyinde bu tür bir organizasyonu yaygın bir tarzda kuramayacağımız, ancak salt tepede böyle bir koordinasyonu kurduğumuzda asgari bir güvenliğe sahip olabileceğimiz de bir gerçektir. Biz bir fabrika ya da bölgede her iki alan üzerinden bir çalışma yürütmek durumunda kalabiliriz. Fakat bu, düşmanın denetimine ve saldırısına açık olan insanların, örgütün oradaki temel dayanağı olan insanları bilmesi gibi bir durum yaratırsa, bunun yaratacağı sorunlardan nasıl kaçınabiliriz?

Birincisi, sonuçta meselenin genel politik esasları üzerinden baktığımızda, böyle bir çalışmadan kaçınamayız. İkincisi, devlet bu alanlardan bize vurmaya çalışacak olsa da, politik sürekliliğimizi sağlamak için bölgeler ya da fabrikalar düzeyinde birarada çalışma, aslından bizim sürekliliğimizi bir parça güvenceleyen de bir şey olur. Bizim oradaki yönlendiriciliğimiz bir doğal öncü konumu üzerinden yapılır, oraya yönelik politikalar önerilir. Açık çalışan insanlarımız da bu faaliyete bizim politikalarımızı dinleyen ve öneren bir doğal öncü olarak katılır. Sözümlü ettiğim benzer bir durum doğarsa, işaret ettiğim sorunun çözümü belki bu olabilir.

Bunun ötesinde, bugünkü kitle hareketliliğinin geriliği, fab-

rika ya da bölge düzeyinde duyarlılığın sınırlılığına ve bugün bizim siyasal mücadele içerisindeki darlığımıza rağmen, bir kitle eylemidir, örgütün doğrudan yönlendirdiği açık bir kitle çalışmasıdır, paneldir, seminerdir, vb., bunlar önümüzdeki dönemde daha çok kullanılacaktır. Böyle bir çalışma içinde, ilerleyen süreçte, insanlar yalnızca bir örgütün insanı olarak değil, neredeyse komitesi olarak da tespit edilecek kadar tanınacaklardır diye düşünüyorum. Bu tabii illegal örgüt-açık alan çalışması alanına giriyor, ama bizim güvenliğimizin ciddi biçimde tehdit alanlarından biridir. Bir başka politik dönemde, bir siyasal güvencemiz olur. İnsanların doğal kimlikleriyle bir yerlerde bulunabildikleri, örgüt toplantılarını kendi yaşam alanlarının dışında, çevre ilişkiler üzerinden organize edebildikleri bir noktada, düşmanın bu tür bilgileri toplaması üzerinden bir saldırı ile karşı karşıya kaldıklarında, doğal bir devrimci işçi gibi direnebildikleri ölçüde, zaten bir problem yok.

Ama meselenin kötü yanı şu: '80 sonrasının ileri kadro kuşağını dahi kesen tarzda ve yeni devrimcileşmiş insanlar şahsında, devrimci kimlik ve örgütsel disiplin sorunlarda işaret edilen türden sorunlardan oluşan bir tablo ile karşı karşıyayız. Bu bizim rahat güven duyabileceğimiz bir ortam değil. Bu sadece bizim sorunumuz da değil. Devrimci harekette '80 sonrasında direnmenin neredeyse ikincil bir öğeye dönüşmüş olması çerçevesinde anlaşılabilir ancak. İnsanların siyasi polis karşısında zayıf davranışı ise, doğal olarak dar örgütlerde çok tahrip edici bir etki yaratabiliyor.

Öte yandan, polis operasyonlarını bir parça boşa çıkaramadığımız yerlerde, bu yerel örgütlerimizi tasfiye etmiş, bir noktada sıfırdan başlamamız gerekmiştir. Bu kolay tasfiyeler, organik bir çalışma oturtulamadığı, illegal örgüt alanında politik süreklilik olanaklarından yararlanamadığımız için, çok daha özel güçlükler yaratmıştır.

Yeni kuşak kadrolardan gelen kendine özgü sorunlar

Benim genel bir devrimci kötümserlikle, “işte tablo bu, buradan hiç bir şey çıkmıyor” gibi bir bakışım yok. Bu tür rahatlıklara düşmemeye çalışıyorum, ama sorunun çözümünü de bulamadığımı söylüyorum. Tartışmayı örgütsel güvenlik sorunlarına indirdiğiniz yerde, bu meselenin gerçekten daha geniş bir ölçekte ve daha derin tartışılması gerekiyor. Henüz her iki alandaki çalışmanın yeterince organikleşmediği bir yerde, devletin buralardan bize çok yönelemediğini gözetmeliyiz. Olumsuz ya da olumlu deneyimlere henüz çok sahip olmadığımız bir alan. Ama kongre sonuçta önümüzdeki altı ayın değil, birkaç yılın sorunlarını tartışacaktır. Bu arada organik ve tempolu bir çalışma, sonuçta devletin dikkatini çekecek ve vurma ihtiyacını hissettirecektir.

Siyasette sihirli bir çözüm yok. Biz bir yandan, bu çalışmanın organikleştirilmesi, tam da politik süreklilik üzerinden, illegal örgütün darbeleré rağmen yeniden kurulmasının avantajını ve merkezi yapımıza ulaşamadığı ölçüde de, güvencemiz olduğunu biliriz. Buna rağmen, zayıflık alanını bile bile, bugünkü siyasal tabloda devletin bize parça parça vurmasının gecikeceğini düşünerek, buralardan hızlı bir tempo ile politik bir gelişme, derinleşme ve yaygınlaşmayı düşünebiliriz.

Diğer sorun, bu risklerle yönetici kademelerin, merkezi önderlik düzeyinin karşı karşıya kalmasıdır. Bizim önümüzdeki süreçte bir parça rahatlayacağımız, yani çalışmamızın altında doğal konumuyla konumlanacak güçler, yaygınlaşacak ve derinleşecek bir siyasal çalışma gibi genel bir tablo var. Ama bu zaman alacaktır. Biz bugün, il yöneticileri ya da merkezi önderlik düzeyindeki insanlarla gününbirlik müdahale eden bir süreci, bir parça daha yaşayacağız. Örgüt cephesinde ciddi bazı aksamaların olduğu, parti adımı çerçevesinde çalışmanın yeni

düzeşinin kazanılmasının bu ileri kadrolara bağlı olduğu bir noktada, önümüzdeki dönem, yakın önderlik ihtiyacının özel bir tarzda daha da artacağı bir dönem de olacaktır.

Bu örgüt '87'de siyaset sahnesine çıktı. Ama bu çıkışı gerçekte, '80 öncesinin örgütsel deneyimlerini ve birikimlerini olumlu ve olumsuzluğu ile taşıyan bir örgüt omurgası üzerinden yaptı. Bugün bizim çalışmamız yeni kuşak ileri kadrolara, '80 sonrasının devrimcileşen insanlarına dayanıyor. Bir yandan ileri kadro sorumluluğu, bir yandan deneyimin doğal taşıyıcılığından yoksunluk, olduğu kadarı ile de '80 sonrasının davranış tarzları içerisinde kadrolaşmış, devrimcileşmiş insanlardan oluşuyor.

Biz günlük konuşmalarımızda çok sık söylüyoruz; '80 öncesinde bir devrimcinin eleştirilmesi onu derinden sarsardı. Bugün herşeye rağmen en samimi olduğunu düşündüğümüz yoldaşlar şahsında bile bu böyle değil. Bu onların gerçekten devrimci kimliğinde bir zayıflıktan gelse, kolayından süreçlerin dışına düşerler. Bu böyle de olmuyor. Bu kaba bir samimiyetsizliğin değil, yeni devrimci kuşağın bir kültürüdür aynı zamanda. Çok değişik örnekleri de var. Biz bugün yaptığımız değerlendirmelerde çok rahat biçimde şunu söyleyebiliyoruz: Bugünkü bazı ileri kadrolarımız bir eleştirilmeye görsün, kapıyı vurup çıkıp gidiyorlar. '80 öncesinde bunu değil düşünmek, hayal etmek bile mümkün değildi.

Ben bütün bunları nesnelliğe çubuk bükme için söylemiyorum. Tersine, eğer ileri kadrolardan bahsediyorsak, iradeye özel bir tarzda çubuk bükmemiz lazım. Son üç yılımız için, hiç değilse ben bu yoldaşların çok tipik bir örneği olduğum için de söyleyeyim. Kaba bir samimiyetsizlikten kaynaklanmadığını düşündüğümüz, devrimci kimliklerine asgari planda güvenebildiğimiz, örgütün geniş sorumluluklarını bir parça onlarla da omuzlayabildiğimiz bir yerde, bu durum, tek tek yoldaşlara ve tek tek olaylara çok bakılmadığı bir süreç doğurdu.

Bu söylediklerim, kusuru kolayından kabul etmek gibi bir tutumla tartışmayı ortadan kaldırmak anlamına gelmiyor. Sonuçta biz örgütün en üst platformu şahsında bir irade ortaya koyarız. Bu irade bundan sonra bu tür yoldaşlara ya da zihniyet planında bir savaş ilanı çağrısıdır. Bir ekip olarak bunu oturabildiğimiz oranda, eğer devrimci kimlikleri sağlamsa kazanırız, ya da bunlar uyumsuzlukta ayak diriyorlarsa, bu kez yapının dışını gösteririz. Genel siyasal süreç içinde, bu zaten doğal bir gelişme süreci de olur.

İleri kadrolar ve militanlar şahsında böyle bir kimliğe oturabilir miyiz? Ben bunun önünde çok özel bir engel görmüyorum. Bizim özellikle bugün Türkiye’de devrimci hareket içerisinde tuttuğumuz yer ve oynadığımız odak olma rolüne genel siyasal süreç üzerinden baktığımız bir yerde, yoldaşların güvenlik gibi bir sorunu özel planda kendiliğinden gündeme getirmeyeceğini biliriz ve çubuğu bunun üzerinden iradeye, kişilere, olaylara yönelik bükürüz. Bu konuda şimdilik bu kadar söyleyeyim.

Devrimci örgütlerin açık çalışma-illegal örgüt ilişkisinde kötü bir sınav verdiklerini, bu nedenle kolay operasyonlar yediklerini söylüyoruz. Devrimci örgütlerin pratiğini çok iyi bilmiyorum. Çok bilmiyorum dediğim şey şu; genel planda bir içiçelik olduğundan bahsediyoruz. Politik içiçelik zaten olması gereken bir şey. Ama bildiğim kadarıyla fiziki içiçelik söz konusu. Ama bu alan bizim devrimci hareketin genel planda bir eleştirisinin ötesinde, uygulamaları ve mekanizmaları konusunda çok eleştirdiğimiz bir alan değil. Bizim, hem varsa ‘80 öncesi devrimci hareketin bu noktada olumlu deneyimleri, hem de ‘80 sonrası olumsuz deneyimler üzerinden, olayı gündeme almamız, mekanizma ve işleyiş üzerinden daha özel planda bir şeyler söylememiz, MYO üzerinden bunu bir eğitime çevirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Yenilgi döneminden gelen etkiler...

Semih: Cihan yoldaşın güvenlik sorunları üzerine söylediklerine büyük ölçüde katılıyorum. Yalnız bir noktayı biraz açmak, '80 sonrasında, yani devrimci politizasyonun son derece geri olduğu bir süreçte devrimcileşen kuşağın güvenlik sorunlarına bakış ve yaklaşım çerçevesinde bir şeyler söylemek istiyorum. Kuşkusuz bu bir nesnelleştirme değil, aslında bir zemini tanımlayabilme çabası. Hareketimizin birçok ileri kadrosu başta olmak üzere tabanı '80 sonrasında devrimcileşme süreci yaşadı ve o dönemin getirdiği bir takım özellikleri taşıyor. Bir defa devrimci uyanıklık ve reflekslerin gelişmemiş olduğunu, ben kendi deneyimlerimden de biliyorum. Örneğin, yaşadığım birçok gözaltının bir parça uyanık davranıldığında gerçekleşmeyecek gözaltılar olduğunu, bugün rahatlıkla görebiliyorum. Basılmış evlere gitmek, yaratılan belli boşlukların yolaçtığı hatalar vb., birçoğumuz bunları yaşadık.

Bunun güvenlik sorunları çerçevesinde uyanıklık dışında yönleri de var. Devrimci dalganın yükseldiği bir süreçte değil, fakat bir sürü teslimiyet ve ihanet, güvensiz bir politik ortam, kaygan bir zemin üzerinde yaşanmış bir devrimcileşme süreci, beraberinde farklı özellikler de geliştiriyor. Birincisi, kendisine duyduğu güven üzerinden; ikincisi, örgüte duyulan güven üzerinden, farklı bir ruh hali oluşturuyor. Bunlar sadece güvenlik sorunları çerçevesinde değil, aslında daha geniş bir çerçevede birer sorun alanı haline gelebiliyor.

'80 öncesinde yaşanan devrimcileşme sürecinde insanlar farklı bir kimlikle ortaya çıkabiliyorlar. Çünkü gerçekten de arkalarında güvendikleri, büyük mücadeleler veren, kitleleri harekete geçirebilen örgütlenmeler var. Ama '80 sonrasında güvensizlik, arka arkaya yaşanan çözümler, ihanetler vb. üzerinden gelişen, bir kitle hareketi üzerinde yükselmeyen bir devrimci kimlik var. Sorunu bunun üzerinden biraz daha tartışıp

açabilmek lazım. Kendim de dahil yoldaşlarımızın bu konuda bir kapalılık ve dışına havale etme gibi bir sorunu olmadığını, aslında dönüşüm isteği ile yaklaştıklarını, ama birtakım şeyleri tam olarak çözümleyemedikleri için de aşamadıklarını, aşamadığımızı düşünüyorum.

Bir başka sorun alanını, Tuna yoldaş da ifade etti konuşmasında. Farklı alanlardan yaptığımız yüklenmeleri ortaklaştırmada, daha önceki süreçlere göre belli bir mesafe almış durumdayız. Şu anda her iki alandan da, seçilmiş belli hedeflere yönelik bir çalışma tarzı gerçekleşiyor. Ama yükselen bir kitle hareketi ile örtünemediğimiz sürece, çeşitli güvenlik sorunları da kolaylıkla ortaya çıkıyor. Bir yükseliş döneminde bu, bir problem alanı olmaktan kolaylıkla çıkabilir kuşkusuz.

Ama bu sorunun çalışma tarzı ile ilgili bir yanı da var ve belki daha önemli olan da, bu çalışma tarzı ile ilgili olan yanıdır. '80 sonrası devrimcileşen, daha güvensiz bir atmosferde gelişen bir kuşağın, daha çok komplocu bir kavrayışla oluşturduğu bir çalışma tarzı bu aslında. Geçmişte biz bürokratik çalışma tarzını tartışıyorduk, bugün farklı bir sorun alanımız var. Şimdi yeni kuşağın kendi el yordamı ile oluşturduğu bir çalışma tarzıyla yüzyüzeyiz. Bu tarz üzerinden oluşan anlayış ve kavrayış, her sorunda olduğu gibi güvenlik sorunlarında da kendisini ortaya koyuyor. Yoldaşlarımız kitle içinde eriyen bir çalışma tarzına geçmekte zorlanıyorlar.

Bunun dışında, iç illegalitenin her alanda uygulanması gerekliliği sorunu var. Daha önce de tartışılmıştı. Açık alanda da bir iç illegalite olmak zorundadır. Bu çok çok önemli bir sorundur. Gerçekten de polis bu alanda kapsamlı bir bilgiye sahip olsa, açık alan üzerinden bu kadar yüklenip ajanlaştırma vb. ihtiyacı niye duysun ki?

Bir başka sorun alanı, kendi başına teknik önlemler üzerinden illegalitenin gerçekleştirilemeyeceğidir. Çok vurguladığı-

mız bir sorun bu. Gerçek bir illegalite, ancak kitleler içinde eriyerek mümkün olabilir. Ama devlet de bu bilinçle hareket ettiği için, buna uygun örgütlenme biçimleri geliştiriyor. Yani teknik olanakları kullanarak gerçekleştirdiği bir takip etme, sızma, operasyonların dışında, kendisi de ayrıca örgüt ya da kitle örgütlenmeleri yaratmak yoluna gidiyor. İşte Hizbullah, “Kızıl Ordu” vb.’ kontr-gerilla örgütlerinin ortaya çıkması, illegalite sorununu bunun üzerinden de düşünmeyi gerektiriyor.

Son olarak, bu yeni katılımlarla ilgili sorun alanı var. Katılımların denetlenmesi, başvuruların dikkatle incelenmesi gerekiyor. Ama bir başka sorun daha var. ‘80 sonrası kuşağın sorunlarının yanısıra, büyük ölçüde legal çalışma ortamından beslenmiş bir yeni kuşağın daha sürece katılması, örgütsel güvenlik sorunlarını ayrıca önem taşıyan bir alan haline getirecektir. Bu nedenle bu alanda sıkı bir eğitim büyük bir önem taşıyor.

Bir de teknik sorunlarda uzmanlaşma ile ilgili yaşadığımız bir sorun var. Gerçekten birçok çalışmayı belli kadrolar üstlenmek zorunda kalıyorlar. Çeşitli teknik işlerle politik faaliyeti içiçe yürütmek durumunda kalabiliyoruz. Kadroların sınırlılığının yarattığı, ama kısa zamanda aşılması gereken bir durum bu. Zira güvenlik çerçevesinde sorunlar yaratıyor.

Örgütsel güvenlik sorunları-2

(Ön değerlendirmeler)

Bugünün önceliklerini karartan tutumlardan kaçınmalıyız

Cihan: Sorunun siyasal yanı, çalışma tarzına ilişkin yanı konuşmalarda önplana çıkıyor. Genel olarak sözkonusu olan bir hareketin siyasal yaşamını, bu temel üzerinde örgütsel varlığını süreklileştirmek olunca, doğal olarak bu öne çıkarılıyor. Ya da işlenen bir takım kusurların temelindeki genel nedenlere bakılıyor, daha çok bunun üzerinden tartışılıyor. Tartışmanın oturtulmaya çalışıldığı bu çerçeveye, kuşkusuz anlamlı bir çerçeveye.

Ama ben bu ön tartışma çerçevesinde, sorunun biraz daha pratik, deyim uygunsuzsa biraz daha teknik yanlarını tartışmaya daha özel bir eğilim duyuyorum. Çünkü burada, önu alınmaz-

sa eğer, tehlikeli ve yıkıcı sonuçlara yolaçacak ciddi bir aksama var. Bu örgütte insanların illegalite meselesinin ideolojik özünü genel kapsamı ile az-çok bildiklerini, bu açıdan pek bir problem olmadığını biliyorum. Oysa illegalitenin pratik gerekleri konusunda, kurallı örgütsel yaşam dediğimiz alan sözkonusu olduğunda, aynı şeyi söyleyemiyoruz. Tersine, bu alanda, en ileri kadroların bir kısmını da kesen, ciddi bir kavrayış ve davranış sorunu var. Bu böyleyken, tartışmayı ve dikkatleri sorunun bu alanından genel siyasal eksene çekmeye çalışmak aslında sorunu saptırmak, bizim bugünkü acil ve hayati pratik önceliklerimizi görmezlikten gelmektir. Bu birinci nokta.

İkinci nokta; bu mesele tabii ki genelde kitlelerle birleşme süreci içerisinde çözülecektir, kalıcı çözümü böyle sağlanacaktır. Bunu daha baştan yeterli açıklıkta ve kısaca hatırlattım. Ama yineliyorum, örgütsel güvenlik sözkonusu olduğunda, bizim güncel sorunumuz bu değil. Kitlelerle birleşmek bizim için bir zaman sorunu, bir orta vade sorunudur. Bu orta vadeyi tüketmeye çalışırken de biz hep ayakta kalabilmeliyiz, kalmak zorundayız. Örgütsel sürekliliğimizi hep koruyabilmeliyiz, koruyabilmek durumundayız. Örgütsel sürekliliği sağlayabilmeliyiz ki, sözkonusu orta vadeyi de başarı ile tüketebilelim. Kitlelerin hareketlendiği, bizim kitlelerle birleşmede belli başarılar elde ettiğimiz dönemde, örgütün illegalitesi, gizlilik kuralları, çalışma tarzı da o döneme göre olacaktır zaten. O dönem çok başka şeyler tartışacağız. O dönemde de tartışılacak çok değişik pratik sorunlarımız olacak, ama bunların çerçevesi, niteliği ve kapsamı bugünkünden çok daha farklı olacaktır.

Örgütsel güvenliğin temel koşulu: İlkeli ve kurallı bir örgüt yaşamı

Bugünün koşulları içerisinde, daha dar anlamda gizlilik sorunu (genel bir illegalite sorunu olarak da koymuyorum giz-

lilik sorununu, bu daha da özel bir alan), bunun gerekleri, bunun kuralları meselesinde, bazı ciddi zaaf lar var bu harekette. Bu hareketin en ciddi, en güvenilir, örgütün geleceğini temsil eden kadrolarının bir bölümü, bugün hala bu konuda kabul edilmesi güç bir takım kusurlar gösterebiliyorlar. Bu kongreyle birlikte bu konuda tümüyle yeni bir pratik sergilemek zorundayız. Bu nedenle pratik açıdan işlevsel olacak dar bir çerçevede meseleye girmek istiyorum. Mesela, iç illegalite titizliği yoktur bizde. Dar bir örgüt olmamızın, kişiler arası özel güvene dayalı bir ortamda bulunmamızın getirdiği bir gevşeklik var. Ve bu orta vade üzerinden bakıldığında çok çok tehlikelidir.

Bir örgüt, soyut bir güvene göre değil, saptanmış ilke ve kurallara göre hareket eder. Bir örgüt, ilke ve kuralları temel alır, bu temel üzerinden sağlam bir iç güveni olur. Bir başka ifadeyle, güven ancak bu temele, bu çerçeveye oturursa, gerçekten hakedilmiş ve sağlıklı bir güven olur. Aksi durumda, güvene dayalı ilişkiler adına, bir örgütte keyfilik ve kuralsızlık meşrulaşır, bu da o örgütü zamanla yıkıma götürür.

Türkiye'nin son 30 yıllık toplam deneyimine bakıyorum, partiler güvenliklerini çalışma tarzı, illegalitenin ve gizliliğin genel kuralları üzerine kurdukları ölçüde ayakta kalabilmişlerdir. Güvense, Lenin en büyük güveni tarihin en ünlü ajanlarından birine duymuş, ondan kuşkulandırılmasını büyük bir zafiyet olarak görmüştür. Buna ilişkin söylentileri dedikodu, tartışmak isteyenleri ise dedikodu meraklıları sayabilmiştir. Ama eğer bu düzeydeki bir sızma bile bir tahribatı nispeten sınırlı tutmuşsa, bunun gerisinde tam da kurallı yaşam gerçeği vardır. Temelsiz bir güvenin verebileceği zararlar kurallı örgüt yaşamı sayesinde belli sınırlar içerisinde kaldığı ölçüde, bu tahribatın bir takım genel sonuçlara yol açması engellenebilmiştir. Bu konuda bizzat Lenin'e ait altın değerinde bir öğüdü ya da kuralı esas almak durumundayız: Güven iyidir, fakat denetim daha da iyidir! İşte sorunun bütün özü buradadır. İkelere ve

kurallara, bu çerçevede sürekli bir denetime dayalı bir örgüt yaşamı, sağlıklı ve sağlam bir güvenin de temeli ve önkoşuludur.

Kaldı ki, Bolşevik partisinin böyle sorunlarla, yani sızma ve provokasyonlarla karşı karşıya kaldığı dönemler, sınıf içerisinde kökleştiği dönemlerdir. Biz henüz böyle bir dönemde de değiliz. Dolayısıyla ben, şu içinden geçmekte olduğumuz dönem, yani henüz mevcut sınırlı gelişme dönemimizin bazı özel hassasiyetlerini önplana çıkarmaktan yanayım.

12 Eylül'den beri, özellikle de TDKP-MK'sının büyük bir bölümünün siyasi poliste diz çöküşünü gördükten sonra, hep şu düşünceyi savunuyorum: Bir örgüt güvenliğini, soyut bir güvene değil, fakat somut ilke ve kurallar üzerine oturtur. Çöken bir önderliğin vereceği tahribatın bile en alt düzeyde olabilmesi de, gelip bir kez daha örgütün örgütsel yapılanmasına, çalışma tarzına, illegalite çerçevesindeki kurallı yaşamına dayanabiliyor.

Çoğu kere, "bir örgütün güvenliğinin güvencesi, kadroların direnişçi kimliğidir", denilir. Bu fikir ancak kısmen ve belli koşullar çerçevesinde doğrudur. Bir partinin kadroları ne kadar yiğit, fedakar ve gözüpek olursa olsun, eğer bu parti kendi örgütünü doğru bir yapılanmaya, doğru bir işleyişe ve sağlam kurallara bağlamamışsa, öteki özelliklerin hiçbiri yeterli olmayacaktır. Herşey bir yana, sağlam ve sağlıklı bir iç yaşam, doğru esaslara dayalı bir çalışma tarzı, ilke ve kurallara dayalı bir örgüt yaşamı, bu çerçevede sürekli bir iç denetim mekanizması olmayan bir örgütte yiğit, fedakar, adanmış kadrolar yetişir mi? Gevşekliğin, kuralsızlığın, denetimsizliğin egemen olduğu bir örgütte, o örgüt ve onun takip ettiği dava ciddiye alınır mı? Bir örgütü ve bir davayı ciddiye almadan yiğit, fedakar, gözüpek, tek kelimeyle direnişçi kadro olunur mu?

Yineliyorum, yasadışı bir parti, ihtilalci bir parti, güvenliğini gizlilik kuralları üzerine kurar. Tarihteki bütün ciddi dev-

rimci partiler de bunu böyle yapmışlardır. Direnişçi kimliğin bir partinin güvenliğini sağlama almaya yetmeyeceğini şuradan bakarak da görebiliriz. Kurallı bir yaşamı ve sağlam bir iç illegalitesi olmayan bir partinin on tane kadrosu sağlam, birisi çürük çıktığı zaman, o çürük kadronun verdiği zarar partiyi tahrip etmeye yetebiliyor. Kurallı yaşamı ve iç illegalitesi olmayan bir örgüt (ki iç illegalitesi olmayan bir örgütün genel bir illegalitesi de olamaz), kendi içerisinde gizliliği ve kuralları uygulayamayan bir örgüt, bunu düşmana karşı da uyguluyamaz. Bu aynı gerçeğin iki yönüdür. Bir komite beş kişidir, beşi bir toplantıda ele geçsin, dördü dirensin biri çözülsün, bu tüm alanı tahrip etmeye yetebiliyor.

Burada kurallara dayalı örgüt yaşamına yapılan vurgu, direnişçi kimliği herhangi bir biçimde zayıflatmıyor ki. Ben diyorum ki, biz direnişçi kimliği güvenliğimizi ve dolayısıyla geleceğimizi ona bağlayan bir çerçevede vurgulamayalım. Biz sınıf devrimciliğimizi vurgularken, devrim davasına bağlılığı vurgularken, militan savaşçı bir parti olmak, buna uygun savaşçılara, buna uygun kadrolara sahip olmak gibi hususları vurgularken, direnişçi kimliği hep ve döne döne işleyelim. Ama biz bu partinin güvenliği meselesini, bu partinin örgütsel sürekliliği meselesini ele alırken, doğru bir yapılanma, doğru bir işleyiş, kurallı bir yaşam, artı kadrolarının sağlamlığı, diyelim. Aksi halde sayısız hata yaparız. Çünkü siyasal mücadelenin kendi pratiğinde, o gerçek yaşam denizinde uzun süreli yüzmedikçe, o soyut güvenin ne ifade ettiği konusunda çok şey söylemek de mümkün değildir.

Biz yoldaşlarımıza tam güvenimiz. Örgüt içerisinde tam güvenlerini hissederiz, hissettiririz. Ama o güveni bir temele oturtmaya da çalışırız. Örgütsel güvenliğimizi, kişilere duyduğumuz güven üzerine değil, fakat illegalitenin genel gereklerine, gizliliğin genel kurallarına dayandırırız.

İç illegalite bilincini ve kültürünü sağlam bir biçimde yerleştirmeliyiz

İllegalitenin ve gizli çalışmanın kuralları, bir yanıyla da polis taktiklerinin, polis tekniklerinin boşa çıkartılması sorunudur. Hatta daha dar ele alırsak, gizlilik sorunu da diyebiliriz buna. Şimdi ne oluyor? İçeri düştükleri zaman insanlarımızdan direnişçi bir kimlik bekliyoruz, partiye verdikleri söze sadık kalmalarını, devrime bağlılıklarını en zor sınavda kanıtlamalarını istiyor ve bekliyoruz. Birçok yoldaş bu beklentilerimizi karşılıyor da. Ama arada karşılamayanlar da olabiliyor. Böyle de olabildiğine göre ve bu her yasadışı örgüte zarar verdiğiğine göre, bunun yaratacağı tahribatları engelleyecek önlemler önden düşünölmeli ve uygulanmalıdır. İç illegalite ve uygulama bu ihtiyacın karşılığıdır.

Bir yakalanma durumunda, alınması gereken tedbirler çerçevesinde bir dizi davranış kuralı gerekiyor. Yakalanan birinin evine gidilemez, bu bir kuraldır. Ben o yoldaşa güveniyorum, giderim denilemez ve gidilemez. Bu kuraldır! Yani kurala göre değil de göz kararına göre, şu veya bu kişiye duyduğumuz güvene göre davranırsak, önu alınamaz bir keyfilik alanı açarız ve sonuçta tahrip edici hatalar yaparız. Ben bunları somut deneyimler ışığında ifade ediyorum. TDKP-MK sekreteryasının üyeleri, devrimci kimlik bakımından hareketin en güvenilir insanları olarak görünüyörlardı. Zorlu pratik sınav, gerçekte bunların en zayıf, en inançsız insanlar olduklarını ortaya çıkardı. Bazı MK üyeleri, onlar tutuklandıkları, randevularına gelmedikleri halde, kalkıp onların evlerine gittiler ve karakola düştüler. Eve gelmeyen bir insanın evinde kalınmaya devam edildi. 24 saat geçmeden o çok güvenilen MK üyesi polisi alıp geldi ve evinde kalan yoldaşını yakalattı. Kurallara uygun davranışlar, bu tür sonuçları ve tahribatları engeller.

İç illegalitenin gereği olarak her insan, kendisi için gerekli

olandan ve kendisini ilgilendirenden fazlasını kesinlikle bilmemelidir, bilmesine gerek de yoktur. Normalinde bir MK üyesi her konuda yetkilidir. İdeolojik politik, örgütsel, pratik herşeyi sormaya ya da öğrenmeye yetkilidir. Genel planda bakarsanız hukuku buna el verir. Ama bu örgütün yeraltı baskısı vardır ve bunu MK içerisinde bir, en fazla iki tane birey örgütlüyordu. O baskının her türlü teknik bilgisi yalnızca onlarda kalmak zorundadır. Artı şu veya bu biçimde onlarla bir ilişki kopukluğu doğarsa, baskıya ulaşabilmek için alınmış özel ek tedbirler vardır. Bu polisin elinin uzanamayacağı bir yerdedir. Böyle bir boşluk doğduğu zaman o baskıya ulaşmak üzere kullanılan bir imkandır.

Bunun dışında MK'nın tüm öteki üyelerinin bu konuda hiçbir somut bilgisi olmaz, olmamalıdır. Bu bir iç illegalite kuralıdır, bunun güven ya da güvensizlikle hiçbir alakası yoktur. Bu örgüt diyelim mali kaynaklarını kamulaştırma yolu ile karşılamak durumuna gidiyordur. İşleri kim örgütlüyorsa bunu sadece onlar bilir. Böyle bir uygulamaya prensip olarak onay vermenin ötesinde, bir MK'nın bilebileceği şey, ortaya çıkan sonucun kendisidir yalnızca. Bu hareketin mali kaynakları sürekli besleniyor mu, ihtiyaçlar karşılanıyor mu? Önemli ve gerekli olan yalnızca budur. Ötesi iç illegalite kapsamındadır ve ilgili görevli ya da görevliler dışında kimseyi ilgilendirmemektedir.

Bu tür pratik örneklerle konuyu dağıtmak ve darlaştırmak istemiyorum. Ama belli davranış kurallarının olması ve insanların bu kurallara mutlak uyması gerekiyor, bunu anlatmaya çalışıyorum. Şüpheli bir durum varsa randevuya gidilmez. Bu kural mı, değil mi? Böyle kurallar koyacak mıyız, koymayacak mıyız? Esneklik adına hayati önemdeki kurallarda yaratılacak her gevşeme, sonuçta kuralsızlığı ve keyfiliği besler. Bir kadro "takip ediliyordum, randevuya gitmedim" dediği zaman, bu meşru bir savunma olabilmeli, hiçbir biçimde yadır-

ganmamalıdır. Oysa bizde o kadar anormal bir durum var ki, böyle bir davranışla karşılaştığımız zaman, “ne o yoldaş, çok mu korktun?” diyebiliyoruz. Böylece bu insanı bir dahaki sefere hata yapmaya teşvik ediyoruz. Bir yoldaş dün bana diyor ki “falanca yoldaşın evinde bulunmaması gereken şeylerin bulunmasının gerisinde, ‘bunu burdan alın’ demesi durumunda akla gelebilecek soru işaretlerinden duyduğu kaygı olabilir.” Bir örgütte bir kadro böyle bir kaygı duyabilir mi? Bu malzeme bu evde duramaz. Bu tür durumların kurallara aykırı olduğunu iki gündür konuşuyoruz. Kural bu ise, ilgili kişi bu kuralın gerekleri konusunda büyük bir rahatlık ve tokluk içerisinde olmak durumundadır. “Bu malzeme bu eve konamaz” diyebilmeli, bu rahatlığı duyabilmelidir.

Daha fazla uzatmak istemiyorum. Bu iç illegalite meselesinde bir anlayış birliği oluşturmamız gerekiyor. Ben bir organın kendi içerisinde bile bir iç illegalitenin olabileceğini, belli durumlarda olması gerektiğini düşünüyorum, Bizzat MK üzerinden buna bazı örnekler de vermiş oldum. Bu çalışma alanı bilgisi ile ilgili bir sorun değil kesinlikle, bunlar özel şeyler. Mesela, geçmişte bir birimdeki bir olayı biliyorum. Özel bir operasyon var. Kaybolmuş bir insan bulunmuştur. Bulunan insanı alıp örgütte teslim etmek sorunu var. İşle iki kişi ilgileniyor. O iş sadece fiilen o iki kişi artı benim aramdaki bir meseledir. Ama bunu oradaki üçüncü kişi tartışma konusu edebildi, bunu güvensizlik nedeni sayabildi. Halbuki çok büyük bir doğallıkla karşılaşması gerekirdi. Yani bir özel durumda sorun kimleri ilgilendiriyorsa onlarla sınırlı kalmak durumundadır. Bunun güvenle güvensizlikle bir alakası yok ki.

Burada bir takım belgeler var, insanlar okuyorlar. Ne okuduklarını bazen merak ediyorum. Siyasal belgelerin tümü okunsun. Ama bazı ilişkileri, hangi fabrikalarda nelerimiz olduğunu kimsenin öğrenmesinin gerekli olduğunu zannetmiyorum. Kendi eski örgüt yaşamımdan biliyorum. Bir fabrikada

iki işçimiz olduğu söyleniyorsa, hemen “kim bunlar, biri benim şurada gördüğüm mü?” diye sorulabiliyordu. Bunlar o kadar gereksiz ve anlamsız sorular ki. Bu bir kişisel merak, bir boşboğazlık eğiliminden başka bir şey değildir.

Bunlar örgüt kültürümüz içinde mutlaka yadırganmalı, mahkum edilmelidir, bu tür eğilimler ve davranışlar gayrı-meşru kabul edilmelidir. İç illegalitede gerekli olmayanları öğrenmek gibi bir kültürü, bir alışkanlığı, bir davranış tarzını kesin bir biçimde oturtmalıyız ki, öğrenmeye meraklı tipler çok rahat sırtabilsinler.

Sözün burasında şunu da hatırlatayım ki, şimdi polis de artık nasıl davranılması gerektiğini biliyor. Bir örgüt içine sızdırılmış provokatörler, öyle çok meraklı da görünmemeye çalışıyorlar artık. Tam tersine, polis artık adamlarını “fazla meraklı davranma” diye yönlendiriyor. İşin bu yanını bir yana bırakıyorum.

Gene de kritik anlarda, o tiplerin de bir şeyleri sorgulamak, kurcalamak yoluna gitmekten kendilerini alamayacaklarını da unutmamak gerekir. Bu çerçevede, sözünü ettiğim iç illegalite kuralı, yabancı ve zararlı öğeleri teşhis etmenin de en işlevsel yöntemlerinden biridir.

Polisin çalışma yöntemleri ve teknikleri

İllegalite meselesine devam etmek istiyorum. Daha çok pratik çerçevede tartışmak istediğimi söylemiştim. Siyasi anlamına girersek, bu kitlelerle birleşme sorunudur, genel siyasal çalışma planında illegalite kurallarının gözetilip sürdürülmesidir, vb. Sorun bu açıdan daha kapsamlı, daha farklıdır. Ben ayrıntı sayılan daha pratik olan yönlerinden giderek sorunu tartışıyorum.

Polisin tekniklerine bakıyorsunuz. Polis ne ile sonuç alıyor? Örneğin, işkenceyle çözme sayesinde sonuç alıyor; bu yol-

la epey sonuç aldığını biliyoruz. Takiple sonuç alıyor; bizim operasyonlarımızın çoğunda önemli bir etkidir. Sızma ile sonuç alıyor; bizde henüz bir sonuç alamadı, ama başka örgütlerde önemli sonuçlar aldığını biliyoruz. Telefon dinleme ile sonuç alıyor; Mehmet Ağar “biz örgütleri bununla çökerttik” diyor, ben abarttığını düşünmüyorum. Bazı örgütlere bu yolla önemli darbeler vurulduğunu biliyoruz. Devrimci Sol’un özellikle ilk büyük operasyonlarında telefon dinlemenin büyük bir payı olduğu biliniyor.

Başka hangi yöntemler kullanılıyor? Geçmişte örgütlerin iççeliğinden sonuç alıyordu, şimdi örgütler birbirinden önemli ölçüde kopuklar, ama bu gene de hala bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Yani ajanını sana sızdıramıyor da diğer bir örgütte sızdırıyor. Öteki örgüt aracılığı ile kesişme noktalarında senin hakkında bilgi alıyor, buradan sonuca gidiyor. Devrimci örgütlerde başka örgütlerin sırlarını kendi sırrı gibi saklamak diye bir kültür olmadığı için polis bundan yararlanmasını biliyor. Geleneksel örgütler falanca hareketin İK’sının bütün üyelerini bilseler, bunu başkalarına, kendi sıradan sempatanlarına bile aktarmaya özel bir eğilim duyabiliyorlar. Bu bizim saflarımızda da kendini gösteren sorumsuzca bir zaaf, zaaftan öteye suçtur. Yine bizde de polisin açık alan-kapalı alan ilişkilerinden sonuç aldığı durumlar oluyor.

Bu başlıkların her biri ile ilgili olarak belli sorunları biraz daha pratik yönden tartışabiliriz. Çözülme sorununa ilişkin olarak yeterince konuştum, ekleyeceğim fazla bir şey yok. Genel planda direnişçi kimliği, illegalite ya da gizlilik kapsamında değil, savaştı bir parti, sınıfa ve davaya yakışır bir parti ve onun militanları ve kadroları planında ele almalıyız biz kendi payımıza. Direnişçi kimlik, örgüt güvenliği çerçevesinde öyle çok özel planda öne çıkarılacak bir konu değil, bunu izah etmeye çalıştım. Bir örgütün güvenliği kendi başına direnişçi kimliğe ipotek edilemez. Kaldı ki öyle direnişçi kadrolarımız

var ki, izledikleri hatalı davranış çizgileriyle, ilkesiz ve kuralsız tutumlarıyla, önden örgütü zaten saldırı ve tahribatla yüzyüze bırakıyorlar. Böylelerinin ardından poliste direnişçi kimlik sergilemeleri, bu tahribatı ve onların bundaki belirgin sorumluluklarını hiçbir biçimde ortadan kaldırmıyor. Öte yandan, çözülme ihtimallerine karşı biz kurallı yaşamı oturtarak zayıf ve davada gevşek bu tür unsurların vereceği zararı en aza indirebiliriz. Artı, tutuklama ve benzeri durumlarda, çözülme ihtimalini gözeterek uygulayacağımız geçici önlemlerle, muhtemel tahribatların yolunu kesebiliriz.

Takip sayısız kuralla kesişen bir sorun. Kurallı bir yaşam, takibi en aza indirir. İnsan gitmemesi gereken yerlere gitmezse, bir randevuya kurallarına uygun giderse, bir randevuya gidip titiz olması gerektiğini bilirse, kendi temiz olsa bile buluşacağı kişiden bir şeyler gelebileceğini kural olarak gözetirse ve şu anda sayılması çok gerekli olmayan bir dizi kuralla riayet ederse, takip çoğu kere boşa çıkartılır.

Bir örgüt, kendi içinde kurallı çalışmayı, devrimci kimliğin gerçekten belli bir doğallık ve gönüllükle uygulayabileceği normları oturtursa, sızma durumlarında, düşman unsur bu tür bir örgüt ortamında er veya geç sırtacaktır. Bazı örgütlerin bu alandaki olumsuz deneyimlerine ilişkin olarak ortaya konulanları okuduğum zaman da bunu görüyorum. Onlarda bile, ortam çok zayıf olduğu halde, sonuçta düşman unsurlar bir biçimde sırtmışlar. Gerçekten bir takım şeyler hep belli kuşklar üzerinden açığa çıkmış. Ama artık uç davranışlar olmuş bunlar. Daha ciddi bir ortam olsaydı, aykırı davranışlar çok daha erken bir süreçte ortaya çıkardı.

Atmosferi temiz tutarsanız, sızarak ya da teslim alınarak, karşı tarafın adamı olarak içinizde çalışanlar, büyük bir ikiyüzlülük, büyük bir samimiyetsizlik, sahtelik ve tedirginlikle çalışacaklardır. Zaman içerisinde mutlaka zaaf noktaları belirecektir. Başka türlü mümkün değil. Samimiyetle taklit aynı

olabilir mi? Bir yoldaşın bir ifadesi var; “bazıları insanın gözünün içine rahat bakamıyor, böyle tiplere çok dikkatli bakmak gerekir” diyor. Bir devrimci kendi yoldaşının gözünün içine çok rahat bakar. Ama zaafli bir kişi ise, karakteri zayıf bir kişi ise, bakmakta biraz zorlanır. Böyle kişiler de çoğu kere başkaları tarafından kullanılmaya aday olabiliyorlar, böyle bir potansiyel taşıyabiliyorlar.

Saflarımıza katılan ve bizimle çalışan herkesi çok iyi tanımak zorundayız

Bunun dışında sık sık başka örgütlerden geçişler örnek verildi. Bu gerçekten çok önemli, çok hassas ve dikkatli olunması gereken bir alan. Bir yoldaş dejenere dergi çevrelerinin ajan yetiştirme fideliği olduğunu söyledi. Bu çok yerinde bir uyarı. Bu çevrelerden gelen insanlar üzerinde on kere düşünmek, böylelerinin geçmişlerini dikkatle incelemek, güven vermiyorsa saflarımıza katılmalarını kesin bir biçimde reddetmek, ya da en dış çeperimizde tutarak, pratik içinde tanıma yolu seçmek gerekir. Kaldı ki, bu çevrelerden gelenler politik ve örgütsel olarak da güvenilmez, genellikle bozulmuş tiplerdir ve bu nedenle de çok özel bir temkinlilikle karşılanmalıdırlar. Buna siyasal yaşama legal partilerde katılmış unsurlar da dahildir.

Ben daha başka bir noktanın da altını çizmek istiyorum. Prinsip olarak ve pratikte uyulması gereken temel bir kural olarak, saflarımıza katılan her yeni insanı çok iyi tanımak zorundayız. Örgüte aday üye olarak alınanlardan söz etmiyorum. Dikkat edin, biz özgeçmişleri sadece örgüte aday üyelik başvurusu yapıldığı zaman alıyoruz. İyi ama insanlar bir yıl, iki yıl bizim çevremizde ileri sempatizan oluyorlar, bu zaman diliminin ardından, diyelim ki üçüncü yılda, örgüte katılmak için başvuruyorlar. Bunu önceleyen zaman diliminde bu insan sizin saflarınıza pratik olarak zaten giriyor. Siz dar bir örgütsü-

nüz; örgüt yapınızın üstlenmesi gereken bir sürü görevi çevreniz üstlenmek durumunda kalıyor. Biraz da örgütsel şekilsizlik yaratıyor bu durumu. Bazı insanlar var, birbuçuk-iki yıl bizimle ileri düzeyde içiçe çalışıyorlar. Ortamımızın içindeler ve pratik olarak örgütümüz hakkında bilgilenme imkanına sahipler. Kim ama bunlar? Bize ne zaman geldiler, niye geldiler, kim getirdi? Bu konularda yeterli bilgi ve açıklık yoksa eğer, ortada ciddi bir zaaf, yerine göre tehlikeli bir durum var demektir.

Saflarımıza katılan her yeni insandan mutlaka ayrıntılı özgeçmiş istemeliyiz. Aday üyelik başvurusu başka bir şeydir, sözünü ettiğim ihtiyacı bununla karıştırmamak lazım. Bizimle çalışan herkesin kim olduğunu daha baştan bilebilmeliyiz. Bir fabrikada, zaten doğal biçimde bir hücrenin örgütlediği yeni unsurlar için, bu elbette çok gerekli değil. İnsanlar zaten gündelik yaşam içinde onları çok yakından tanımakla görevliler ve bunun olanaklarına gündelik yaşam içinde fazlasıyla sahipler. Ama bazen de birileri bir yerlerden birden bire ortaya çıkıyorlar. Kim bu insanlar, nereden geliyorlar, niye gelmişler? Bazen bunlar bilmem kimin tanıdığı oluyorlar. Ama biz birilerinin tanıdığı olmasıyla yetinemeyiz ki.

Örgütlerden geçiş sorunu üzerine çok konuşuldu, yeniden girmek istemiyorum. Ama çok hassas bir alan. Zira polis bu yolu da kullanıyor. Çok değişik örgütlerin deneyiminde buna durmadan vurgu yapılıyor. Başka bir örgütten geçiş sözkonusu olduğunda, gerçekten bize niye gelmiş şu veya bu insan sorusunu büyük bir ciddiyetle sormalıyız. İlgili kişi üzerinden bakarak bu sorunun yanıtını doğru bir biçimde bulmalıyız. Bir de sözkonusu olan, örneğin EMEP gibi, fazla karşı karşıya geldiğimiz, gerginlik yaşadığımız bir hareket değilse eğer, diyalogda olabileceğimiz bir hareketse, gidip onlara da sorabilmeliyiz.

Bunu gerginlik konusu yapıyorlar denilecektir. Biz rahatlıkla zorlayabilir, bu olumsuz kültürü yenebiliriz. Kabul edi-

yorum, kötü referanslar veriyorlar, suçluyorlar, nesnel olamıyorlar, kasıtlı davranıyorlar. Ama bazı somut örneklerde de görüldüğü gibi, bazen çok haksız da çıkmıyorlar. Bir örnek biliyorum; eski mensup olduğu çevre, bu adam karakersizin biri, bizimle ayrılığı hiç de ideolojik değil dedi ve sonuçta haksız da çıkmadı. Biz verilen referanslarda sapla samanı ayırabiliyoruz. Bu adamın ayrılığı gerçekte ideolojik ayrılık değil derlerse, biz de devrimciler kusurlu olabilir, deriz. Dikkat edin, ben dört dörtlük bir devrimci kimliği peşinen görmekten değil, yalnızca güvenlik açısından bir denetlemeden söz ediyorum. Şüpheli bir tip midir? Biz bunu sorup öğrenmeliyiz. Bazen iftira da bulunabilirler. Ama yine de bundan biz kârlı çıkacağız, anlatmaya çalıştığım bu.

Açık alan çalışmasından gelen sorunlar

Açık alanla ilişkiler konusunda başlangıçta büyük bir hassasiyet gösterdik. Deyim uygunsu iki alanı birbirinden ayırdık. Bölgesel düzeyde her türlü ilişkiyi, bilgimiz ve denetimimiz dahilinde, özel ihtiyaçlar çerçevesinde belirmiş durumlar dışında, kategorik olarak reddettik. Yalnız bu fiilen çiğnenebildi ve çiğnendiği yerde de bunun sonuçları ortaya çıktı. (Adana'da, Ankara'da, bu böyle oldu ve düşman buralardaki hatalı tutumları affetmedi.)

İstisna tanımaz bir kural olarak bu ilişki tarzını reddedecek değiliz kuşkusuz. Biraz daha güçlenip kiteselleştığımız bir ortamda, daha ustalıkla çalışma yöntemleri bularak, biz bu ilişkileri giderek geliştirme yoluna da gidebiliriz. Ama bu safhada gerçekten çok tehlikeli bir ilişki alanı ve biz iki alan arasındaki bu tür ilişkilerden kategorik olarak kaçınmayı sürdürmeliyiz. Örgütlerin çıplak olduğu, kitlelerle, kitle örgütleri ile örtülemediği bir durumda, bunun polis için işi kolaylaştıran sonuç

alıcı bir yöntem olduğunu diğer örgütlerin pratiği gösteriyor. Legal ve illegalin içiçeliği büyük sorunlar yaratabiliyor. TİKB'de yarattı, MLKP'de yarattı. DHKP-C'yi çok yakından izleyemediğim için bilmiyorum, orada da yarattığını gösteren belirtiler var. Ki bizim açık alan kadroları, bazı örgütler için, "onların illegalli ile legal arasında öyle çok özel ayrımlar yok" da diyorlar. Doğruysa inanılır gibi değil.

Biz dikkat göstermekle buradan hep kazandık. Bu dikkati hala da sürdürmek durumundayız. Çok zorunlu ve özel durumlar dışında tabii. Ölçüsü ne olacaktır diyeceksiniz. Çok özel bir ölçü verilemez kuşkusuz. Bu ölçüyü bu hareketi yöneten insanlar saptamalı. Ama buradaki yoldaşlar sorumlu, dikkatli, bu konularda kuvvetli olurlarsa, bu mesele de pratikte kendi gerçek ölçüsünü bulur. Çok zorunlu ve özel durumlar dışında başvurmamak gerekiyor.

Görüşsek iyi olur! denilecektir. Görüşsek her halükarda iyi olur. Ama bunun böyle olmayacağını, olamayacağını da çok iyi bilmek durumundayız. Polisin epeydir bizim böyle çalışmadığımızı farkettiler. Örneğin polis aylarca açık alan kadrolarını izlediyse, bir örgütsel kanal bulamamıştır. Yok çünkü. Bunun bazı olumsuz sonuçları çıkmadı değil. Açık ve kapalı arasındaki kopuklukların yarattığı bazı sorunlar gibi. Bu durum bazı sorunlar yaratıyor kuşkusuz. Ama biz bu sorunları başka yollarla giderebiliriz. Nihayet bu sorunların nasıl çıktığı konusunda artık bir deneyime de sahibiz.

Tuna: Bu tür bir kopukluğun yaratacağı sorunlar, genel önderlik ve yönlendirme araçları üzerinden pekala önden önlenir, çıktığında giderilebilir. Yayınlarımızın görevi politik perspektifler çerçevesinde önderlik etmekse, önderlik pratik planında herkesin yanına gidip şunu şunu yapacaksın diye direktif vermek değilse, yayınların saptanmış dönemsel hedefler çerçevesinde iki tarafı yönlendirmesi ile bu pekala olur. Bu sorunun çözebileceğimiz bir yanı.

Ama bizim çalışma alanlarımız bölgelerde birleşiyor. Bölgelerimizin hedef fabrikaları ya da alt bölgeleri var. Buralar bugünkü hareketliliğin olduğu yerlerdir ve dar alanlardır. Bu bölgelerde illegaldekilerin kimler olduğu, işi kimlerin yürüttüğü açık alanın unsurları tarafından yer yer gözlenir hale gelebiliyor. Böyle bir risk var.

Bugünkünden değişik ne yapabiliriz? Açık alanı kendi içerisinde geniş bir çevre olmaktan çıkarır, nasıl bölge örgütlerinin kendi içerisinde bir yalıtılmışlığı varsa, bunu açık alana da uyguluyoruz. Bu örneğin B bölgesi açık alan kollektifinin B bölgesi örgütünün bazı kadro ve militanlarını tanımasını belki tümüyle engelleyemez, ama daha genel bir deşifrasyonu önemli ölçüde önler. Sorunun bunun dışında bir çözümü de şu an gözüküyor.

Cihan: Bunu daha farklı bir bahis olarak tartışalım. İlk konuşmamda da dile getirdim, bu problemi ben de kabul ediyorum.

Tuna: Politik çalışmanın esasları üzerinden bakıldığında, bundan vazgeçemeyeceğimiz açık. Bunu böyle yapmamak, politik sürekliliğimize kendi elimizle ciddi bir biçimde vurmak anlamına gelir. Bir dönem buraya yüklenerek gerçekten belli bir çeper edindiğimiz, kendini yeniden üreten kanallara ulaştığımız ölçüde, doğal öncülerle bölge örgütünün üyeleri aynı işi yapar görünürler. Ben bunu 1 Mayıs öncesi toplantılarda da gördüm. Açıktan gelen yoldaşlar diyorlar ki, “örgütte böyle öncü işçiler var”. Oysa ki sözkonusu kişi ilk defa o toplantıya gelen bir öncü işçi olabiliyor.

Temmuz: Yoldaşın bahsettiği sorun, örgüt iç illegalitesi ya da sadece açıktaki yoldaşların örgütten insanları tanımaları sorunu da değil. Bir bölge komitesinin altında veya başka bir çalışma komitesindeki insanlar örgüt insanlarının evlerini bilmiyorlar, ama hangi fabrikada çalıştığını çok doğal süreçlerde öğrenebiliyorlar. Bu platform toplantılarında olabiliyor, başka

yerlerde olabiliyor. Ve Şu an bunu engellemek m¼mk¼n olmuyor.

Cihan: En azında kaygısı taŐınabilir. Bu, kadroların doğal kaygısı olabilmeli.

Temmuz: Bizim Şu tartiŐmaya aÇıklık getirmemiz iyi olur. Muhakkak ki sorunlarımız, kitleleŐleŐtiĐimiz ve kendi gerÇek toplumsal tabanımıza oturduğumuz zaman, sağlıklı ve kalıcı bir oz¼m zeminine kavuŐacaktır. İlegalite de bu çerçevede gerÇek anlam ve kapsamını bulacaktır. Ama bu sorunun buĐ¼n bizim çalışma tarzımızla çok doğal kesişen yanları var. Örneğin iki genç devrimciyi aynı yerde konumlandırıyoruz, bunlar ayrı fabrikalara giriyorlar, gerekmedikçe birbirlerinin fabrikalarını bilmemelerini talep ediyoruz. Ama bunlar kalkıp birlikte sendikaya gidiyorlar. Sendikada öyle davranıyorlar ki, sendikacılar bunların ikisinin de aynı örg¼tle ilişkisi olduğunu anlıyorlar. Böyle yapmasalar, bu kez siyasi olarak kendilerini üretmez hale geliyorlar. Birbirinizin fabrikalarını öĐrenmiŐsiniz ama bundan öteye yayılmasın, diye uyarabilirsiniz. Sonuçta özellikle genç devrimciler o dengeyi kurmakta, kitlelerin bir parçası, doğal bir önc¼ devrimci işi olarak davranmakta zorlanıyorlar. Bu bizi bir parça kitle dışına iten bir faktör oluyor. Veya kitle dışına itmese bile, 1 Mayıs öncesi platform toplantıları gibi belli periyodları olan toplantılar yapıp yapmamak, ciddi bir soru iŐareti oluyor. Zira polis bu tür denetime aÇık platformlara sızabiliyor. Bu durumun buĐ¼n pratik olarak bize getirecekleri ile götürecekleri nedir sorusu ciddi bir soru.

Tartıştığımız sorun, legalitenin istismarı ile kurallı bir devrimci yaşamı birleştirmek sorunu. Bu bir zorlanma alanı. Buradaki dengeyi kurabildiğimiz ölç¼de kitlelerle buluşma sorununa gerÇek bir yanıt verebileceğiz, ama o süreçte de örg¼tü korumayı başarmak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Aynı sorunu mesela gezi vesilesi ile toplu gözaltı sürecinde de yaşadık. Gidererek komploculuğa mahkum olduğumuz fark edildiği ölç¼de,

çubuk biraz başka bir tarafa büküldü. Fabrikanızdan sıradan bir sürü işçiyi getireceksiniz, misafir edeceksiniz, siz gideceksiniz, hiçbir kaygı duymayacaksınız. Şunlara yine dikkat edeceksiniz, ama sosyal insanlar, fabrikanızın, bölgenizin doğal bir parçası olmalısınız. Gezide olduğu türden bir gözaltı yaşandığında, biz hemen, şu adam evimi biliyordu, nasıl davrandı acaba vb. kapsamda sorularla karşı karşıya geliyoruz. Örneğin tekstil fabrikasında çalışan yoldaşlarımızın geziye getirdiği bir ilişki poliste zayıf davrandı. Yoldaşın evini değil ama dolmuşa binilen yerini biliyordu. Ciddi önlemler almak durumunda kaldık. Legalitenin etkin istismarı, komploculuktan kurtulmak doğrultusunda attığımız adımlar, özellikle bir parça deneyimli kadrolar tarafından atılmadığı ölçüde, ya hakkı ile atılmıyor, ya da uç biçimlerde atılıyor. Bize pahalıya mal olabilecek sonuçlar ortaya çıkıyor. Ama bu adımları atmadığımız ölçüde de sorunumuza çözemiyoruz. Dolayısıyla kurallı yaşamın politik çalışma ile ilişkisinin kurulması, geleceğe dönük bir sorun değil, güncel bir sorun.

Cihan: (Örgütsel güvenlik nedeniyle yayınlanamaz bölümler...)

Biz belli insanları legal çalıştırabiliriz, ama biz onları tutup bir legal gazete bürosu çalışması üzerinden deşifre etmek zorunda mıyız? Bir insan çalıştığı semtte doğal bir sosyal konumla legalleşebilir. Bu insan bir iş sahibi olabilir, bir işçi, teknisyen ya da mühendis olabilir, iş arayan bir insan olabilir. Ama bir yeraltı insanı gibi çalışmaz da, yasal insan olarak çalışır. Derneğe de gider, toplantıya da gider, fikirlerimizi savunur. Doğal devrimcilik bugünün siyasal ortamında marjinal kaldığı için, bu tarz meseleyi çok çözer gibi görünmüyor belki. Yine de şunu soracağım: Biz bir ilde açık alanda çalışan tüm güçlerimizi, belli kurum ya da araçlar üzerinden, açık alan kadrosu olarak birleştirmek ve merkezileştirmek zorunda mıyız? Herkes kendi alanının açık ya da kısmen açık çalışan bir elemanı

gibi pekala davranabilir. Ve bölge çalışmasını il örgütlüyorsa, bunlar yine de kesişebilir, ama tahribat bu kadar büyük olmaz. Çünkü insanlar “açık alan” denilen çalışma alanında, birçok açıdan ve polis için çok zahmet gerektirmeyen bir biçimde kolayca afişe oluyorlar, izlenip denetleniyorlar.

Bir insan adım adım herhangi bir yerel çalışma alanında açığa çıkamaz mı? Bilmem ne bürosuna giden, bilmem ne sendikasına giden, doğallığında çalışan bir insan olamaz mı? Biz bir insana falanca mekana git, açıkta çalış diyeceğimize, falanca semte git yerleş, bir işe gir, orada derneklere git, sendikalara git diyemez miyiz? Bu kişi yerleştiği alanda açık kimlikle, yani devrimci kimliği ile çalışacak, devrimciliğini çok fazla gizlemeyecek. Ama gerçekten yarı-legal konumda bir insan olacak.

Tuna: Bu çalışma tarzı bundan sonrası için bir olanak, ama bugün bizim önümüzde açık alana yığılmış bir insan tablosu var.

Cihan: Onlar için yapabileceğimiz fazla birşey yok. İlişki kanallarını mümkün merteye azaltarak onları da adım adım bu tür bir çalışmaya çekeceğiz. Halihazırdaki tarz zaten kitlelere yönelik çalışmayı da hayli dizginleyen bir işleyişe dönüştü. İşsiz kalan bir takım insanlar buraları oyalanma alanı olarak görüyor; zira orası uygun bir ortam, haberlerin aktığı, bolca dedikoduların yapılabildiği bir yer.

Temmuz: Bir ilişkimiz açığa çıkıyor, onunla ilişki yürütemeyecek hale geliyoruz. Başka bir bölgeye çekeceğiz, ama buna uygun olmuyor. Bugünkü kitle hareketinin darlığı içerisinde o ilişkiyi yürütmek ciddi bir risk halini alıyor. Boş kalırsa geriye düşecek diye düşünüyorsunuz. Çaresiz kaldığınız ölçüde hiç değilse açıkla bir bağlantısı olsun istiyorsunuz.

İzleyebildiğim kadarı ile 3. Konferans sonrası esasta bize akış genç devrimcilerden. Ama değişik yönleri ile sorunlu, eksikleri olabilen açık alan üzerinden gerçekleşen bir akış bu.

İnsanlar şöyle veya böyle bizden etkilenmişler, açığa gitmişler ve orada tündüden deşifre olmuşlar. Onlar gerçekten kazanılmadığı ve pratik çalışmada seferber edilmediği ölçüde de, sınıf dışı özellikleri ve alışkanlıkları da olduğu gibi sürmüş. Bu yüzden devrimci kimlik açısından gerçek bir sıçrama, bir dönüşüm yaşayamamışlar. Süreç içinde gidenler gitmiş, kalanlar kalmış, bu arada sürekli yeni bazıları gelmiş. Biraz böyle bir durum var. Yani örgütten insan gönderilmesinin aslında sınırlı örnekleri var. Onlar da belli riskleri göze alamadığımız durumlarda oldu.

Nadir: Kazandığımız ilişkileri kendi doğal alanları üzerinden değerlendirmek gerekiyor. İnsanları hiç de etkili ve verimli olamayacakları yerlere tutup gönderiyoruz. Böylece sonu gelmeyen bir sirkülasyon yaşıyoruz. Öncesini bir tarafa bırakalım, 3. Konferans'tan bu yana bizim kitle tabanımız üç kez sirkülasyon yaşamış, üç kez alanı değişmiş, üç kez muhatabı değişmiş vb. Hiçbir süreklilik yok ortada.

Bu sorunu nasıl çözebiliriz? Değişik çalışma birimlerinde, örgütle aralarında uygun yöntemlerle yönlendirici bir diyalog kurulabilir örneğin. Örgüt bir biçimde onları denetleyebilmeli, yönlendirebilmelidir. Açık siyasal çalışmanın yönlendirilmesi açısından hiçbir sorun yoktur. Mahali komitelerimiz, il örgütlerimiz, politik önderlik sorumluluklarını yerine getirirlerse, yayın organlarını bir önderlik aracı olarak işlevsel kullanırlarsa, (mesela son ... çalışma alanı üzerine yazılan yazı bence bu bakımdan örnek bir yazıdır, bu durum gözetilerek yazılmıştır), politika ortaklaştırılırsa, bu açıdan çok fazla problem çıkmaz. Gerisi örgüt çalışmasının içerden koordinasyonudur, bu çok da zor değil. Başka türlü açık alandaki şekilsizliği gideremeyiz, bu mümkün değil. Bu şekilsizlik giderilmedikçe de bizim açık alan çalışmamız bir şeye benzemez, bu da mümkün değil.

Bu sorunu nasıl çözeceğiz? Çok özel yöntemler, kendimize has yöntemlerle deneyeceğiz, çözeceğiz. Biz aslında geç-

mişte belli deneyimlere giriştik. Olumsuz bir sonuç çıkmadı. Belki istediğimiz sonuçları elde edemedik, ama özel bir risk de almış olmadık. Siyasal açıdan donatılmış inisiyatifli bir çalışmaya seferber edilebilmiş insan tipi yaratmaya başarırız, gerisi bence sorun olmaz.

Öyle alanlar oluyor ki, bir dönem yeraltı örgütümüz kapanmak durumunda kalıyor. Ya da farklı nedenlerden dolayı, bir bölgeyi boşaltmak durumunda kalıyorsunuz. Güç aktarmak ihtiyacı doğuyor, operasyon nedeniyle ya da güçlerin deşifre oluşu bunu gerektiriyor. (...)

“Yeni kazanılan güçler açık alana akıyor”, deniliyor. Çok doğal, çünkü açık adresiniz orası. Ama bunu çalışma bölgele-
rinde alacağımız tedbirlerle engelleyebiliriz. Tedbirler derken, bu elbetteki öncelikle, bölge örgütlerinin yetkin hale getirilmesidir. İkincisi de, amaca uygun bir ilişki tarzıdır. Böyle yaparsak, bu hem gücümüzün önemli bir kesiminin deşifre olmasını engeller, hem de oradaki güçleri örgütte değerlendirebilme imkanı yaratır. Bu meseleyi mutlaka bir çözüme bağlamamız gerekiyor.

Cihan: Her örgüt birimi kendi legalitesini, yarı-legalitesini kullanma, bunun yöntemlerini, araçlarını, platformunu yaratma sorumluluğuyla karşı karşıya. Bu hususlardaki sorunlar çözülemezse, bugün illegal çalışmaya çok yatkın olmayan ve sakıncalı olan insanları kendi legalitesinde, yarı-legalitesine seferber edemeyerek, sonuçta sorunu da çözmemiş olur.

Kendi iç organizasyonu ile çıkan legal bir gazete, artı kamuoyu ile ilişkileri sürdüren merkezi bir mekan. Bu mekan kelimenin gerçek anlamı ile kamuoyu ve kitlelerle ilişkiler bürosu olmalı, öyle çalışmalıdır. Onun dışında açık alan çalışmamız her bölgenin kendi içinde legal, yarı-legal bir zemine oturmalı, dibinde illegal örgütün de olduğu bu tür bir zeminde anlamını bulabilmelidir. Örgüt orada deyim uygunsuzsa kuşatmalı, hissedilmelidir, edilir de. Diğer türlü örgüt varlığını ve pratik etkisini gösteremez, giderek çalışmamızın, mücadelemizin, faa-

liyet kapasitemizin ağırlık merkezi açık alana kayar.

(...)

Bu mesele salt güvenlik meselesi de değil, siyasal faaliyet kapasitesi bakımından da çok büyük bir önem taşıyor. Biz özel mekanlara dayalı çalışmayla bir tür kendi gettomuzu yaratıyoruz. Halbuki güçlerimiz buldukları birimlerde sosyal hareket ya da muhalefet içinde bir yer tutmak durumundadırlar. Şimdi insanların hiçbir dostu olmasa da özel mekandaki kendi yoldaşlarıyla ilişki fazlası ile doyuruyor. Bu dışa açılmaktan alıko-yan bir etkene dönüşüyor. Ahbaplıklar, dostluklar, dedikodu- lar nasıl da boy veriyor bu arada.

Mesela dikkat edin, X bölgesi bu açıdan biraz dışındadır gettolaşmanın. Orada çalışan, Petrol-İş'te yer bulmak zorunda, Eğitim-Sen'le ilişki içinde olmak zorunda, varsa bir takım semt-lerde kültür dernekleri üzerinden ilişkiler geliştirmek zorunda. Yani üsteki bir kanalla kapalı devre ilişki kuracağına, kendi alanında sosyal ortama yayılıyor, sosyal muhalefet, ilerici güçler ortamına yayılıyor. İstenilen şey bu, bizim şimdi tanımlamaya çalıştığımız şeyin kendisi bu, bu olmak durumunda.

Güvenlik alanındaki sorunumuzu ileri kadrolar çözebilir

Sonuç olarak tartışmayı şöyle özetlemek istiyorum. Biz sorunumuzu ne kadar uzun vadeli çözersek çözelim, bu örgüt-ün omurgası, bu profesyonel çekirdek denilen aygıt, temelde gizlilik kuralları ile korunur. Bolşevik partisi 1912'de koca bir parti. İşçi hareketinin yükseldiği bir dönem. *Pravda*'nın 40 bin, 50 bin, 60 bin sattığı bir dönem. Parlamentoda grup kurabildiği bir dönem. Buna rağmen o dönemki sızmalar sayesinde, Stalin, Sverdlov vb. yönetici kadroları devlet eliyle koymuş gibi çekip alıyor. Oysa Stalin ya da Sverdlov gibi birisini kaybetmek, parti için çok büyük bir kayıp oluyor.

İşin bu yanı, özel gizlilik yanı, en güçlü dönemlerde de önemini kaybetmeyecektir. Biz çalışma tarzı üzerine tartıştığımızda, yani sınıf çalışması, gençlik çalışması, açık alan çalışması vb., bunları hep konuştuğumuzda, deminden beri tartıştığımız sorunlar yine karşımıza çıkacak ve bu tartışma fazlasıyla karşılığını bulacaktır. Ama bu ön süreçte tartışmayı yine de biz kendi dar alanımıza çekelim diyorum.

Benim bu tartışmayla ulaşmaya çalıştığım temel bir sonuç var. Kurallı yaşamı en başta, herkesten önce ve öncelikle, buradaki yoldaşlar hassasiyetle gözetmeli ve titizlikle oturtmalılar. Kendileri buna örnek olmalı, kuralların uygulanmasını kiskançlıkla gözetmelidirler. Sorunu ancak bu taktirde ve bu sayede çözebiliriz.

Pratik deneyimler üzerinden tartışmalar

Tuna: Yayınlarımız siyasal faaliyeti yansıtmak çerçevesinde, alt bölgeleri, fabrikaları işliyor. Bu, siyasal çerçevesiyle zaten vazgeçemeyeceğimiz bir şey. Siyasal değerlendirmeleri yansıttığı ölçüde, çok temel bir problem de yok. Ama yine de bir durgunluk döneminde sık periyodlu bir yayında işlemekle, oradaki örgütsel durumumuzu da bir biçimde yansıtmış oluyoruz.

İkincisi, iç illegalite çerçevesindeki sorunlar. Yönetici organlarda yürütülen siyasal faaliyetin kapsamı ile örgütsel çalışmanın içerisinde kimlerin olduğunu bilmeleri arasına bir mesafe koymak, ne kadar işlevli olur? Bir yönetici organ için, alttaki hedef fabrikaların veya faaliyetin kimler tarafından yürütüldüğü konusunda siyasal planda bir bilgi, sonuçta oradakileri yönlendirmek açısından önemli. Mesela bir alt bölge beş fabrikayı hedefliyor. Biz yoldaşlarımızın o beşin içerisindeki yerlerini vermekten de kaçınmalı mıyız? Sadece kim oldukları

çerçevesinde değil. Çünkü verdiğinizde zaten kod adı da olsa bir bilgisi var.

Cihan: Biz kimlik bilgilerinden öteye, insanları fiziki olarak tanımaya da özel bir eğilim göstermeyebiliriz, kesinlikle göstermemeliyiz. Bunun dışında, insanları siyasal ve örgütsel kimlikleri ile tanımak, kesin bir biçimde bununla yetinmek zorundayız. Bizim orada şu işçimiz vardır, bu işçinin siyasal kapasitesi şudur, devrimci kimliği şöyledir, fedakarlığı şudur, disiplini şöyledir, vb. Değerlendirme yapmak için bu bilgiler gerekli ve yeterli.

Ben insanları fiziki olarak tanımak ile siyasal ve örgütsel olarak tanımak arasında önemli bir fark olduğunu, gerekli olanın yalnızca siyasal ve örgütsel açıdan tanımak olduğunu düşünüyorum. Mesela ben buradaki X yoldaşı hayatımda ilk kez görmüş oldum. Ama bende siyasal ve örgütsel kimliği ile çok tanıdık bir yoldaştı bugüne kadar. Kendisini fizik olarak bizzat tanımak bana ek bazı kolaylıklar elbetteki sağlamıştır. Ama bu olmadığında da, örgüt alanındaki kimliği bende belirgin bir değerlendirme konusuydu. Benim fiziki olarak yoldaşı tanımamam, onu bir yere oturtmada herhangi bir güçlük yaratmıyordu.

Temelde eğer ölçütler ve normlar siyasal ve örgütsel ölçütler ve normlarsa, burada bir güçlük olmaz. Faaliyetini biliyorum, faaliyet alanındaki gelişmelerini biliyorum, yazdığı yazılar üzerinden düşünce tarzını biliyorum, çeşitli tartışmalarda nelere taraf, nelere karşı olduğunu biliyorum. O halde bu konumdaki bir kadroyu gerçekte iyi tanıyorum demektir.

Nadir: Çalışma alanlarımız halihazırda dar. Diyelim A bölgesinde çalıştığımız üç-beş fabrika var. Bu üç-beş fabrikayı adı ile Merkez Yayın Organı'nda sık sık afişe etmek hiç de gerekmiyor. Eylemlik alanının gizliliği olmaz. Makina Kalıp'ın gizliliği olmaz. X fabrikasında bir eylemlik yaşanmıştır, haberini yapmışsınız, bunun gizliliği olmaz. Ama yoğunlaşarak çalıştığımız fabrikaların ismini tercihen kullanmamamız gerekiyor.

Cihan: Hareketlilik alanları aynı dönemde aşağı yukarı bütün yayın organlarında bir biçimde çıktığı için, bunun bir mahsuru yoktur. Ama kendi çalışma alanımız olarak afişe edersek, düşmanın işini elbette çok kolaylaştırmış oluruz.

Semih: Bültenlerde de böyle bir süreci yaşıyoruz.

Cihan: Buna biraz özen göstermemiz gerekiyor. Belli bir çalışma alanı kendi faaliyetimizin çok özel bir alanı durumundadır. Evet öyle bir durumda gizlemek yoluna gidelim. Ama örneğin Tıbset herkesin gündeminde, bizimle ilgili çok özel bir yanı yoktur. Ya da bir sendikalaşma olayı, bir biçimde günlük basından küçük dergilere kadar her yere yansıyan bir gelişme vardır. Ve biz bu gelişmenin dolayısız tarafıyız. Bazı birimler ve alanlarda benzer durumlar sözkonusu olduğunda, biz pekala bunu da politik propaganda için kullanırız.

Nadir: Somut deneyim var. Mesela polisinin yoğun bir takiple bize yöneldiği bir dönemde, bir birime ilişkin peşpeşe üç kez haber yayınlandı MYO'da. Oraya hemen bizim içerdeki ilişkilerimizi tespit edebilmek için işçi kılığında bir ajan gönderme yoluna gitti polis.

Cihan: Mesela önümdeki yazı '92 tarihinde kaleme alınmış. Sanırım öncesini kapsayan bir deneyim. Diyor ki, belli bir örgütün masasındaki siyasi polisin yaptığı en önemli işlerden biri, hareketin yayınlarını büyük bir titizlikle incelemektir. Çünkü bir kere çalışma alanları en rahat oradan tespit edilebiliyor. Bu örgüt nerede çalışıyor, nerede yoğunlaşıyor, haber oraya nereden akıyor? Gözaltına alınan bir yoldaş, götürüldüğü yerde bir polisin Sertek direnişinin deneyimini büyük bir dikkatle okuduğunu söylüyordu.

Cezmi: Duyarlılığı sürekli keskinleştirmemiz gerekiyor, ama bu halihazırda birçok yerde bir körelme olarak yaşanıyor. Duyarlılığı keskinleştirmeliyiz. Bir bülten pratiği üzerinden, bir fabrikanın deşifreyonu üzerinden de, ilgili birimin gündeminde bu sorunun yer alması, bunu gözetmesi gerekiyor. Biz böyle

bir duyarlılığı yakaladığımızda, yaratıcı bir pratikle bu sorunu çözebiliriz. Bir bültende üç tane fabrikadan haber verebiliyoruz, yayında çıkan bir şeyin altına komünist işçi diye imza atmamız da, A fabrikasından bir işçi imzası atarız. Bizde biraz bir körelme şeklinde bir gevşeme var. Bu nedenle bu ayrıntılar artık bir noktadan sonra çok fazla önemsenmeyen sorunlar oldu.

Cihan: Komitelerin bilgi kapsamı ya da düzeyi üzerinden sorulan soruya şöyle bir yanıt verilebilir: 300 kişilik bir metal birimi denilir. 300 kişilik bir metal fabrikasında çalışıyorum der bir işçi. Patronun kullandığı firma ismini kullanmak dışında fabrika normalde anlatılır. Gerçekten firmanın adı kullanılmadıkça o kolay kolay da bulunamaz. Çalışma koşulları hep bir birine benziyor. 300 kişilik değildir de gerçekte 400 kişiliktir. Sen kasten 300 kişi yazarsın. Böyle ufak tefek hileler de kullanırsın, budur mesele. Değerlendirmeyi engelleyen hiçbir kısıtlama yok burada. Açığa çıkan ufak tefek şeyler olur, ama bir fabrikanın kimliğini tam açığa çıkaran bilgiler verilmekten kaçınılır.

Bunlar tümüyle pratik kıvraklık meselesi. Doğal iç illegallite dediğimiz şey, zorunlu olmayan bilgiyi mümkün mertebe kendi sınırları içerisinde tutmak kaygısı pratik bir kaygıya dönüştüğü zaman, bu da sonuçta başarılabilir. Çok fazla ölçüye gelmiyor, çok matematiksel bir şey değil, bir deneyim ve hassasiyet meselesi.

(...)

Tüm partiyi kesen ortak davranış normlarını oturtmak zorundayız

Bazı şeyler bu örgütte yadırganabilmeli, şaşırtıcı olabilmeli. Biri bir yanlış şey yaptığı zaman herkes dönüp ona sen bunu nasıl yaptın, ya da bunu nasıl söyledin? diyebilmeli. Böyle durumlar yok bizde. Herkesin kazandığı belli mevziler, belli

davranış kalıpları var. Buradan hareketle, işte bu falanca yoldaştır, böyle yapar, şu filanca yoldaştır, şöyle yapar denilmemeli. Sorun o yoldaş bu yoldaş meselesi olmaktan çıkmalı, parti üyesi/parti kadrosunun davranış normu olarak genelleşmeli, hepimizi kesen ortak bir paydaya dönüşmelidir.

Hiç kaygı duymayalım, bu bizim özgünlüklerimizi öldürmez. Bu temel üzerinde geniş bir özgürlük ve inisiyatif alanı yine kalır bize. Biz yaratıcılığımızı, biz ataklığımızı, biz bir takım başka iyi özelliklerimizi, bu ortak davranış kalıpları üzerinden sergileyelim. Zenginliğimiz, yaratıcılığımız, kıvraklığımız böylece ortaya çıksın. Kural ihlalinin kıvraklığı mı olurmuş? Kurallarına uy, o temel üzerinden yiğitliğini göster, yine o yiğit yoldaşsın, yine saygıdeğer bir yoldaşsın. Üstelikte bir de kurallara titizlikle uyan bir yoldaş olarak bunu yaptığın ölçüde rahat edersin.

Şimdi öyle olmuyor ama. Keyfi ve kuralsız davranma durumları, bu alandaki zaaf ve alışkanlıklar, başka bakımlardan çok iyi bazı yoldaşlarımızı yıpratıyor, tartışmalı hale getiriyor.

Sinan: Bence bu tartışmanın en önemli yönü, kurallı yaşamı oturturabilmek, egemen kılabilmek, kuralları herkesi bağlayan ortak kurallar haline getirmektir. Bu tüzükle de belli bir sonuca bağlanır. Ötesi sıkı ve sürekli bir denetimdir.

“Randevulara titiz gidip gelmeliyiz”, buna hiç kimsenin genel olarak itiraz ettiği yok. Ama bu hangi çerçevede ve nasıl uygulanıyor? Bizde öyle bir durum var ki, partiden, onun tüzüğünden ve ortaya koyduğu kurallardan aldığı güçle ortaya bir irade koymak halihazırda çok mümkün olmuyor. Partinin ortaya koyduğu kuralları dayatması mümkün olamıyor. Bazen boşa çıkıyor. Dolayısıyla bir irade kırılması ortaya çıkıyor.

Somut ve taze bir örnek olduğu için söylüyorum, bu ev olayını alalım. “O malzemeler” niye orada, ne arıyor orada diye soruluyor şimdi? Onların orada olmaması gerektiğini herkes biliyor, ama birisi bir irade ortaya koyamıyor. Ev sahibi

yoldaş itiraz edemez, o gücü kendisinde bulamıyor. Ama bu saaten sonra artık bulabilir. Çünkü burada bir şey tartışıyoruz, sonuçta bir kurala bağlıyorsunuz. Herkes bu kurala uymak zorundadır. Şimdi ortaya çıktığı için değil, o yoldaş kendi görev alanını değiştirdiği andan itibaren o ev kullanılmaz artık, kural budur. O ev değiştirilir, bir daha orada ne organ toplanır, ne yoldaşın kendisi orada kalabilir, istediği kadar güvenilir bir insan olsun.

Bizde tutarlılık-tutarsızlık, yiğitlik-çekingenlik ölçüleri biraz çarpıtılmış durumda. Disiplinsiz ve kuralsız adam güya çok "militan" oluyor, tam tersine, kurallı, tutarlı ve ilkeli olan da "pimpirikli" ve "çekingen" sayılabiliyor. Ama biz biliyoruz ki, bizde öyle yoldaşlar var ki, üç kere özeleştirisini yaptığı halde kurallara uymadığı için hala içerde yatıyor. Neye göre yiğit oluyor bu tür yoldaşlar? Pekala "pimpirikli" sayılan başka birisi de gidip aynı yiğitlikle direniyor. O zaman burada belli esaslar belirlenir, kimin yiğitliğinin derecesi neyse, o esaslar üzerinden saptanır.

Artık parti oluyoruz. Bir tüzüğümüz olacak, kurallar olacak ve herkes burada belirlenen esaslar çerçevesinde hareket edecek. Dar bir örgüt olduğumuz, henüz kitlelerle çok geniş bağlara sahip olmadığımız koşullarda, taktik, teknik, kurallı yaşam çok özel bir önem kazanıyor. Örgütün sürekliliğini, hiç değilse sorunun temel çözümüne kadar, ancak bununla sağlayabiliriz.

Biz bazen de zorunluluk vb. diye bazı şeylerin üzerine çok fazla gidemiyoruz. Mesela örgütte epey bir içiçelik var. Bu sadece iç illegalitede sorun yaratmıyor. İç illegalite ihlallerinin ötesinde, sınırlı sayıda insanlar üzerinde yürüyen bir çalışma olduğu ölçüde de, daha büyük bir risk doğuyor. Bunu en aza indirmek çok önemli.

Son zamanlarda açık alan çalışmasının ortaya çıkardığı bir takım sıkıntılardan kaynaklı durumların zorunlu hale getirdi-

đi bazı davranışlar var. Bence bu da risktir ve bir an önce terkedilmelidir. Paralel ve bütünlüklü bir çalışmayı planlamak ve yürütmek için açık alanla sık ilişkiler kurmak hiç de gerekmiyor. Sorunu değişik tarzda çözmek zorundayız. Bizimkisi biraz kolaycılık oluyor. Bu tip ilişkilere hiç girilemez diyemeyiz, ama bunu en aza indirmek lazım. Partinin merkezi organları vardır, onlar üzerinden faaliyeti yönlendirmek, politikayı merkezi olarak saptamak, politik çalışmayı merkezi ve bütünlüklü bir tarzda planlamak da bir yoldur. İlişkileri sıklaştırmak çok sağlıklı ve akılcı bir yol değil. Bu bugünkü koşullarda taşı-nabilecek bir şey de değil.

Örgütsel güvenlik sorunları-3

(Kongre değerlendirmeleri)

Cihan: Örgütsel güvenlik sorunları kongre ön hazırlık sürecinde ilk sırada tartıştığımız bir konu oldu. Bu, olayın önemini ve ciddiyetini anlatmaya yetiyor. Burada yaptığımız ayrıntılı tartışmaların tutanakları var, bunlar delegelere sunulmuş bulunuyor. Bu tutanaklar yeterli kapsamda ve zenginliktedir. Sorunun önemi ve içeriği konusunda yeterli bir fikir veriyor.

Örgütsel güvenlik sorunu kapsamlı bir siyasal sorundur. Genel planda doğru bir ideolojik-siyasal çizgi sorunudur. Bir polis rejiminde, sağlam bir illegal örgütsel temele sahip olma sorunudur. Bu temel üzerinde, legaliteye doğru kullanabilme sorunudur. Bu çerçevede, kitlelerle güçlü bağlar sorunudur. Bütün bu açılardan bakıldığında, bir hayli kapsamlı bir sorun.

Biz ön tartışmalarda, sorunu bu genel kapsamı içerisinde ortaya koymakla birlikte, konunun bugünkü örgüt yaşamımız-

da ve özellikle de örgütsel gelişmemizin bugünkü aşamasında çok kritik bir önem taşıyan yönlerini önplana çıkardık. Temelde kurallı yaşam, iç illegalite, bunların da kesiştiği bir alan olan örgütsel disiplin sorunu olarak çıktı karşımıza.

Bu çerçevede burada yapılan hayli kapsamlı, hayli ayrıntılı tartışmalara var. Ben onları şimdi yeniden açmayı çok gerekli görmüyorum. Zira bu tartışmaların tutanakları, şimdi yapılacak tartışmaya bir ön zemin oluştursun diye, kongreye sunulmuş bulunuyor. İlâveten, örgüt komisyonundan bir yoldaşın konu üzerine kaleme aldığı *Notlar* da var ve bunlar da delegelere sunulmuş durumda.

Gönül ister ki, bu tutanaktaki kapsam üzerinden, bu tartışmalarda kaygısı duyulan ana noktalar üzerinden, delege yoldaşlar ortaya düşüncelerini koysunlar ve eksik kalan noktalar varsa tamamlasınlar. Ön tartışmaların ortaya çıkardığı bir çerçeve, öncelikle bazı temel hususlar var. Kongremizin bu çerçeveyi ve hususları, partimiz için bağlayıcı bir temel haline getirmesi de gerekiyor.

Kural ihlallerini ve davranış tutarsızlıklarını rastlantı sayamayız

Partili dönemle birlikte örgüt yaşamında tam bir kurallı yaşam oturtmayı çok özel bir kaygı haline getirmemiz gerekiyor. İç illegaliteyi çok özel bir sorun haline getirmemiz gerekiyor. Örgüt disiplinini her alanda oturtma sorununun, siyasi faaliyetimize kazandıracığı gücün yanısıra, örgütsel güvenlik açısından da taşıdığı çok özel önemi her adımda vurgulamak gerekiyor. vb.

Siyasi faaliyetin sürekliliği, herşeyden önce örgütsel süreklilik demektir. Örgütsel süreklilik ise, örgütsel güvenlik alanındaki başarı ile olanaklıdır. Örgütsel güvenlik, doğru bir örgütsel çizginin, o çerçevede örgütsel kuralların oturtulması demektir?

Tüm bunlar, ön tartışmayı açan konuşmamda geniş biçimde var.

Burada özellikle kendi konuşmalarımda altını çizdiğim bir noktayı önemle yeniden hatırlatmak istiyorum. Gelineen yerde parti yaşamında gevşekliği rastlantı saymamız artık mümkün değil. Kural dışı davranışlar, bu tartışma tutanaklarında da belirtildiği gibi, her zaman partinin dikkatini çekmeli ve üzerine gidilmelidir. Kural hatası yapan kadroların neden kural hatası yaptığına mutlaka dikkatle bakılmalıdır. Ya bunlar gevşek, dolayısıyla tutarsız kadrolardır, ya da bu davranışın gerisinde daha da dikkate değer başka bazı nedenler vardır. Örgüt yaşamında hiçbir şeyi rastlantı sayamayız, saymamalıyız. Tarihin bize öğrettiği budur. Bu öğretici tarihten çıkarılan doğru davranış kuralı budur.

Ben bu hususun altını kasten çiziyorum. Bu konudaki zafı yoldaşlar örgütsel yaşamlarına çeki düzen vermelerinde bu vurguyu özel bir basınç etkeni olarak düşünsünler istiyorum. İnsanlar gevşekliklerinin, kural dışı davranışlarının, disiplin ihlallerinin kendileri için belirli bir güvensizlik nedeni olacağını bilmek durumundadırlar. Mesele burada yapay bir basınç oluşturmak da değil. Büyük bir içtenlikle söylüyorum; biz aykırı davranışlara büyük bir ciddiyetle bakıyoruz. Özellikle kendi payıma söylüyorum, buradaki bazı yoldaşları kendime tanık da gösterebilirim; ben örgüt yaşamındaki aykırı davranışlara hep bir acaba sorusuyla birlikte baktım, bu konudaki kaygı ve kuşku larımı zaman zaman buradaki bazı yoldaşlarla paylaştım da. Soruna böyle bakmak zorundayız. Yoksa, aman kendinize dikkat edin, yoksa sizden kuşku duyulur üzerinden bir yapay basınç sorunu değil bu.

Örgütsel disiplinin tüm gereklerini kendi iç yaşamımızda oturtmak istediğimiz, oturtmaya başladığımız bir sırada ve buna hayati bir önem atfettiğimiz bir durumda, bir kadronun kural dışı davranışları, disiplinsizlikleri, herşeyden önce onun gev-

şek bir kadro olduğuna bir göstergedir. Bu sözkonusu kadroya karşı ciddi bir siyasal ve örgütsel güvensizlik nedendir. Bunun da ötesinde bir takım ciddi kaygı ve kuşkların haklı bir nedeni- dir. Bunlar da ciddiyetle bakılması, incelenip araştırılması gereken şeylerdir.

Nadir: Bir-iki noktaya da ben özel olarak dikkat çekmek istiyorum. Bunlar ön tartışmalarda ele alınmış, işlenmiş sorunlar elbette. Ama yeniden ve döne döne vurgulamanın yararlı olduğuna, örgütümüzün güvenliği açısından hayati önem taşıdığı- na inanıyorum.

Bir tanesi bu ek metinde, “Örgütsel güvenliğe ulaşmanın ilk şartı” arabaşılığıyla ele alınıyor ve örgüt merkezinin örgütün tümü üzerinde kesin bir hakimiyete sahip olması ve sıkı bir denetim kurması gerektiği vurgulanıyor. Bu bizim devrimci mer- kezleşme diye tartıştığımız sorundur. Bunu uygulamada titizlikle gözetmek son derece önemlidir. Her türlü bilgi, bilginin her türlü ayrıntısı, her türlü belgesi, mutlaka zamanında örgüt mer- kezine ulaştırılabilmelidir. Bunun o an için ne ifade ettiğinden bağımsız olarak bu böyledir.

Yanısıra, ciddi bulunan her türlü aykırı davranış, kural ih- lali, anormal gelen tüm tutumlar örgüte, örgüt merkezine mut- laka bildirilmek durumundadır. Elde öyle bilgiler olur ki, o an kendi sınırları içerisinde çok da rahatsız edici görünmez. Ama siz bir de benzer bilgilerin çok değişik yerlerden, değişik kaynaklardan geldiğini ve bütünleştiğini düşünün -işte bu bütünleşmeyi sağlamanın biricik yeri, hareketin merkezidir. Dolayısıyla, en sağlıklı çözüme ulaşmak da ancak bununla mümkündür.

TKP/ML'nin yaşadığı bir deneyim ve bu konuda yazdık- ları bir broşür var. Engin Kaya'nın sorgulanması üzerine eski- den DHKP-C'nin de yazdığı bir broşür var. Tümüne baktığınız zaman, iplerin uçlarını biraraya getirmenin büyük bir imkan ve avantaj sağladığını görüyoruz. Bu açıdan merkezleşme sa-

dece bir rapor alışverişi, MK'yı bilgilendirme olayı olarak değil, örgütsel güvenlik çerçevesinde de ele alınmalıdır. Örgütün reflekslerini daima güçlü tutması ve zamanında harekete geçmesini sağlaması için de hayati önemdedir bu.

İç illegalite yaşamsal önemdedir

Bir diğeri iç illegalitedir. Biz buna kısmen örgüt sorunlarında girdik, kısmen burada notlar biçiminde değinildi. Ama bizde aksayan bir sorun olduğu için, belli hususlar üzerinde durmak istiyorum. Öncelikle hiç kimse kendisini ilgilendiren hususlar dışında bilgi öğrenmemelidir. Gerekli durumlarda öğrenilen bilgi dışı yansıtılmamalı, sohbetlere konu edilmemelidir. Tabii hiç kimse kendisini ilgilendirmeyen hususları öğrenmek için de çaba harcamamalıdır. Bu sözlü bir bilgi karşısında da böyledir, örgüt belgeleri karşısında da böyledir.

İç illegaliteyi sıkı bir tarzda sağlayabilmek, bu konudaki ölçüleri hem doğru koymak, hem de bunları tam uygulamakla olanaklıdır. Bizde eski çevre yaşamının getirdiği alışkanlıklar sözkonusu. Bu nedenle yer yer çok dikkat edilmeyen bir husus olabiliyor. Bir şey eline geçmişken okuma yoluna gidilebiliyor. O an çok masum kaygılarla yapılıyor olabilir bu. Ama dikkat ederseniz, bu tür davranışlar tanınan ve güvenilen yoldaşlardan geldiği ölçüde, bu örgütü savunmasız bırakan bir rol oynayabiliyor.

Buna mutlaka dikkat etmek gerekiyor. Bu bir iç denetim meselesidir aynı zamanda. Alışkanlıkların gücü en korkunç güçtür, denir. Ama alışkanlıkların bu gücünü kırmak ve niyeti aşan davranışların önüne geçmek de, bir iç eğitim ve denetim meselesidir, yoldaşça uyarı ve eleştiri meselesidir. Bunu bütün bir örgüt bir refleks olarak gösterirse, yoldaşlar bu konuda sağlam bir denetim gerçekleştirirlerse, ortaya çıkan zaafı geride bırakmak bizim için güç de olmayacaktır. Bu yüzden sorumluluk herkesin sorumluluğudur.

Dışımızdaki devrimci gruplara ilişkin gizlilik gerektiren bilgilerin de asla dışa vurulmaması sorunu var. Bunu da bir kültür olarak yerleştirmek gerekiyor. Geleneksel devrimci harekette bu konuda kötü bir gelenek var. Biz kendi saflarımızda mutlaka bunu kırmalıyız. Başkasının örgütsel bilgileri, gizlilik gerektiren bilgileri bizi ilgilendirmez. Böyle bilgilerin dışa vurulmasının hiçbir siyasal yararı da yoktur, bundan bir siyasal yarar da umulmaz. Aynı şey kendimiz açısından da gereklidir.

Komplo faaliyetine girişen provokatörlerden birine denildi ki; sen bu örgüt içerisinde yer aldın, bir görevin vardı, bu çerçevede sahip olduğun bilgiler vardı, ama örgütün dışına çıktığın andan itibaren bu bilgileri unutmak zorundasın. Dolayısıyla hem dışa hem içe karşı bunu bir eğitim konusu yapmak, bir kültüre dönüştürmek durumundayız. Ben çok kimsenin bundan bir siyasal yarar umarak böyle davrandıklarını düşünmüyorum. Kendiliğinden oturmuş bir kültür bu. Yolda birileri birileriyle karşılaşılır, eski bir tanışıklıkları vardır, hemen kimdir diye sorulur, şu hareketin şu insanı diye yanıtı alınır. Bunlar sakıncalı davranışlar. Ve bunu yapanlara, bir gizli örgüte ilişkin bilgileri dışa vuranlara da çok ciddiyetle bakmak gerekiyor. Uyarılara rağmen bunda ısrar gösteriliyorsa, ilgili kişilere bir başka gözle bakmak gerekiyor. Bunu dönem dönem, vesilesi çıktıkça, devrimci örgütlere karşı bir ideolojik-siyasal mücadele konusu da yapmak, bu kültürü devrimci harekete de yerleştirmek gerekiyor. Ortaya dökülen söylentilerin siyasal polise fazlasıyla yarar sağladığından kuşku duymuyorum.

Son bir husus. “3. Enternasyonal’de Örgütlenme Sorunu” başlıklı kitaptaki yazıların birinde deniliyor ki: “*Senin bildiğin ya da sana verilen parti işini partide bilmesi gerekenlerden başka kimse bilmemelidir. Bunların dışında en iyi dostun, karın, kocan, yürekten bağlı olduğun erkek ya da kız arkadaşın bile bunları bilmemelidir.*”

Geleneksel örgütlerin uğraştığı bu alandaki sorunla biz de

uğraşmak zorunda kaldık. Eş ilişkileri bu bakımdan bir zaaf alanına dönüşebiliyor. Bilinçli mi yapılıyor, bilinçsiz mi yapılıyor, bunu tartışmıyorum. Ama sözkonusu olan, ideolojik-siyasal sorunların tartışılması, bu çerçevede mücadeleye ilişkin düşüncelerin paylaşılması değil de, gizlilik gerektiren örgütsel bilgilerin paylaşılması olabiliyor. Bu yalnızca kural ihlali değil, liberal laçkalığa, örgüt kişiliğine ve kimliğine sığmayan bir davranış kültürünün ürünü bir kişiliğe göstergedir. Buna asla izin verilmemelidir. Aile içi ilişkiler ile örgüt ilişkileri asla birbirine karıştırılmamalıdır.

Sözünü ettiğim iki provokatörün özel bir tarzda bizim karşımıza çıkardığı sorunlardan biri de bu oldu. Biri o kendi özel yaşam alanını, ötekinin bilgisi dahilindeki şeyleri öğrenme zeminine dönüştürebildi. Çeşitli defalar uyarılmasına rağmen böyle yapılabildi. Yalnızca güvenlik çerçevesinde de değil, örgütün iç atmosferini bozmak, zedelemek, sağlıksız kamplaşmalar ve eğilimler yaratmak, kişisel çekişme alanları oluşturmak açısından da bu son derece sakıncalı bir durumdur. Buradaki zaaf kuşkusuz eşler arasındaki ilişkinin siyasal açıdan doğru kurulamamasıyla bağlantılıdır. Dolayısıyla gerisinde ideolojik-siyasal bir zaaf vardır. Ama sonuçları yalnızca o zayıflık çerçevesinde olmayabiliyor.

Parti merkezine karşı örgütsel alenyetin özel önemi

Sinan: Yoldaşın önemlidir dediği ilk konunun daha geniş bir çerçevesi var. Örgüt merkezinin örgüte tam hakimiyeti, tüm bilgilere sahip olması, bunun için gerekli bütün koşulların yaratılması, gerek örgüt raporları, gerekse kişisel raporlar vb. ile sağlanan tam aleniyet... Bu örgütsel güvenliğe ilişkin güvenceler yaratmak konusunda önemli bir nokta. Hem önden düşmanın olası bir takım saldırılarını önlemenin, hem de her-

hangi bir saldırı durumunda bunu asgari zararlarla atlatmanın önemli bir güvencesi olarak görülmeli.

Bence daha geniş bir çerçeveden bakılmalıdır bu konunun önemine. Belli mekanizmalarla çalışmanın seyrini çok iyi bilmek durumundayız. Kadrolarımızı tam tanımak durumundayız. Yalnızca üyeler ve aday üyeler değil, çeper örgütlülüklerimizde politik faaliyetimize katılan insanlar hakkında da tam bilgiye sahip olmalıyız.

Merkeze karşı aleniyet sadece güvenlik sorunu nedeniyle önemli değil. En son iki provokatör şahsında yaşananlar bunun ne denli önemli olduğunu ayrıca göstermiştir. Bütün çabalara rağmen o alanın bize birçok bakımdan kapalı hale getirilmesi bir tahribat yaratabilmiştir. Başka örnekleri de vardır. Mesela geçmişteki, '90'ların başındaki Ankara örneği de böyledir. Bunlar ajan-provokatör değillerdi, ama sonuçta davranışlarıyla faaliyetini tasfiye edebilmişlerdir.

Niyetten bağımsız olarak örgüte kendini kapatmaktır bu. Aleniyeti hiçe saymaktır. Sonuçta örgütün oradaki faaliyetini de tasfiye edecek bir düzeye getirmektir. Bir düşman saldırısı, bir polis operasyonu yoktur burada. Bu tür şeyler yaşanabiliyor. Bu nedenle ben daha geniş bir çerçevede bakılması gerektiğini düşünüyorum.

Örgüt güvenliği sorunu denilince, kuşkusuz tutanaklarda dile getirilen sorun önplana çıkıyor. Ama bu yanı da önemli. İçerden tasfiye etmek, provokatif bir tutum almak, niyetten bağımsız olarak, örgütü düşman saldırısına açık hale getirebiliyor.

Yeni güçler bu alanda fazlasıyla eğitimsiz

Temmuz: Gerek tutanaklar gerekse hazırlanan metin sorunu kapsamlı bir biçimde ortaya koyduğu için, söyleyeceklerim döneme ait önemli olduğunu düşündüğüm noktaların al-

tını çizmek biçiminde olacak.

Birincisi, istediğimiz gibi bir örgüt yaratmak açısından, verili kadro birikimi olağanüstü önem taşıyor. Bunu şuraya bağlamak istiyorum. Halihazırda saflarımızda yeni yoldaşlar var. Bu yoldaşlar, aydın kökenli olmadıkları, emekçi kökenli ve genç oldukları ölçüde, doğal kavrayışlarıyla, kapasiteleriyle, eğitimleriyle bu toplumdaki devlet aygıtını, onun elindeki imkanları vb. bir dizi şeyi kavramak ve ona göre davranmakta doğal yetersizlik gösterebiliyorlar. Süreçlerinden gelen, gençliklerinden gelen, deneyimsizliklerinden vb. gelen bir yetersizlik bu. Bu güçlerin eğitimi, örgüt yaşantısı içinde eğitimi, kongre sonrasında yeniden ve özel bir tarzda önümüze çekilmek zorunda. İster bugünkü örgütsel yapımızın yerli yerine oturması, sorunlarımızın aşılması açısından, isterse herhangi bir düşman saldırısında hareketin sürekliliğini sağlamak açısından, her açıdan önümüzde böyle bir sorun var.

Halihazırda, aydın kökenli olmayıp daha ziyade emekçi kökenden, semt gençliğinden olan, şu veya bu kanaldan saflarımıza katılmış, ama gençliğiyle, kavrayışıyla, eğitim durumuyla belki bir aydınının, bir öğrencinin düşünsel kapasitesiyle, algısıyla algılayıp kendi içinde az-çok düzenleyebildiği, belli bir düzeyi tutturabildiği şeyleri düzenlemekte, doğal olarak zorlanan yoldaşlarımız var. Bu eksiklikler yaşam deneyimiyle elde edilebilecek ve aşılabilecek şeyler kuşkusuz. Ama bunu kendiliğindenliğe bırakmamak, hızla önümüze çekmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Bu aslında bizim önemseydiğimiz bir sorun oldu. Kitle gösterilerinden sonra bu yoldaşları yalnız bırakmadık, yanlarında tecrübeli yoldaşlarla özel takip kontrolleri yaptırдық. Bu yoldaşlar yabancı bir bölgeden geldikleri zaman, kenti tanıtmak, nasıl takip kontrolü yapılacak, nasıl davranılacak; bunları anlatmak için zaman ayırmaya ve enerji harcamaya özen gösterdik. Bu çerçevede asgari bir tutumumuz zaten var. Ama kongre

vesilesiyle bu alandaki eksiklerimizi özel biçimde önümüze çekmemiz lazım. Bu her yoldaşın kendi kavrayışı, kendi yeteneği, kendi düzeyi olmaktan hızla çıkarılmalı. Kampanya olarak ele alınabilmeli bence.

İkincisi; halihazırdaki açık alandaki sorunlarla paralel bir sorun. Bizim oraya muhakkak tam olarak hakim olmamız sorunu. Bir yönü tüm bilgilerin merkezileşmesidir. İç illegalite örgütte uygulanabildiği düzeyde orada uygulanamayacaktır doğal olarak. Ama bir bütün olarak işleyişin, örgüt kültürünün sorunlarında, açık alanda da hızla bir mesafe alınması gerekiyor. Biz giderek organik bir parti inşa edeceğimize göre, bugün orada biriken sorunlar yarın partimiz için çok ciddi sorunlar haline gelebilecektir. Bunu her aşamada yeniden gözetmek gerekiyor. Bu, bugün biraz süreçlerimizin kendine özgü seyriyle önümüze ciddi bir sorun olarak gelmiş durumda.

Düşmanın kullandığı yöntemleri ve tekniği sürekli izlemek ve bilmek durumundayız

Üçüncüsü; güncel bir sorun olarak düşmanın halihazırdaki yönelişinin bir parçası, sızma olayının bir parçası olarak, ama sadece bunun bir unsuru olarak da değil, kalıcı bir savaş örgütü yaratmak açısından da, iç illegalitenin tayin edici önemi. Bu çerçevede teknik olarak düşmanın elindeki imkanlara az-çok hakimiyet ve bir parça kendimizi düşmanın yerine koyarak düşünmeyi bütün kadrolarda bir alışkanlık haline getirmek ihtiyacı var. Bunu, ulaşabilen yoldaşların genelleştirmesi gerekiyor. Bu, MYO'ya yazılacak kısa yazılarla da olabilir. Yani bu konuda illa derli-toplu, çok geniş şeyler yazmak gerekmiyor. Ama belli şeyleri dönemselsel olarak inceleyebilen yoldaşların bunları bizim yayınlarımız üzerinden yansıtabilmesi gerekiyor.

Burada telefon dinleme, dinlenen telefonlar üzerinden bir vurgu var. Düşmanın elindeki teknik olanaklar sanıldığından

çok daha geniş. En azından çoğu yoldaşın sandığından çok daha geniş ve bizim bilgimizden de geniş. Yani bu konuda en çok kafa yoran yoldaşların da bildiğinden daha geniş imkanlar var muhtemelen. Bunların bir kısmı sızıyor şöyle veya böyle, ama sızmayanları var, bilinmeyenleri var. Telefonları dinlemek bunun en açık biçimi. Onun dışında bir dizi dinleme araçları var, evlerin yakınına gelip dinleyebiliyorlar, bildiğim kadarıyla. Hem de çok daha küçük araçlarla dinleyebiliyorlar. Çeteler vesilesiyle, Alaadin Çakıcı'yı yakalamak vb. üzerinden başına ufak ufak yansıyanlardan, belli yeni teknikleri kullandıkları anlaşılıyor. Ama bu genellikle çok dışa vurulmuyor. Spekülatif, yanıltma amaçlı da olabilir, ki bunu da yapıyorlar. Ama bu konuya gerçekten kafa yormak ve üzerine düşünmek gerekiyor.

Bize olanak olarak gözüken herşeyin diğer yüzü aslında düşmanın elinde bir denetim aracı. Örneğin biz ailemizi aradığımızda o telefon dinlemedeyse, düşmanın ulaşabilme imkanları var demektir. Düşman bu kadronun hareket için belirleyici olduğunu düşünüyorsa, hangi telefon kulübesinden, hangi noktadan aradığını tespit edebilecek durumda. 10-15 dakikalık bir konuşma yaptığınız bir durumda oraya çok hızlı ulaşma imkanları var. Biz bu sorunu randevuları ayarlayışımız, kopan randevuları yeniden bağlayışımız üzerinden de konuşmuştuk. Sanıyorum ön tartışma tutanaklarında da var. Bizim kullandığımız araçları yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor. Ve düşmanın sürekli bu alanda yeni teknikler geliştirdiğini, hem de dünya ölçüsünde merkezileştirerek, bunu CIA'nın aracılığıyla gündeme soktuğunu biliyoruz. Bu cep telefonlarında çok açık bir biçimde yaşandı. Cep telefonları dinlenemiyor diye ilk önce pompalandı tüm kamuoyuna, ondan sonra bu imkan denetim için bir süre rahatça kullanıldı.

Bu alanda sürekli kafa yormamız gerekiyor. Bu konulardan az-çok anlayan yoldaşların daha özel olarak ilgilenip, yayınlarda siyasi boyutlarıyla işlemesi gerekiyor. Bir uzman-

laşmadan bahsediliyorsa, uzmanlaşmanın mesela böyle bir alanı olması gerekiyor. Bunların bütün yoldaşlar için temel davranış kuralları olarak yayılması gerekiyor.

Son olarak, sızma dışında düşmanın halihazırda elindeki en ciddi silahlardan biri takip. Bu örgüt operasyonlarında çok temel bir rol oynuyor, diğer şeylerle birlikte düşünüldüğünde. Takipler açısından ben iki noktanın altını çizmek istiyorum. Birincisi, halihazırdaki sık operasyon yenmediği için, örgütte bir parça gevşeme sözkonusu. Evlere dönülürken, randevulardan sonra belli bir kontrol yapılıyor muhtemel, ama evlerden çıkılıp randevulara gidilirken aynı hassasiyet gösterilmiyor. Yani evine dönerken yoldaşlar kontrolünü yapıyor da, evinden çıkıp randevusuna giderken aynı kontrolle gitmiyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor. Çünkü halihazırda diğer şeylerle birlikte en ciddi darbeler takip üzerinden geliyor. Bir diğeri, düşmanın özel takip timleri var diyoruz. Ama bunu ne kapsamda, nasıl yapıyor? Her devrimcinin çıkan yayınlar vb. aracılığıyla, yeniden yeniden bunlardan hareketle öğrenmesi gerekiyor. Özellikle yeni güçlerin eğitiminde bu konunun özel bir önemi var.

Sinan: Eklemek istediğim bir nokta daha var. Bu yurtdışı tartışmalarında da gündeme gelecektir muhtemelen. Ben bizim örgütsel güvenlik sorunumuzun yurtdışı ile ilişkiler çerçevesinde önümüzdeki dönemde özellikle büyük bir önem kazanacağını düşünüyorum. Geçmişte birçok örgüt, sadece telefonlar üzerinde değil, yurtdışı üzerinden giden, buradaki zaf, zayıflık, kuralsızlık vb.den kaynaklanan nedenlerle de önemli darbeler yediler. Biz bugüne kadar ciddi şeylerle karşılaşmadık. Ama artık parti oluyoruz. Düşman bizi daha çok ciddiye alacaktır. Bu açıdan yurtdışı ilişkisi kritik bir önem taşıyor. Kongrede yapılmış bir değerlendirme çerçevesinde, yurtdışı örgütünün bu soruna çok özel biçimde dikkatinin çekilmesi ve gerekli önlemlerin alınması gerekiyor.

Hem düşmanı hem kendimizi çok iyi tanımalıyız

Bayram: Sözkonusu olan proletaryanın burjuvaziye karşı savaşıdır. Bu sınıf savaşının kendine özgü bir takım kuralları vardır. Ünlü savaş kuramcısı Sun Tzu (milattan önce yaşamış Çinli bir savaş kuramcısıdır) şunları söylüyor: Düşmanını tanıyan, zaferi yarı yarıya garantiler. Kendini tanıyan, ama düşmanını tanımayan da, zaferi yarı yarıya garantiler. Ama hem düşmanını, hem kendini tanıyan zaferi tam garantiler.

Dolayısıyla biz örgütsel sürekliliğimizi sağlayabilmek için bu ünlü savaş kuramcısının öğüdüne uyarak düşmanı iyi tanımak durumundayız. Genellikle sol hareket siyasal polisi yeterince tanıyamamış, bu nedenle de ciddiye almamıştır. Düşmanını ciddiye almamak, onlara çok ağır bir fatura ödettirmiştir. 12 Eylül'de bu konuda çok kötü bir sınav vermişlerdir. Bu durumu ideolojik, politik, örgütsel kökleriyle sorgulama yerine, rasyonalize edici tavırlar içerisine girmişlerdir. Hatta dönem dönem yayın organlarında, şu kadar kaybımız var vb. üzerinden, bunu bir övünç vesilesi haline bile getirebilmişlerdir.

Bu savaşı ve sonuçta kendimizi ciddiye aldığımızın temel göstergelerinden biri olarak, düşmanımızı ciddiye almak zorundayız. Evet, düşman stratejik açıdan sonuçta yenilecektir. Ancak şu anda taktik açıdan kuvvetlidir. Bu nedenle onu ciddiye almak zorundayız, eğer kendimizi ve mücadelemizi ciddiye alıyorsak.

Örgütsel güvenlik ya da süreklilik sorunu, şu ya da bu konjonktürel durumla bağlantılı değildir. Eğer burjuvazi siyasal iktidarı elinde bulunduruyorsa, bize iktidarı kolayından vermeyecektir. Ve bu, sadece burjuva iktidarının faşist biçimler kazandığı coğrafyalara ya da tarihsel kesitlere özgü bir durum da değildir. Burjuvazi egemenliğini sürdürebilmek için kendi iktidarına yönelen güçleri hep imha etmeye çalışacaktır.

Ülkemizde birçok siyasal hareket kendi illegalitesinin gerekçelendirilmesini hep devletin biçimi üzerinden yapıyor. Ülkemizde faşist diktatörlük vardır, bu koşullarda illegal çalışmak gerekir türünden bir gerekçeye dayandırıyorlar. Elbette faşist diktatörlüğün olduğu koşullarda illegal çalışmak gerekiyor. Ama peki burjuva iktidarı faşist biçimlere bürünmezse, o koşullarda illegal çalışmak gerekmez mi? Bu aslında onların illegalite konusunu ne kadar yüzeysel kavradıklarının açık bir göstergesidir.

Örgütsel güvenliğin ve sürekliliğin güvencesi, sağlam bir ideolojik, politik ve örgütsel çizgiye sahip olmaktan geçiyor. Böyle bir örgütsel yapıya sahip olmaktan geçiyor. Ve bu örgütsel yapının doğru bir işleyişe sahip olması, gizlilik kurallarına titiz bir şekilde uyması gerekiyor. Ayrıca bu bir komplo örgütü değil de bir sınıf örgütü ise, maddi-sosyal zemini de proleter bir temele dayanmak durumundadır. Bir takım konspratif kuralları herhangi bir örgüt de uygulayabilir. Örneğin Rusya'ya baktığımızda, Narodnik gruplar gizlilik kuralları konusunda marksistlere ciddi bir miras bırakabilmişlerdir. Ama bu tek başına yetmiyor. Aynı şekilde, biz bu sorunu maddi-sosyal zemin olarak proletarya ile birleşmek çerçevesinde de ele alabilmeli, sorunun çözümünü de bu zeminde üretebilmeliyiz.

Öte yandan, komünist militanların ideolojik planda sistemden tam bir kopuşu gerçekleştirmeleri gerekiyor. Düzenle komünist militan arasındaki köprülerden bir tanesi de ailedir. Aile ilişkilerinin yarattığı zaaf alanına karşı mücadele önem taşıyor. Kurallı devrimci yaşamın içselleştirilmesi ve bir yaşam biçimi haline getirilmesi gerekiyor.

Dikkat edilmesi gereken noktalardan biri de, iç deşifrazyondur. Güç kaydırmalara sık sık başvurulmaması gerekiyor. Bu hem iç deşifrazyon açısından önemli, hem de genelde devrimciler kendi doğal ortamlarında daha çok yarar sağlayacakları için, zorunlu olmadıkça güç kaydırmalara gidilmemelidir.

Bazı temel önemde sonuçlar

Cihan: Örgütsel güvenlik çok önemsedığımız bir konu. Dolayısıyla ağırlığını çok duyduğumuz, sert eleştiri ve tepkilere vesile olan bir konu. Ama kongrenin ön hazırlık sürecinde, benim uygunsu, biz bu konuda içimizdekileri döktük. Bunu belli bir öfkeyle, belli bir tepkiyle de dile getirdik, tutanaklara baktığım zaman görebiliyorum bunu. Bu gerçekten ciddi bir zaafiyet alanı olarak duruyordu önümüzde. Kongreyi henüz yaptığımızı göre, henüz yeni bir örgütsel aşamaya geçmediğimize göre, bu zaafiyet alanları tüm önemini hala koruyor. Bunun çok iyi anlaşılabilmesi lazım. Bu, tutanaklarda da altı çizildiği gibi, bir örgütün varlık-yokluk sorunu.

Yapılması gerekenleri kısaca maddeleştirmek istiyorum.

İlkin, bir yoldaşın da belirttiği gibi, bu herşeyden önce sistematik bir iç eğitim sorunudur. Tüm güçlerimizi bu konuda sistematik bir biçimde eğitmemiz gerekiyor. Ciddi bir eğitimsizliğin burada büyük bir payı var. Ama bu daha çok genç yoldaşlar için, deneyimsiz yoldaşlar için geçerli olabilecek bir etken. Oysa saflarımızdaki tecrübeli yoldaşlarda da biz ciddi hatalar görebiliyoruz. Bu da saflarda belli bir gevşekliğin olduğuna bir gösterge. Hem deneyimsizliği ve hem de sözkonusu bu gevşekliği giderebilmek için, sistematik bir iç eğitim faaliyeti sürdürebilmemiz gerekiyor bu konuda. Sürekli olarak! Bu sürekli olarak yenilenen, sürekli olarak yeni deneyimlerle zenginleşen bir eğitim olmak durumunda.

İkincisi, bence bu çok kritik bir nokta, bu hareketin başta en ileri kadroları olmak üzere yukardan aşağıya doğru hiyerarşi indikçe, örnek ve yolgösterici bir önderlik pratiği gerekli. Doğruların temsilcisi herşeyden önce bu hareketin ileri kadroları olmalı ve onlar örnek pratikleriyle, bu önerdikleri şeylerin örgüte hakim olmasını, onun yaşamını belirlemesini sağlayabilmelidirler.

Sanıyorum çok açıklamak gerekmiyor. Eğer bir örgütün önerdiği davranış tarzını herşeyden önce onun ileri kadroları temsil etmiyorlarsa, önder kadrolar kendi pratiklerinde bu konuda örnek bir tutum sergilemiyorlarsa, onu bütün örgüte mal etmek zaten mümkün değildir.

Üçüncü bir nokta, bu konuda sürekli bir iç denetimin gerekliliğidir. Bu, normal örgütsel denetimin bir parçası olmalı. Bu alan sürekli denetime konu olmalı. Örgütün güvenliği herşeyin başıdır, bunu bir an bile unutmamalıyız. Örgütümüzün güvenliği sorununu sürekli bir kaygı konusu etmeli ve kuralı yaşamı, disiplinli örgüt yaşamını bu açıdan sürekli bir ilgi ve denetime konu edebilmeliyiz.

Bir dördüncü nokta, yine konuşmalarda geçti, merkeze karşı aleniyet sorunudur. Bu, bilgilerin sürekli olarak bir örgütte merkezileşmesi anlamına gelir. Çok büyük bir önemi var bunun. Şimdi örgütsel güvenliği konuşuyoruz, bu nedenle sorunun bu yanı önplana çıkıyor; ama bu aleniyet, herşeyden önce örgütün kendini her açıdan iyi bir biçimde tanıması için gerekli. Bir partinin merkezi ya da yerel önderliği, kendi kadrolarını siyasi ve örgütsel açıdan iyi tanıyorsa, böylece güvenlik açısından doğabilecek sakıncalara karşı da gerekli avantajlara ve imkanlara fazlasıyla sahip demektir. Kadrolarımızı çok iyi tanımak, herşeyden önce, onları doğru tasarruf edebilmek, eksikliklerini/yetersizliklerini giderebilmek, doğru yere doğru adam yerleştirebilmek için gerekli. Yani doğru bir siyasal ve örgütsel önderlik çizgisinin bir gereğidir, güçlerini çok iyi tanımak. Bu çerçevede güçlerini çok iyi tanıyan bir örgüt, doğal olarak, düşmana karşı da büyük avantaj elde edecektir. Zayıf unsurlar, sızma durumları vb. konularda da donanımlı olacaktır.

Bir beşinci nokta, iç illegalite sorunudur. Bu konuda bizim burada bir kurallar silsilesi oluşturmamız gerekmiyor. Gerekirse oluştururuz da. Ama burada temel kural, kendisini

ilgilendirmeyen hiçbir bilgiyi almamak, başkasını ilgilendirmeyen hiçbir bilgiyi başkasına vermemektir. Bu, budur! Gündelik gevşeklikler, o “geyik muhabbetleri” vb., bir sürü bilginin açığa çıkmasına, kişinin farkında olmadan bir takım şeyleri deşifre etmesine yolaçabiliyor. Ben buradaki sohbetlere de dikkat ediyorum, konuşmalar bir takım insanlar hakkında şu ana kadar bilmediğiniz bir takım şeyleri öğrenmekte bir imkana dönüşebiliyor. Bu hep böyledir. Aynı zaafiyeti, aynı boşlukları örgütü ilgilendiren sorunlar üzerinden de yaşayabilirsiniz.

Ciddi bir kuralsızlık var. Kurallı yaşam, kurallı yaşam diyoruz. Birisi kalkıp diyecektir ki, kurallı yaşam diyorsunuz da bu kurallar neler, kim bunları belirliyor, bu nasıl oluyor, nerede bunun listesi/çetelesi? Ben ise bir kurallar silsilesi oluşturmak yerine bazı kuralsızlıkları, pratikte yaşanmış, yakın zamanda yaşanmış, bize ve bazı yoldaşlara önemli zararlar vermiş bazı kuralsızlık örneklerini, sadece onları sıralayacağım. İnanıyorum ki bu yeterli bir fikir verecektir.

Bir; genç ve deneyimsiz devrimcilerle aynı evde kalan bir yoldaş, her an basılma ihtimali olan bir evdeki bilgisayarda bir İK raporu bırakamaz. Bu kesin olarak kural dışı bir davranış. İnsan bunu gördüğü zaman, tereddütsüz bir biçimde bu kural dışı bir davranış der. Ve insan bunu yapmaz zaten, bu kurallara aykırı diye düşünür. Yakın zamanda yaşanmış bir durum olduğu için bunu örnek olarak veriyorum.

İki; hiçbir örgüt raporu, içindeki bilgiler gizlenmeksizin kaleme alınamaz. Bir örgüt raporu öyle kaleme alınmalıdır ki, ele geçtiğinde örgüte zarar vermeyecek bir içerikte olabilmesidir. Bu ya kapalı anlatımdır, ya örgütün güvenliğine zarar verecek bilgileri vermeyen bir tarzda kaleme almaktır, ya da o bilgileri şifrelemektir. Bunlar temel ve vazgeçilmez kurallardır. Ele geçtiğinde bir örgüte doğrudan zarar verecek bir rapor kaleme almak, çok temel bir kurala aykırı davranıştır. Bu yakın zamanda yaşanmış ikinci bir somut örnek.

Birbirini tanımayan ve çok özel bir işleminden dolayı birarada bulunan iki kişi, bir şehirlerarası vasıtaya bindiği zaman birlikte bilet almaz. Bu bir başka kural hatasıdır. Çok yakın olaylardan rastgele seçilmiş bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Bir de kurallara aykırı, çok genelleşmiş, çok rastladığım bir başka örnek vereyim. Bir randevu oluyor, bir buluşma noktası var, bunlar genellikle sabit randevu yerleri oluyor; 1 no'lu randevu, 2 no'lu randevu, o taraf bu taraf... Bakıyorsunuz, bazı insanların saat birde randevusu var. Saat biri yedi geçe birisi arıyor, yoldaş gelmedi randevuya, diyor. Yedi geçe aradığına göre, belli ki o randevu yerine en yakın kulübeden arıyor. Mesele anında polis tarafından tespit edilip, orada yakalanmak meselesi de değil. O randevu yerleri genellikle sabit oluyor. İnsanlar orada buluşuyorlar, orada ayrılıyorlar, haftaya gene orada buluşuyorlar. Bir denetim varsa gerçekten, devlet muhatabını ciddiye alıyorsa, kısa dönemli bir izlemeyle buradan çok şey deşifre edebilir. Haftaya gene aynı yerde buluşmak üzere ayrılıyorlar çünkü.

Böyle sayısız örnek verilebilir ve bunlar hep kural dışı davranışlar, hep kaba bir amatörülüğün göstergeleri. Ve kuralın ya da kuralsızlığın ne olduğu, tümüyle bir deneyim sorudur. Gerçekten kendini düşmana karşı savunma refleksinin ve pratiğinin ürettiği bir zenginlik alanıdır. Ne kadar saysanız yine de eksik kalır.

Ben yapılması gereken temel işlerden biri olarak, bir başka sorundan sözedeceğim. Biz çevremizdeki bütün insanları tanımak zorundayız. Çevremizde bizimle birlikte çalışan, ama bizde özgeçmiş bulunmayan bütün insanların bize ayrıntılı bir özgeçmiş gelmek zorunda. Yerel örgütlerin kongre sonrasında yapacakları ilk iş bu olmalı. Çevremizde bizim tanımadığımız, bize neden geldiğini bilmediğimiz, geçmiş süreçlerinden bihaber olduğumuz tek bir insan bile kalmamalı. Bunlar belki bizim üyelerimiz ya da aday üyelerimiz değil, ama sorun

da bu değil. Nihayetinde insanlar aday üye olarak başvurduklarında zaten iyi-kötü bir özgeçmiş veriyorlar.

Ama ben diyorum ki, insanlar aday üye olmadan da, bu örgüte giriş başvurusu yapmadan da, bu örgütle birlikte çalışmak ve bu örgütün ortamını paylaşmak imkanı bulabiliyorlar. O halde biz bu insanları çok yönlü olarak tanıyabilmeliyiz. Bunlar ayrıntılı özgeçmişler olmalı. Sadece bize geliş nedenlerini değil, sadece bu harekete nasıl baktıklarını değil, kendi bütün bir siyasal özgeçmişlerini, onun kişisel boyutlarını, siyasi açıdan bizim için önem taşıyan tüm yönlerini, ayrıntılı bir döküm olarak bize vermek zorundalar. Bu açıdan örgüte karşı tam bir açıklık içinde olmak durumundadırlar.

Bizim çok erken tarihli belgelerimizde vardır. Sanıyorum bunlar iç yazışmalarda yayınlandı da. Bize geldiğinde kendi özgeçmiş hakkında bize bilgi verip de kritik bazı noktalara o bilgiler içerisinde yer vermeyen bir kadronun geçmişiyle ilgili bir bilgi sonradan açığa çıkarsa eğer, bu o kadroya karşı ciddi bir kuşkunun, güvensizliğin ve soruşturmanın vesilesi olabilmelidir. Tüm militanlar kendi özgeçmişlerini bu bakışağısıyla partiye sunmak durumundadırlar. Bir kadronun partiden gizleyeceği bir şey olamaz. İlegal bir örgüt, bir kontra rejimi altında çalışan, siyasi polisin oyununu boşa çıkarmak sorunu ve sorumluluğuyla yüzyüze olan, bu açıdan bir hayatiyet sorunuyla yüzyüze olan bir partiye karşı bunu yapmak, vazgeçilemez devrimci bir sorumluluktur. Bunun kimseye verebileceği herhangi bir zarar da yoktur.

Bayram yoldaş güzel bir şey söyledi, gerçekten de öyledir; bu bir yanıyla da kendini iyi tanımak sorunudur. Dikkat edin, konuştuklarımızın bir kısmı kendini iyi tanımak anlamına geliyor. Herşeyden önce bir hareketin önderliğinin bütün bir örgütünü iyi tanıması sorunudur bu. Kadrolarının alışkanlıkları, davranışları, eğilimleri, genel olarak örgüt yaşamında işlerin nasıl gittiği vb., tüm bunları yakinen ve çok iyi bilmek soru-

nudur. Gençliği değerlendiriyoruz, diyoruz ki, biz gençlik içinde bir atılım yapmayı umuyorduk, bir baktık ki gençlik ilişkilerimiz çözülme sürecinde. Bu kendi güçlerini tanımamayı anlatıyor. Nedeni ne olursa olsun! Bunun nedeni kuşkusuz bizim gençlik çalışmasına ilgisizliğimiz değildi. Provokasyon sürecine dönülür bakılırsa, bunun nedenleri daha somut görülür. Ama bu sonucu değiştirmiyor. Neticede siz güçlerinizin bir kısmını, faaliyetinizin bir alanını tanımamak sonucuyla yüzyüze kalabiliyorsunuz. Demek ki kendinizi de çok iyi tanımanız gerekiyor.

Artı, karşı tarafı iyi tanımak gerekiyor. Bu ön tartışma tutanaklarında da var. Siyasi polis, dönemsel özgüvenin verdiği imkanlarla da, sürekli yeni teknikler ve taktikler kullanıyor. Koca bir deneyim var onun arkasında. Uluslararası uzmanlarca, Amerikalı CIA uzmanlarınca eğitiliyor. CIA bu konuda bütün dünya deneyimini kullanılıyor. Bütün bir 20. yüzyıl tarihi deneyimi kullanılıyor. Bunlar sürekli taktik ve teknik değiştiriyorlar. Yani biz onları belli bir kesitte, belli bir anda tanımakla da kalmamalıyız. Sürekli bir biçimde izlemeli, değişim süreçlerini tespit ederek tanıyabilmeliyiz. Polis nasıl çalışıyor, nasıl davranıyor, hala eskisi gibi mi çalışıyor ve davranıyor? Bunun çok özel bir kaygı ve bir devrimcide refleks konusu olması lazım. Bunun yerel örgütlerde bir reflekse dönüşebilmesi lazım.

Artı, gene tutanaklarda altı çizilmiştir, bir takım taktiklerimizi ve tekniklerimizi biz ilk elden MYO'da vermek, dolayısıyla polise deşifre etmek zorunda değiliz. Biz çalışma tarzımızdaki bazı değişiklikleri iç eğitimde kullanabiliriz ve siyasi polisten bir dönem gizleyebiliriz. Bir dönem diyorum, zira polis bir süre sonra bir biçimde öğrenir bunu. Ama örneğin altı ay kazanmak pekala büyük bir imkandır. Hiç değilse temel tutana kadar, hiç değilse sağlam bir başlangıç yapana kadar bazı şeyleri gizlemesini bilebilmeliyiz. Ne yapacağımızı, niyetimizin ne olduğunu düşmandan gizleyebilmeliyiz.

Polis örgütlerin taktiklerinin (çalışma tekniklerini kast ediyorum) değiştiğini farkettiğinde, anında bunu gözeten değişikliklere gidiyor. Dolayısıyla düşmanını tanımak, mümkünse onun da seni tanımasını engellemek anlamına geliyor. Siyasi polis devrimci örgütleri tanımaya öylesine önem veriyor ki, Ankara'dan bir dava dosyasındaki bir metni okuyorsunuz, siyasi polisin elinden çıkmış, sizin çalışma tarzınızın bir takım ayrıntıları bile yeralabiliyor burada. Kuşkusuz bunları bulup çıkarmak çok özel bir yetenek gerektirmiyor. Nihayetinde bizim tutanaklarımızdan, yayınlanan iç yazışmalarımızdan derlenebilir bunlar. Benim anlatmaya çalıştığım şu; bu okuma, inceleme ve tanıma işini polis artık çok ciddiye alıyor. Yoksa bilinmeyen bir şeyi deşifre etmiş olmuyor. Uzmanlaşıyorlar, anlamaya ve tanımaya çalışıyorlar sizi. Neyi nasıl yapıyorsunuz, bunları derinlemesine izlediklerini ve incelediklerini gösteriyor bu.

Bayram: Savaşın kurallarına uyuyorlar...

Cihan: Evet, savaşın kurallarına uyuyorlar ve savaş uzmanlarına sahipler. Onlar da sürekli olarak eğitimden geçiyorlar.

Bu konuda yaşamın içindeki yoldaşlara önemli sorumluluklar düşüyor. Bu bir deneyim alanı çünkü. Gerçekten bu konuda yaratıcılık, görüş keskinliği, refleks, hayatın içindeki insanlarda gelişir. Bizim bu konuda tabandaki yoldaşlarımızdan öğrenebilmemiz lazım. Genel planda olayın siyasi önemi, genel çerçevesi kapsamına giren sorunlar sözkonusu olduğunda, biz belki bazı şeyleri daha iyi koyabiliriz ortaya. Ama yaşamın o zenginliğinin alttan yukarıya doğru yansımaları lazım. Bir örgütün önderliği alır bunları genelleştirir, bu genelleştirme avantajıyla kendisi de donanımlı hale gelir ve böylece örgüt için işlevsel bir eğitici etken olur.

Osman: Örgütsel güvenlik sorununda hassasiyet öncelikle düzenden köklü bir kopuşu gerektiriyor. Yaşadığımız deneyimler de bunu gösteriyor. Çevremizdeki insanların bir kısmı, hem

geleneksel akımlardan hem de düzenden ideolojik, politik ve örgütsel olarak koptuklarını söylüyorlar, bu konuda kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Ama bir süre sonra bakıyorsunuz, hareketin saflarına kapılarak geldikleri ortaya çıkıyor. Böyleleri illegal örgüt yaşamının gereklerine uygun davranamıyorlar.

Bir de yer yer rastladığımız, düşmanı ciddiye almamak, düşmanı küçümsemek sorunu var. Örgütün güvenliğini ve sürekliliğini tehdit ediyor bu. Stratejik anlamda elbette küçümseyeceğiz. Ama taktik olarak düşmanın güçlü olduğunu görmek zorundayız. Sermaye sınıfının egemenliğine son vermek için yola çıkan bir parti, mutlaka düşmanını ciddiye almak durumunda. Kendi çevrem üzerinden de biliyorum. Ne olacak, beni alsa ne olur ki, sonuçta iş bende bitmiyor mu, benden bilgi alamadıktan sonra ne olur ki deyip, çok rahat davranan yoldaşlara rastlıyoruz. Kendisine güvenmesi olumlu bir şey. Ama öte yandan burada küçük-burjuva bir zayıflık da var. Örgütünün, yoldaşlarının güvenliğini tehlikeye sokan bir tutum da var. Bu tür davranışlara karşı uyanık olmak zorundayız.

Siyasi poliste, mahkemede ve zindanlarda tutum

Partimizin programı ve işçi sınıfının tutarlı devrimciliği

Cihan: Gündemimizde partili militanlarımızın siyasi poliste, zindanda ve mahkemede izlemesi gereken çizgi, alması gereken tutum sorunu var. On yıllık illegal bir komünist örgütüz. Bu süre içinde savunup uyguladığımız bir tutum, bu çerçevede oluşmuş direnişçi bir geleneğimiz var. Fakat yine de burası bir parti kuruluş kongresi; kongremiz, bugüne kadarki çizgi ve pratiğimizi de değerlendirerek partimiz adına tutumumuzu bir kez daha tanımlamak, tüm parti için bağlayıcı esasları saptamak sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Ben açış mahiyetinde bazı temel noktalara değineceğim. Öncelikle genel bir noktayı belirtmeliyim. Kongremiz parti

Program Taslağı'mızı günlerce ayrıntılı olarak tartıştı ve onayladı. Bu programın teorik bölümünde yer alan temel maddelerden biri, işçi sınıfını modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak tanımlar. Bu temel önemdeki bilimsel ve tarihsel gerçeği programda ilan etmenin ilkesel ve pratik açıdan büyük bir önem taşıdığını, zira bu gerçeğin Marksizm ile küçük-burjuva sosyalizmi arasındaki temel bir ayrım noktasına işaret ettiğini, gerek ön tartışmalarda, gerekse Program Taslağı'mız üzerine süren kongre tartışmalarında önemle vurguladık.

Bunun gündemimizle, gündemimizdeki somut konu ile bağı ne diyeceksiniz. Bağ şu: Eğer proletarya içinde yaşadığımız modern burjuva toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıysa, onu temsil etmek iddiasındaki bir öncü devrimci parti de bu en tutarlı devrimciliği yaşamın ve mücadelenin her alanında kendi şahsında göstermeli, pratiği içinde sergilemelidir. Programımızdaki tanım, bu tanımda dile getirilen bilimsel ve tarihsel nitelik, partimizin, onun tüm üye ve militanlarının anlayışı ve davranışı üzerinden yansiyabilmelidir. Elbetteki komünist öncünün, partinin sınıfın bu bilimsel soyutlama ürünü niteliklerini kendinde ete-kemiğe büründürmesi bir zaman ve pratik sorundur. Herşeyden de önemlisi, bu sınıfla devrimci bir pratik içinde birleşme, kendi devrimciliğini bu sınıfla gelişen politik ve örgütsel ilişkiler içinde üretme ve geliştirme sorundur.

Bu nokta yeterince açık, bunu gözden kaçırıyor değilim. Fakat bu pratiğe ilişkin bir sorundur. Eğer biz anlayış planında en ileri ve tutarlı bir devrimciliğin ölçülerini, normlarını ve değerlerini bir çizgi ve tutum olarak benimserseniz ve bunları hayata geçirme ısrarı gösterirseniz, zamanla bu pratiğe de zaten gereğince ulaşırız.

Ve benim burada, bizzat programımızın temel bir maddesine atıfta bulunarak anlatmaya çalıştığım nokta, partimiz adına sağlam ve tutarlı bir devrimcilik anlayışı ve tutumunu gündem konumuz çerçevesinde de formüle etmemiz gerektiğidir.

İleri sınıfın tutarlı devrimciliği, partimizin poliste, mahkemede ve zindandaki tutumu üzerinden de yansıyabilmelidir. Bu konuda ülkemizin küçük-burjuva devrimciliğinin son 25-30 yılda oluşturduğu devrimci tutum ve geleneklerin gerisine düşmek bir yana, bunu devrimci sınıfın konumu üzerinden ileriye doğru aşmalı, daha ileri bir noktada, daha tutarlı bir biçimde yeniden üretmeliyiz. Bu programımıza bağlılığımızın ve devrimci sınıfa karşı sorumluluğumuzun bir gereğidir.

Sorunu öncelikle buradan, bu temel ilkesel-programatik düzeyden kavramak, somut sorunları bunun ışığında irdelemek durumundayız. Bunu böylece belirledikten sonra, artık gündemimizin kendi somut içeriğine ve sorunlarına geçebiliriz.

Siyasi poliste ve işkencede direnişçi çizgi ile başlamak istiyorum.

Siyasi poliste tam direniş: Komünist kimliği ve parti üyeliği onurunu yükseklerde tutma sorumluluğu

Siyasi poliste tam bir direniş çizgisini genel olarak saflarımızda yerleştirmek partimizin önünde çok temel bir sorumluluk olarak durmaktadır. Genel olarak saflarımızda diyorum, zira partinin dar örgütsel alanını kastetmiyorum. Etkimiz altındaki ve faaliyetimiz içindeki bütün militan güçler de dahil, saflarımızda siyasal poliste tam direniş çizgisini oturtmak durumundayız.

Parti üye ve aday üyelerimiz zaten net bir tutumla direnmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Bu tam ve pürüzsüz bir direniş olmak zorundadır. Poliste şu veya bu şekilde çözülen herhangi bir üye ya da aday üye, böyle davranmakla partiye verdiği sözü çiğnemiş, parti üyeliği onurunu sınıf düşmanına çiğnetmiş, kendi komünist onur ve şerefini ayaklar altına almış olur ve partiden de buna göre bir muamele görür. Böylelerinin üye-

liği ya da aday üyeliği herhangi bir savunma hakkı gerek-tirmeksizin otomatik olarak düşer. Bu bizim tüzüğümüzde de kesin bir hüküm olarak, “poliste çözülen üyelerin üyeliği oto-matik olarak düşer” şeklinde net bir ifade olarak yer almalıdır.

Siyasi poliste, düşmanın zulmü karşısında partili komünist-ler tam direniş göstermek zorundadırlar. Bu direnişin mahiyetinin ne olduğu ise bellidir. Polisin talep ettiği hiçbir bilgi verilemez, hiçbir iddia ve itham kabul edilmez. Partili komünist düşmanın zulmünü yüreklice ve cepheden karşılamak, davanın ve partinin çıkarlarını ölüm pahasına savunmak, parti üyeliği onurunu yükseklerde tutmak zorundadır. Bu açıdan partili militanlarımızdan tam bir direniş bekliyoruz.

Bu yeterince açık ve somut bir çerçevedir. Bunun ötesinde bir tanımlama ve somut ölçü gerekmiyor. Kaldı ki, bu ülke-nin on yılları bulan bir devrimci direnişçi geleneği var, direniş çizgisi nedir, bu, bu ülkede yeterince bellidir. Devrimci hare-ketimizin bir direniş geleneği vardır. Direnmek nedir, çözü-lmek nedir? Bunlar iyi-kötü bellidir, bilinmektedir. Bizim pratiğimiz içerisinde de bellidir. Siyasi poliste tutum konusun-da söyleyeceklerim kısaca bunlar. Yineliyorum; tam direniş, örgüt üyeleri ve aday üyeleri için örgütsel bir yükümlülüktür. Üzerinde çalışılmakta olan tüzük taslağımızda da temel bir par-ti üyeliği yükümlülüğü olarak yer almaktadır.

Bunun ötesinde, saflarımızda mücadele eden militanlara bu tutumu genel olarak maletmek, sağlam devrimciler, dirençli komünist kadrolar yetiştirmek konusunda büyük bir sorum-luluğumuz olduğunu da bu vesileyle belirtmek istiyorum.

Zindanda tam direniş çizgisi: Devrimci kimliği ve onuru yükseklerde tutma sorumluluğu

Zindanlarda devrimci tutuma geçiyorum. Bu ülkede bir zin-dan direnişi geleneği de vardır. Genel devrimci ölçütler nedir,

zindanda direnmek nedir, teslimiyet nedir, uzlaşma nedir, bunlar yaşam tarafından fazlasıyla açıklığa kavuşturulmuş sorunlardır. Yıllardır zindanlarda yoldaşlarımız var; yoldaşlarımızın da uyguladığı bir çizgidir bu aynı zamanda.

Zindanlardaki yoldaşlarımız parti kongresinden zindanlarda izlenecek politika konusuna bir açıklık getirilmesini talep etmişlerdi. Zaten bir zindan pratiği ve bu zindan pratiği konusunda izlenen bir politik tutum olduğu için, doğrusu hangi noktalarda açıklık getirilmesini istedikleri çok fazla anlaşılamaştı. Neye açıklık istedikleri bir üye yoldaşımızdan talep edildi. Bu kongreye yazılı olarak iletildi, ama malesef henüz ulaşamadı. Sanıyorum kongre dağılmadan bu yazı bize ulaşacaktır. Açıklık istenen neyse, metin geldiği zaman tartışabiliriz. Bu nedenle sorunun bu yanına girmiyorum.

Devletin genelde zindanlarda nasıl bir politika izlediği biliniyor. Bu politikaya karşı devrimcilerin geliştirdiği politika da iyi-kötü belli. Direnme çizgisi izleniyor. Bu direnme çizgisinde ne kadar esnek davranılıyor ya da ne kadar katı ve sekte eğilimler oluyor, bence bunu yargılamak pek biz dışardakilere düşmüyor. Bu süreç kendi doğallığında orada yaşanıyor, bir biçimde şekilleniyor. Bizim parti olarak zindanlara ilişkin olarak savunacağımız çizgi; devletin boyun eğdirme, teslim alma, onur kırma, kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme saldırısını cepheden göğüsleme çizgisi olabilir. Zindanlarda direnme çizgimiz budur, bundan taviz veremeyiz, bu konuda esneklik kabul edemeyiz.

Bu çizgi nasıl uygulanır, hangi somut durumda neye karşı nasıl bir tavır alınır? Bu bence somut bir inisiyatif alanı, bir özgül durumlar sorunu. Yoldaşlarımız bugüne kadar zindanlarda tutum belirlemede önemli bir hata yapmadılar, duruma göre politika belirlemede güçlük çekmediler. Örneğin, zindan direnişi sırasında izledikleri politika önemli ölçüde kendileri tarafından belirlendi. 45. günden sonra, daha sınırlı sayıda in-

sanla ölüm orucuna geçilmesine karşı çıktılar, bu kendi değerlendirmeleriydi. Biz bunu doğru bulduk ve daha sonra gerçekleştirdik. Doğru bir tutumdu bu, dolayısıyla gerçekleştirilmesi zor bir tutum değildi. Bizim insanlarımızın gösterebileceği bir doğru yaklaşım örneğiydi. Çünkü öteki grupların izlediği tutum değişikliğinin gerisindeki zayıflığı biliyorlardı, devrimci akımların ileriye atılmış gibi görünen bir adımı aslında hangi geri noktalardan, hangi zayıf etkenlerden hareketle gündeme getirdiklerini biliyorlardı.

Zindanlarda bugüne kadar temsil edilmemiz noktasında bizi doğrudan bağlayan kadrolar üzerinden herhangi bir sorun yaşamadık. Bizi doğrudan bağlayan derken, üyemiz ya da aday üyemiz olan ve poliste direnme çizgisi izlemiş bulunan kadrolarımızı kastediyorum. Yoldaşlarımız bu konuda herhangi bir ciddi hata yapmadılar. Ama zindanda bizim saflarımıza geçen bir takım insanlar oluyor, bu yeni yoldaşlardan bazıları bu konuda zaman zaman kusurlar gösteriyor olabilirler. Onların tümünün durumlarını çok yakından denetleyemiyoruz. Zindan direnişleri-ölüm orucu sürecinde, bize zindanda katılmış bazı insanlar şahsında (Bayrampaşa'da olduğu gibi) direnme çizgisinde değil ama, ilişkilerde bize uygun düşmeyen bazı davranışlar ortaya çıktı.

Ama kendi örgüt kültürümüzden geçmiş, örgüt mensubu olarak yetişmiş yoldaşlarımız bu tür hatalar yapmadılar. Genel olarak toplamda olumlu bir grafik içerisindeyiz. Bizi zayıf düşüren herhangi bir durumla karşılaşmadık. Çözülmüş, zayıf düşmüş, kimliğini kaybetmiş belli unsurları kuşkusuz bu belirlemenin dışında tutuyorum. Bu gibi unsurların çeşitli hatalı ya da kusurlu tutumları olmuş olabilir, bu muhtemeldir, durumu somut olarak bilemediğim için bu noktayı açıkta bırakıyorum.

Zindan politikamıza ilişkin bir başka noktaya değineceğim. Zindan, bir devrimcinin kendi iradesi dışında mahkum edildiği özel bir yaşam ve mücadele alanıdır. Ama bunun na-

sıl bir devrimci imkana çevrilebildiği de gene kendi deneyimlerimizle sabittir. Zindanlar devrimci hareket için bir çürüme alanı da olabiliyor, bir devrimci okul da olabiliyor. Bir takım örgütlerin mensupları oralarda çürüyebiliyor, dışarıya mücadele azmini ve gücünü kaybetmiş olarak çıkabiliyorlar. Ama bazı örgütler de burada militan yetiştirip, dışarıya hazır kadrolar olarak da çıkarabiliyorlar. Bu ülkenin sol tarihinde insanların, tüm baskılara, hatta izlenen uzlaşmacı bazı tutumlara rağmen, zindanlarda belli bir eğitimden geçip çıkabildiklerini biliyoruz. Bu her açıdan sağlıklı bir eğitim değil, sağlıklı eğilimler ve bazı dengesiz davranışlar da üretebiliyor zindan, bunu saklı tutuyorum. Ama insanlar buradan bilenmiş örgüt kadroları ve militanlar olarak çıkabildikleri gibi, şair, yazar, sanatçı olarak da çıkabiliyorlar. Hiç değilse değerlerinden tamamen kopmuyorlar.

Zindana düşen her militanı, düştüğü andan itibaren dışarıdaki mücadeleye hazırlamak gibi temel bir sorumluluğumuz var. Bu gereğince yerine getirilemeyen bir sorumluluk olduğu için özellikle vurguluyorum. Bugüne kadar bunu pratikte çok büyük ölçüde zindandaki insanların kendi inisiyatifleriyle ortaya koydukları çabalara bıraktık. Oysa böyle olmaması gerekiyor.

Saflarımıza, çevremize aldığımız genç insanlar olabiliyor, tecrübesiz işçiler olabiliyor, yakın dönemde örnekleri olduğu için de söylüyorum. Bunlar örgüt üyesi, aday üyesi olmuyorlar ve içlerinden bir kısmı poliste zayıf davranabiliyor. Dolayısıyla ilk sınavlarını başarısız veriyorlar. Genç ve deneyimsiz insanlar oldukları ölçüde, zayıflıklarını elbette hoşgörüle karşılamıyoruz, ama yine de onları bir parça anlayabiliyoruz. En azından kendi koşulları içerisinde zayıflıklarına çok fazla da şaşırıyoruz, bunda kendi payımız ve sorumluluğumuz olduğunu da gözden kaçırmıyoruz.

Direnmeleri arzuladığımız, temenni ettiğimiz bir şey kuş-

kusuz. Ama bunun olmadığı, bu insanlardan bir kısmının zayıf davrandığı bir durumda, onları kendi zayıflıkları temelinde eğitmek, kendilerine olan güven ve saygılarını tümünden yitirmelerini engellemek, onları geleceğin mücadelelerine yenilenmiş kadrolar olarak yetiştirip hazırlamak gibi bir sorumluluğumuz olduğunu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Bu insanlar, zayıf sınavlarına rağmen, pekala buralarda yetiştirilerek, mücadelenin hizmetinde militanlar olarak dışarıya çıkartılabilir. Bu hiçbir biçimde ihmal edilmemesi gereken bir sorumluluktur.

Mesela bir örnek biliyorum. Bugün açık çalışma içinde yer alan ve bir bölgede bir alanı tutan bir yoldaş, daha önce poliste kötü bir tavır almıştı. Genç bir döneminde, zayıf bir anında yakalandı. Semt gençliğinden son derece genç bir insandı, kötü bir tutum aldı. Ama bugün artık yoldaşımız olan bu kişi içeride, biraz da düştüğü ortamın etkisiyle, kendisini toparlamayı başardı. Çıktıktan sonra tereddütsüz olarak faaliyet içinde yer aldı. Çok değişik defalar siyasal polisin şiddetine maruz kaldığı halde bunu göğüsledi. Bugün çalışmada ve mücadelede belli bir kararlılık ortaya koyabiliyor. Direnç kazanmış bir kadro olduğunu, zayıflığını giderebildiğini bize pratikte gösterdi.

Bu konuda bir politikamız yok demeyeceğim, ama uygulamada belirgin bir zayıflığımız var. Bu tür insanların durumuyla, içerdeki yaşamlarıyla gereğince ilgilenmiyoruz. Bazılarını adeta kendi haline bırakıyoruz. Bu tutumu terketmeli, devrimci kişiliğini yenileme ve geliştirme niyeti ve pratik çabası olan bu türden genç ve deneyimsiz insanlarla yakından ilgilennemeliyiz.

Elbette onlara gösterdikleri zayıflığı, poliste yaşadıkları utanç hiçbir biçimde unutturmamalıyız. Tersine, onların durumuyla, sorunlarıyla yakından ilgilenebilmemizin, onları yeniden kazanmak için gerekli çabayı harcamamızın temel bir önkoşulu, onların poliste yaşadıklarını olduğu gibi, tüm açıklığı ile partinin önüne koymaları ve ardından bunu neden yaşadıklarına ilişkin

bir yazılı özeleştiri çabası ile birleştirmeleridir.

Bu iki nokta çok önemlidir. Bize durumunu ve yaşadıklarını tüm açıklığı ve ayrıntıları ile sunmayan ve bunu kendini yenileme, yeniden bir kalıba koyma niyetini ortaya koyan bir özeleştiri ile birleştirmeyen kişilere, prensip olarak sahip çıkmamalıyız. Böylelerini güvenilmez ve samimiyetsiz saymalı, zindanda onların siyasal sorumluluğunu almayı reddetmeliyiz. Böyleleri eski üye veya aday üye iseler, bunu iki kere böyle yapmalıyız. Samimi, ayrıntılı ve bir başlangıç adımı olarak güven veren bir özeleştiri vermeyen, bunu yazılı olarak partiye sunmayan çözülmüş üye ve aday üyelerin siyasal sorumluluğunu üstlenmeyi kesin bir biçimde reddetmeliyiz.

Böylelerinden yazılı açıklama ve özeleştiri almakla da kalmamalı, süreç içerisinde durumlarını adım adım izlemeliyiz. Pratikte devrimci yenilenme niyetlerine, partiye bu konuda verdikleri söze sadık kalıp kalmadıklarını somut olarak görmeliyiz. Bu konuda samimiyetsizliğe, sinsiliğe, düzenbazlığa hiçbir biçimde prim vermemeli, böylelerinin sorumluluğunu üstlenmeyi reddetmeli, gerekirse komünlerimizden de atmalıyız. Sınıf devrimciliği onurunu, partili olmanın gereklerini, parti üyeliği onur ve şerefini bu kadar kolay çiğnetenlerin, bunun sonuçlarına da katlanmaları gerekir.

Partinin zindandaki yoldaşlarına karşı sorumlulukları

Öte yandan partinin politik sorumluluğu kapsamındaki bir soruna değineceğim. İnsanlar yakalanıyorlar, poliste direniyorlar, bunlar bizim üyelerimiz, aday üyelerimiz... Onlar direnerek partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiriyorlar. Partiye karşı yükümlülüklerini yerine getiren insanlara karşı parti de kendi yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadır. Partili insanlar hiçbir biçimde zindanda sahipsiz bırakılmamalıdır. Bu konuda

yer yer zaafli bir pratiğimiz var, maalesef. Bir takım üyelerimiz örgütün çok özel ilgisine konu olmayabildiler. Hiç değilse pratik sonuç bu olabildi. Ya da ancak hareketin bazı ileri kadrolarının çok özel basıncıyla bu ilişkiler bir parça kurulabildi.

Parti kongresi, net bir biçimde, “parti içeri düşen üye ya da aday üyeleriyle anında örgütsel ilişki kurar ve onların zindandaki yaşamını başından itibaren bilinçli bir tarzda yönlendirir” demeli, bu konudaki tutumunu kesin ve net bir biçimde formüle etmelidir. Bu belki bir tüzük hükmü olmaz, ama parti- nin böyle bir anlayışının net bir biçimde formüle edilmesi gerekiyor.

Aylarca ilişkisiz kalmış parti üyelerimiz olabiliyor. Kendileriyle yazışılmayan, kendilerine örgütteki gelişmeler hakkında bilgi verilmeyen, ihtiyaçları sorulmayan, belki özel bazı hassasiyetler olmasa aileleriyle, yakınlarıyla, çocuklarıyla ilgilenilmeyebilen yoldaşlarımız olabiliyor. Bu bizim anlayışımız değil, olamaz, ama somutta bizim pratiğimiz olabildi.

Buna kesin bir biçimde son vermeliyiz. İçeri düşen üye ya da aday üyelerimize, yanısıra partinin değerlerine sadık kalan tüm öteki militanlarımıza anında sahip çıkmak, içeriden ve dışarıdan sahip çıkmak, kendileriyle politik-örgütsel ilişki ve diyalog kurmak, dışarıda ihtiyaçları, yakınları ve benzeri sorunlar varsa bunlarla, yanısıra hukuki durumlarıyla ilgilenmek, bu alanda bir boşluk bırakmamak, bizim için vazgeçemeyeceğimiz, hiçbir biçimde ihmal edemeyeceğimiz bir sorumluluk alanıdır. Sanıyorum yeterince açık, daha fazla açmaya gerek duymuyorum.

**Mahkemede devrimci tutum:
Devrimci konum ve kimliği savunmak
asgari bir davranış noktası olmalıdır**

Bunların dışında mahkeme tutumu sorunu var. Mahkemede

tutumuna ilişkin olarak halihazırda belli deneyimlerimiz var. Devrimciler, siyasi polisin deyimiyle, “caminin önünden geçerken yakalanmış” olmuyorlar. Siyasi faaliyet içinde, örgütsel bağları içinde yakalanıyorlar. Bir örgüt davasının, bir örgüt operasyonunun parçası olarak yakalanıyorlar. Bu durumda, devrimci kimliği net bir biçimde sahiplenmek, asgari bir tutumdur. Bunu gizlemenin hiçbir mantığı olabileceğini zannetmiyorum, bu başını kuma gömmek olur.

İstisnai örnekler dışında mahkemede bir devrimcinin apolitik bir tavır takınmasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Gerçekten bilinmeyen bir devrimciyse, çok özel bir nedenle düşmüşse, diyelim ki öyle davranması bir şeyleri gizlemesine imkan veriyorsa, buna bir şey denilemez, ki bu istisnai bir durumdur. Ama siyasi çalışma içinde ya da örgütsel bir operasyon içinde yakalanmış bir insanın mahkemede apolitik bir tutum sergilemesini kabul edemeyiz. İnsanlar asgari düzeyde devrimci bir konumu ve tutumu savunmak zorundadırlar. Devrimci olduklarını, bu düzene karşı olduklarını, emekçi halktan yana olduklarını mutlaka belirtmek, bunu ortaya koymak ve savunmak zorundadırlar.

Bunun ilerisindeki tutum, tümüyle kişinin kendi durumuna, bir devrimci ve komünist olarak kendi tercihine, artı partinin tercihine bağlıdır. Tanıdığınız bir yoldaşın (Habip Gül -Red.) tutumu buna bir örnektir. Bu yoldaş, yakalanma tarzı, delilleri, bir takım başka etkenlerden dolayı, örgütsel kimliğini belki çok doğrudan değil ama bir EKİM militanı olduğunu cepheden kabul eden ve EKİM çizgisini savunan net bir politik tutum aldı yargılamada. Tutum olarak EKİM’i, onun ideolojik-politik çizgisini savunan bir siyasal savunma yaptı ve bu çizgisini sonuna kadar sürdürdü. Bu savunmasından dolayı da tekrar tekrar yargılandı, tekrar tekrar siyasi savunma yaptı. Yine yakın zamanda bir başka yoldaşımız, daha dolaylı bir biçimde, ama neticede EKİM’den alıntılar yaparak, bir siyasi savunma yaptı.

Bunun dışında, 3. Genel Konferans'ın hemen ardından İstanbul'da gerçekleşen bir örgüt operasyonu oldu. Bu operasyonda alman yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu diremişti. Bu yoldaşlar, durumlarından dolayı, cepheden EKİM'i savunmadılar, ama mahkemede net bir siyasi savunma yaptılar, bunlar politik yayın organında yayınlandı. Düzeni yargıladılar, komünist olduklarını söylediler, siyasi savunma yaptılar. Bunlar mahkemede nasıl davranılabileceğini gösteren çeşitli somut deneyimler.

Ama öyle özel durumlar, öyle hukuksal durumlar olabilir ki, ilgili kadro kendi inisiyatifiyle ya da partinin isteğiyle, ama hiçbir bireysel kaygıya düşmeksizin, tümüyle devrimci kaygılarla değişik bir tutum alabilir. Ya da bizzat parti belli kaygılarla savunmaya belli sınırlar getirebilir, daraltabilir. Normaldir, dünya komünist hareketinin tarihinde de bu böyledir. Rus devrimcilerinde de bunu görüyoruz. *Ekim*'in daha ilk sayılarında Lenin'den bu konuya açıklık getiren bir belge yayınlamıştık. Lenin savunmanın üç kademesi olabileceğini söylüyor. Ama hiçbir üye tutuklunun sosyalist kimliğini inkar edemeyeceğini de net bir biçimde belirtiyor. Bu alınması gereken tutumun asgari sınırıdır, diyor. Siyasal savunmaya ilişkin söylenebilecekler kısaca bunlar.

Bu konuda en tehlikeli olanı, bu hatayı 12 Eylül'de birçok devrimci yaptığı için söylüyorum, yargılama süreci konusunda hayallere kapılmaktır. Bu çoğu kere siyasi savunma imkanının harcanmasına yol açabiliyor. Bunu kesinlikle yapmamak, bu aptalca hataya düşmemek gerekiyor. Hiç değilse asgari devrimci bir çizgide siyasi savunma yapmak, bu konuda herhangi bir bireysel kaygı duymamak gerekiyor. Ceza almak, dışarıya rahat çıkmak adı altında boş hayallerle siyasi fırsatları harcamak gibi bir tutuma hiçbir parti üyemiz ya da militanımız girmemelidir.

Ama kendi hukuksal durumumuzu gereksiz yere sıkıntıya

sokacak yollara da başvurmamalıyız. Bu ülkede siyasi savunmanın yaratacağı etki oldukça sınırlı. Bir kontr-gerilla rejiminde yaşıyoruz. İletişim, propaganda tümüyle devletin tekelinde. Mahkemeler gerçekten halk kitlelerine açık olsa, bunlar basına yansiyabilse, tutumlar, tavırlar, siyasi savunma çok özel bir yöntem olarak özellikle tercih edilebilir. Ama bugün böyle değil. Bu savunmaların ancak belgeleri alınabiliyor ve devrimci basında yayınlanıyor. Bu ise devrimci örgüt sempatzanı kitleleri içerisinde yankı bulabiliyor, ki bunun bile büyük bir önemi ve anlamı var. Az önce sözünü ettiğim yoldaşın yaptığı siyasal savunmanın bizim saflarımıza bir soluk getirdiğine inanıyorum.

Hazal: Mahkemede partinin çizgisini savunacağız. Parti üyesi olduğumuzu ifade etme ve savunma tutumunu tercih edebileceğimiz (hukuki boyutuyla da ilgili kuşkusuz) durumlar olabilir mi? Mesela, “parti üyesiyim” gibi...

Cihan: Olabilir, bu tümüyle somut bir durum. Bugün benim durumumdaki bir parti üyesi yakalandığı zaman, doğal olarak alacağı tutum bu olacaktır. Bu doğrudan parti adına konuşmanın, burjuva mahkemesinde doğrudan parti sözcüsü olarak ve parti adına düzeni yargılamanın ve partimizin çizgisini, programını, taktiğini ortaya koymanın gerektireceği bir ihtiyaçtır. Fakat sıradan parti üyelerinin, ya da düşman nezdinde fazla deşifre olmamış parti yöneticilerinin bunu yapması gerekli değildir. Eğer ilgili parti yöneticileri önden deşifre olmamışlarsa bile, çok aleyhte koşullarda yakalanmışlarsa, yapmaları gereken şey doğrudan parti adına konuşmak, cepheden partiyi, onun çizgisini ve eylemini savunmaktır.

Bunun ötesindeki yoldaşlarımızın alacağı tutum, başka şeyler yanında, tümüyle yakalanma durumuna, delil durumuna bağlıdır. Bu bir esneklik alanı ve bunun bir alt sınırı var. Durumu tümüyle somut bir değerlendirme konusu yapmak gerekiyor. Bireyci, hesapçı, o küçük-burjuva kaygılara bir alan bırakmamak

kaydıyla, bu tümüyle pratik değerlendirme konusu olmalıdır. Kadroyla partisi arasında iyi bir diyalog varsa, kadronun kendi düşüncesi alınır ve parti bu konuda tercih yapabilir. Parti adına bir siyasal savunmanın tercih edildiği bir durumda ise, savunma metninin partiyle diyalog halinde ve onun onayına sunulması hazırlanması amaca uygun olacaktır. Zira bu savunmanın metni kamuoyuna ve kitlelere parti adına sunulacaktır. İçeriği partiyi bağlayan bir içerik kabul edilecektir.

Bir de siyasi poliste gerçekten çok kötü duruma düşmüş kadrolar olabilir. Bunlar da mahkemede siyasi savunma yapmak isteyebilirler. Onların böyle bir savunma yapıp yapamayacaklarına parti karar verir. Örgüt bazı kimseleri kendi adına söz söylemekten men edebilir. Bu tür kimseler parti sözcüsü kabul edilmeksizin, savunmaları partiyi bağlar sayılmaksızın, parti programını, çizgisini ve pratiğini savunan savunmalar yapabilirler. Bu tümüyle partinin yapacağı tercih ve vereceği onaya bağlıdır. İşin bir de böyle bir yanı var.

Bu dönem bir DGM boykotu var. Doğru bir boykot, koşullara fazlasıyla uygun olan bir boykot. Süresiz olması gerektiğini düşünüyorum, sonuç ne olur bilemiyorum. Aslında biz '94 yılında gündeme gelen boykotun da süresiz olması gerektiğini, DGM'lerin gayri meşru ilan edilmesi ve tanınmaması gerektiğini savunduk. Binlerce siyasi tutuklu bunu yaparsa eğer, DGM mekanizması felç olur ve işlevsiz kalır diye savunduk. Bu görüşlerimizi o dönem MYO ve PYO'da ortaya koyduk. Ama öteki siyasi akımlar bu yolu seçmediler. Bu kadar çok siyasi tutuklusunu olan bir ülkede siyasi tutuklular kararlı bir tutum gösterebilirlerse, boykotun etkili olacağını düşünüyorum. Ama kitlesi olan akımlar buna yanaşmıyorlar, çünkü bu kitle zayıf bir kitle oluyor. Mahkemeye çıkarsan dışarı çıkarsın telkinleriyle, bu konuda aile ve çevre baskısıyla sık sık yüzyüze kalan bir kitle bu.

Arif: Bir devrimcinin düşman karşısında ortaya koyaca-

ğı tutumun özel bir eğitimin konusu olması gerekiyor. Sorunu bugüne kadar bu cephede biraz ihmal ettiğimizi düşünüyorum. Polise karşı tutum ne olmalıdır meselesi çok değişik vesilelerle yayın organlarımızda işlenebilmeli. İçeri düşen yoldaşların bir takım yazıları dışında tutulursa, bunu ciddi bir eğitim konusuna çeviremediğimiz bir gerçek. Bundan sonraki süreçte bu konuya özel bir önem vermemiz gerekiyor.

Bir kontra cumhuriyetinde yaşıyoruz. Bir devrimci yakalandığında 12 yıl gibi bir cezayla karşı karşıya kalabiliyor ve bu ona karşı özel bir biçimde kullanılabilir. Bir devrimcinin çok yönlü ve hiçbir belirsizliğe imkan vermeyecek şekilde, sistematik bir biçimde eğitilmesi gerekiyor.

Tutsak yakınları ve zindanlarla örgütlü ilişkiler

Nadir: Söylenenlere birkaç nokta eklemek istiyorum. Birincisi, tutsak yakınları ve aileleriyle ilişkileri düzenleme, geliştirme ve onları kalıcılaştırma sorunudur. Gerek tutsak yakınlarıyla dayanışma çerçevesinde, gerekse başka bir takım siyasal etkinliklere seferber etmek alanında çok başarılı olduğumuz söylenemez. Buna çok özel bir tarzda dikkat etmemiz gerekiyor. Tutsak yakınlarının son derece duyarlı oldukları, birleşmeye, bütünleşmeye, siyasal etkinliğimiz içerisinde davranmaya fazlasıyla müsait oldukları bir gerçektir. Bunu toplam deneyim üzerinden söylüyorum. Bizde yeterince dikkat edilmeyen bir hususudur bu. Ailelerle çok sınırlı bir ilişki kuruluyor.

İkincisi, zindanlarda iç yaşamı düzenleme sorunudur. Üyelerimizin, aday üyelerimizin zindanlara düştükleri andan itibaren devrimci görevlerinin bitmediği açık. Devrimci sorumlulukları orada bir başka biçimde devam ediyor. Tutsak düşen yoldaşlarımıza tanımlı sorumluluklar vermeliyiz. Bu arada yayın organları vb. çerçevesinde katkılarını da sistematik bir bi-

çimde örgütlemeliyiz.

Zindandaki yoldaşlar siyasal mücadelenin süreçlerini, toplumsal yaşamın sorunlarını, daha özel bir biçimde parti yaşamını ve sorunlarını özel bir dikkatle izlemelidirler. Hapishanedeki insanlar zaten doğal olarak bunu izleme eğilimine sahiptirler. Burada örgütün de ona karşılık vermesi üzerinden zindandaki yoldaş kendini örgütün ve mücadelenin organik bir parçası haline getirebilmelidir.

Önemli bir diğer sorun, zindandaki yaşamı kimliğimize, kişiliğimize, kültürümüze, devrimci sınıfın devrimci bireyine yaraşır bir tarzda düzenleyebilmektir. Zindanlar bu açıdan çok önemli. İnsanlar bunu sorumlucu değerlendiremeyebiliyorlar ve bu sonuçta bir çürüme zeminine dönüşebiliyor. Bir tembellik alanına, bir atalet alanına dönüşebiliyor. Bu giderek ilgisizliği besliyor, giderek yabancılaştırıyor. Zindandaki yoldaşların çeşitli vesilelerle yazdığı gibi, artık kafası devrimci mücadelede değil de “ne zaman çıkacağım?”da olan bir insan olmaya kadar varabiliyor iş.

Yaşamı devrimci tarzda düzenleme, işçi sınıfının bir devrimcisi olarak yaşama konusunda bugüne kadarki pratiğimiz fazlasıyla yüz ağartıcıdır bizim payımıza. Yer yer saflarımızda poliste zayıf düşerek oraya gitmiş ya da başka kesimlerden zayıflık göstererek bize gelmiş olanlar oldu. Bunları saklı tutmak gerekir. Ama bizim tanımlı ilişkilerimiz, yoldaşlarımız çerçevesinde bakıldığında, bugüne kadar yaşam pratiği alanında da yüzağartıcı bir geleneğimiz var. Bu sorun sanıldığından da önemlidir. Çünkü oradaki yaşamı düzenleme, orada devrimci kişiliği geliştirme ve yetkinleştirme çok özel bir önem taşıyor. “Zindanlar komünistler için birer okul olmalıdır!” sözünün gerçek bir pratik karşılığı vardır. Bu basit bir söz kalıbı değildir. Her üyemiz, her aday üyemiz ve partimizin her taraf-tarı, zindanları gerçek bir okula dönüştürmeyi başarabilmek durumundadır.

Zindanlar arası ilişkiler ve ortak politika saptama sorunu

Cihan: Cezaevinde politika saptama yetkimizin sınırları nedir? diye soruyorlar zindandaki yoldaşlar. Sorun şu ya da bu cezaevi üzerinden kendi iç sınırları içinde ele alındığında, sorun sözkonusu cezaevinin kendi içinde kendi çözümünü de buluyor çoğu kere. Ama zindanların genelini ilgilendiren politikaların saptanmasında, bugünkü sınırlılık çerçevesinde, en azından üyelerimizin kuracakları ortak bir diyalog ve koordinasyonla bu bir sonuca bağlanabilmeli. İlk elden bunları söyleyebiliyorum.

Yarın biraz kalabalıklaşırız, tutar merkezi bir cezaevi konseyi kurarız. Ama bugün üyelerimiz sıradan üyeler değil ve sayıları da sınırlı, onlar arasında başarılı bir koordinasyonla halledilebilir bir sorun bu. Halihazırda böyle halledilmiyor. Kendiliğinden oluşan belli bir ağırlık merkezi var, başlangıç açısından bunun belli bir mantığı da vardı. Ama buraya yeni yetkin üyeler girdikleri zaman onların da bir takım sorumluluklar üstlenmeleri gerekiyor. Herkesin konumu aynı olamayabiliyor burada. Nihayetinde bu, zindandaki gelişmelere, tartışmalara hakim olabilmekle ilgili bir sorun. Ama, karşılıklı bilgilendirme, fikir alışverişi ya da koordinasyonla sonuçta karar bir yerlere bırakılsa bile, böyle bir koordinasyonu onlara önermeliyiz.

Bunun yine de belli bir sakıncası var. Çok dar olduğu için bugünkü durum, çok fazla iç deşifreyon yaratmadığı için, halihazırda problem yapmıyoruz. Ama içeri düşen her devrimcinin konumunun da bilinmesi gerekmiyor. Bugün çok önemli görülüyor, ama yarın bu önemli hale gelebilir. İnsanlar içerde kendi örgütsel durumlarıyla ilgili bir açıklama yapmak zorunda değildir, burada da iç illegalitenin kuralları, bu kural-ların gerekleri geçerli.

Zindanlardaki geçişlerin sorunları ve gerekleri

Zindanlara değinmişken şunu da söylemek istiyorum. Bize zindanlarda çeşitli siyasal akımlardan insanlar geliyorlar. Bu insanların hareket noktasının belli bir samimiyeti ifade ettiğinden kuşku duymamak gerekiyor. Yakalandıklarında mensubu oldukları örgütleri içeride sorguluyorlar. Cezaevi ortamı düşünmeye, yaşananları sorgulamaya müsait bir ortam. Bu sorgulama sonucunda belli tercihlere gidiyorlar. Belli hayal kırıklıkları yaşamış devrimciler oldukları, geleneksel akımların iyi-kötü birbirine benzediklerini bildikleri için, çoğu kere bize yönelik bir tercih gündeme gelebiliyor. Bu tür geçişler öteki örgütler arasında ne ölçüde oluyor bilemiyorum, ama bize geçen pek çok insan oldu. Bu insanların durumunu gözlemek ve denetlemek durumundayız. Kimdir bunlar? Neden kopmuşlardır? Neden bize gelmişlerdir? Üyelik ya da aday üyelik sürecinden bağımsız olarak, bu insanlardan ayrıntılı bir siyasal ve örgütsel özgeçmiş almak ve değerlendirmek zorundayız. Halihazırda böyle bir uygulamamız yok. İnsanlar bunu kendiliklerinden yapıyorlar.

Mesela cezaevleri iç yazışmalarından farkediyorum. Bize ...'dan geçmiş bir yoldaş, diyor ki; "bunun böyle olmaması lazım, biz geldik, aradan birbuçuk sene geçti, kimse niye geldin, gelmeden önce ne yapıyordun, şimdi ne vaadediyorsun diye sormuyor, bunun sorulmaması çok anormal" diyor. Düzenli rapor istenmemesini, içerdeki durumun sürekli olarak izlenip denetlenmemesini doğal olarak yadırgıyor. Bu açıdan tam bir denetim kurmak gerekiyor. Yeni MK bu konuyu gündemine almalı, bu alan üzerinde iyi bir denetim kurabilmelidir. Bunun önemli bir nedeni şudur; bu insanlar bize geçtikten sonra buldukları cezaevinde bir süre sonra bizi temsil eder duruma geliyorlar, ya da bizden bunu talep ediyorlar. Bir kere

bu talebi sonuca bağlayabilmek için bile onları yakinen tanımak zorundayız. Partimiz adına açıklama yapabilecek, partimiz adına imza koyabilecek bir siyasal kimliğe ve kişiliğe sahip olup olmadıkları konusunda net bir fikrimiz olabilmelidir. Zindanda saflarımıza katıldıktan sonra bazı genç insanlar bize geçmişleri ile geçmiş süreçlerini değerlendiren uzun yazılar verdiler. Kendi zayıf polis pratiklerini, kendi örgütlerinde ve süreçlerde yaşadıkları çeşitli zaafı ortaya koydular. Bunun böyle olması gerekiyor, bizim katılan her insandan bunu özel bir biçimde talep etmemiz ve gelen bilgileri ciddiyetle ve dikkatle değerlendirmemiz gerekiyor.

Cezaevi hareketlerin kimliği konusunda, ortalama kadro tipi konusunda da iyi bir fikir veriyor. Ortalamanın üstünde olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Gerek poliste direniş bakımından, gerekse zindanda direniş ve zindan yaşamı bakımından. Çeşitli sorunlarımız, zayıflıklarımız muhakkak ki vardır. Ama ortalamanın üstünde olduğumuz da bir gerçek. Bunun gerisinde, aynı zamanda örgütlerin yaşadığı gerileme, örgütlerdeki niteliksel düşüş var. Örneğin geleneksel örgütlerden biri bu sorunu bizzat merkez yayın organında ele aldı. Örgütlerinin geçmiş direniş geleneğinde büyük bir gerileme olduğunu, çözümlerin yaygınlaşan bir eğilim haline geldiğini yazmak zorunda kaldılar. Bizim böyle bir durumumuz yok. Saflarımızda elbette çözülen insanlar çıkıyor, bunların bir kısmı üye ya da aday üye olabiliyor. Ama genele bakıldığında, örgütümüzü temsil eder konumda bulunan kadrolarımız çoğunlukla direniş geleneğini temsil ediyorlar.

Kuşkusuz bu geliştirilmesi gereken bir özellik. Bu alanda ciddi boşluklarımızın olduğunu, bunun henüz sistematik bir eğitimin konusu haline getirilemediğini, alınması gereken tutumun kadrolara iyi anlatılmadığını, deyim uygunsu halihazırda izlenen tutumun biraz zımnın yerleşmiş olduğunu gözden kaçırılmamalıdır. Bunu çok bilinçli bir eğitimin konusu haline

getirmeliyiz. Tam direniş, salt örgütsel bilgilerin polise verilmemesi, hiçbir belgeye imza konulmaması ile sınırlı değildir. Siyasal polise karşı cepheden bir tutum alabilmek, ezme ve aşağılama tutumlarına karşı aktif bir karşı tavır geliştirmek de gerekiyor. Örneğin, şu veya bu nedenle polisle diyalog ya da tartışmaya girişmek hiçbir biçimde bizim tutumumuz olamaz. İşkencede aldığımız boyun eğme tutumunu “papazlık” gösterileri karşısında da almayı başaramıyız. Buna aykırı davranışları zaafiyet göstergesi ve kuşku nedeni saymalıyız.

Özgürlük eylemleri ve partinin sorumlulukları

Hazal: Özgürlük eylemine ilişkin bir açıklığımızın olması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda belli bir pratik de var. Öbür taraftan, bir firarda, sanırım bir TDKP’li tutsak, 7-8 ay olduğu için tünelden geri dönüyor, eyleme katılmıyor. Bu konuda bizim kendi saflarımızda da bir açıklık yaratmamız gerekiyor. Bir ayımız bile kalmış olsa, bence eğer böyle bir fırsat varsa değerlendirmeliyiz. Zaten zindana düştüğümüz günden itibaren özgürlük eylemini gerçekleştirmenin yol, yöntem, imkanları nedir, bu gözle bakmak durumundayız.

Cihan: Biz nihayetinde 4-5 ay ceza alan bazı insanlara gidin yatın da diyebiliyoruz. Zira sözkonusu kişilerin legalitelerini kaybetmemeleri gerekiyor. Bu tümüyle somut bir değerlendirmenin konusudur. Özgürlük eyleminin koşullarına, imkanlarına, risklerine bağlı olarak değerlendirilmesi gerekir. Çok kesin kurallar koymayalım. İnsanların kendi iradelerine bırakalım, somut durumları en iyi onlar değerlendirebilirler.

Elbette kaçmak insanlarımızın görevi, örgüt elemanlarını kaçırmak partimizin görevi, bu konuda bir belirsizlik ve tereddüt olamaz. Aslında bu ikincisine özellikle parmak basmak gerekiyor. Bu ülkede örgütlerin kadrolarını kaçırabildiklerini

biliyoruz, bu alanda küçümsenmemesi gereken olumlu bir gelenek zaten var. Örgütler '80 öncesinde de bunu başarabiliyor, örneğin mahkemeye giden polis minibüsünü çevirerek kadrosunu polisin elinden çekip alabiliyordu. İlgili kadronun durumuna bağlı olarak kaçırma sorununu değerlendirmek gerekir. Zira herkesi kaçırmamız zaten mümkün değil. Ama imkanlarımız elverdiği ölçüde, kritik kadrolarımızı kaçırmak partimizin ihmal edilemez bir görevi olabilmeli.

Zindanlarla yakın ve düzenli bir ilişki partinin görevidir

Konuşmamda daha önce belirttiğim bir noktayı bir kez daha vurgulamak ihtiyacı duyuyorum. İçeri düşen yoldaşlarımıza karşı yeterince vefalı değiliz. Bu konudaki pratiğimizde ciddi boşluklar var. Yeni dönemde bu soruna önem vermeliyiz. Parti ile üye ilişkisinde yükümlülükler karşılıklı olmalıdır. Üye partiye karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli, ama parti de üyesine karşı yükümlülüklerini yerine getirebilmelidir. Bu konuda ihmal kabul edilemez. Herhangi bir gerekçeye sığınma kabul edilemez. Biz bir şeylere sığındık bugüne kadar, yoldaşlarımızı ihmal ettik. Kongre sonrasında taze bir başlangıç yapmalıyız. İçerideki yoldaşlarımız bizim için ciddi bir ilgi ve duyarlılık alanı olabilmelidir. İçerdeki her yoldaş, her parti militanı, partinin yakın ilgisini, desteğini, denetim ve yönlendiriciliğini yakinen hissedebilmeli, bu konuda en küçük bir sahipsizlik ve yalnız bırakılma duygusuna kapılmamalıdır.

Bu konudaki boşluklar bence ne meşguliyetten geliyor, ne de imkansızlıktan. Esasta duyarsızlıktan geliyor. İçeri düşen yoldaşımızın devrimci tutumunu kendi onurumuz olarak sahipleniyoruz, ama öylece de bırakıyoruz. Üye olarak yakalanıp poliste tam direnen ve 9 ay içerde sahipsiz bırakılan birisi çıktıktan sonra mücadeleyi bıraktı. Bu trajik bir durumdur ve ben

bu sonuca şaşırılmıyor. Genç bir insan olarak bir sürü karmaşayı yaşıyor. Poliste örgütü için direniyorlar, ama 9 ay boyunca kendisine sahip çıkılmıyor, içeriden çıktığında iyi bir göreve vermek için de hazır bekleniliyor. Neye göre böyle bekleniliyor? Sahipsiz bırakılan bir kadronun kendi manevi dengesini, mücadeleye kapasitesini koruyabileceğine niye bu kadar kesin inanç duyuluyor? Bu kadar inanç duyulabilecek bir kadroyla, niye sahipsiz bırakılıyor? Bizim bu sorulara doğru ve kendi içinde tutarlı yanıtlar vermemiz lazım.

Aykut: Poliste, zindanda, mahkemelerde tutum ve içeride devrimci iç yaşam konusu, kendi deneyimlerimizden de yararlanılarak, kongre sonrasında ciddi bir eğitimin konusu haline getirilebilmelidir. Önümüzdeki süreçte bu sorunları sistematik olarak yayınlarımıza yansıtmak gibi bir görevimiz olmalıdır. Özellikle zindanlardaki yoldaşlarımıza bu konuda özel bir sorumluluk düşüyor. Kongremiz bu görevin herkesten çok onlara düştüğünü özellikle vurgulamalı, onları bu konuda somut olarak görevlendirmelidir.

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgütse, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiliyor ve böylesi dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

ISBN-975-7271-29-2

9 789751 271291

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)